

கலாவதி

1966

The

KALAVATHY

1966

PALAY TEACHERS' COLLEGE

கலாசாலைக் கீதம்

இராகம்: ப்லஹரி]

[தாளம்: ஆதி

பல்லவி

ஞானமிளிர் சாலை — நலம் பெறவே
தானருளும் வேலை — தலைமை தர ... ஞான

அனுபல்லவி

தாலத்திலே கல்வி தலைமையிலே — நிகர்
நீலக் கடலுலகில் நாடக் கிடைத்திடுமோ ... ஞான

சரணங்கள்

சோலையிலே எழு வாழையிலே — பலா
தோடையிலே தேட ஈடுளதோ
கூடலிலே தமிழ் மூறிடு மாறுபோல்
கொண்டல் நிறைந்துவளம் கண்டிடும் சாலை ... ஞான

மண்ணுலகோ தேவர் விண்ணுலகோ — என
எண்ணிடவே நமர் துள்ளிடு மாடலும்
விண்ணொளி யெனமிகு எண்ணொளி தன்னுடனே
பண்ணும் இசையும்பயன் நண்ணுறும் சாலை ... ஞான

மெச்சபுகழ் தச்சத் தொழிலுடனே — கமம்
உச்சமடைந்து புவி மெச்சிடும் சாலை
பச்சையிளஞ் சிறு பாலர்கள் உய்ந்திடப்
பயிற்சி முறைசிறந்த பலாலிளம் சாலை ... ஞான

அறிவியற் கலையொடு அழகியற் கலைகளும்
நெறிதரு நிலைகளும் நிலவிடச் செய்திடும்
பேரா சிரியரும் பெருமைசே ரதிபரும்
ஆரா தனைசெய அணைந்திடு மன்னையே ... ஞான

Miss. H. Kathirgamo

THE
KALAVATHY

PALALY TEACHERS' COLLEGE,
VASAVILLAN

O

EDITORIAL BOARD

Editor :

MR. A. BALAMANOHARAN

Sub-Editors :

MISS M. R. SATGUNAM,

MISS G. M. ARUMAINAYAGAM

MR. S. H. M. SALIHU

Business Manager :

Mr. A. J. SADIQUE

Advisory Board :

MR. S. MAGASU

MR. G. N. EDWARD

MR. R. E. J. A. SETUKAVALAR

MR. P. KRISHNAPILLAI

MR. K. KANAGASABAPATHY

This Issue Presents.....

Our Staff

Message from The Hon. Minister of Education

உயர்திரு அதிபர் அவர்களின் ஆசியுரை

Our Thanks

Editorial

The Future of English in Ceylon

Teachers' Reports of Sound Substitutions

A Psychological Study of Shakespeare

Talent-Hunt

Body, Mind and Soul

An Examination of Astrology

Essential Attributes of a Teacher

The Class Teacher and Child Art

Loneliness

At Dawn

Take it or leave it!

Who Is She?

Words and Their Use

Who is the Hero in Julius Caesar?

Be Happy, Be Jolly, Be Cheerful

ஈழத்தில் நாடக வளர்ச்சி

அண்ட வெளி வெற்றி

கணித வரலாறு காட்டும் எண்கருத்துணர்வு

கனவு கலைந்தது

சங்கத் தமிழர் மங்கல அணி

'மணம் முடிக்கக் காத்திருக்கேன்'

'குருவளி'

உமறும் சீருவும்

குறள் வழி இளங்கோ

காதல் வாழும்!

ஆசிரியர் கல்வி

பால் நினைந்தாட்டும் தாய்

நடந்ததென்ன?

சுருக்கெழுத்துக் கலை

கலை காட்டும் வாழ்வு

கலாசாலையில்.....

Page

1

5

8

12

16

19

25

28

30

31

31

31

32

34

39

41

44

48

50

51

56

60

64

69

71

75

78

81

85

87

90

இறை வணக்கம்

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

உந்தன் பாத நிழலில் உள
உலகம் இதனைப் புலன் ஐந்தும்
சென்று விரிந்து தொட்டு உன்னைத்
தேறி அஞ்சலி செய்திடுக.

Our Staff

1. Mr. S. Kanthasamy, *Principal*
2. Mr. G. N. Edward, *Vice-Principal*
3. Mrs. K. Snell
4. Mr. K. Siva nathan
5. Mr. R. E. J. A. Setukavalar
6. Miss S. Sinnappoo
7. Mr. S. Magasu
8. Mr. V. Kanthasamy
9. Mr. K. Kanagasabapathy
10. Mr. A. Ariaratnam
11. Mr. N. Arumugam
12. Mr. A. Subramaniam
13. Miss J. T Thambapillai
14. Mr. P. Muthukumar
15. Mr. T. Thambiah
16. Mr. K. Nadesan
17. Mrs. K. Ramachandran, *Hostel Superintendent*
18. Mrs. N. Subramaniam, *Asst. H. S.*
19. Mr. S. Ambikapathy, *Clerk*
20. Mr. R. Ramachandran, *Clerk*
21. Mr. P. Rajaratnam, *Librarian*
22. Mr. C. Selvanayagam, *Clerk*

VISITING LECTURERS

1. Dr. K. Shivapragasam
2. Mr. N. Sivasithamparanathan
3. Mr. P. Krishnapillai
4. Mr. N. Veeramani Iyer
5. Mr. M. Balasundaram
6. Miss S. Nadaraja
7. Mr. K. Ponnampalam
8. Mr. S. M. Asaipillai
9. Mr. S. Sivagnanam
10. Mr. K. Perarairampillai
11. Mr. M. K. Arulpooranam
12. Mr. V. Alagesan
13. Miss N. Sinnadurai
14. Dr. P. Sivasothy

*Message from the Hon. Minister of
Education and Cultural Affairs*

Mr. J. M. R. A. Iriyagolla

It is with much pleasure that I send my greetings to the annual publication of the Palaly Government Training College. I need hardly stress that teachers who specialise in the teaching of Science, Mathematics,

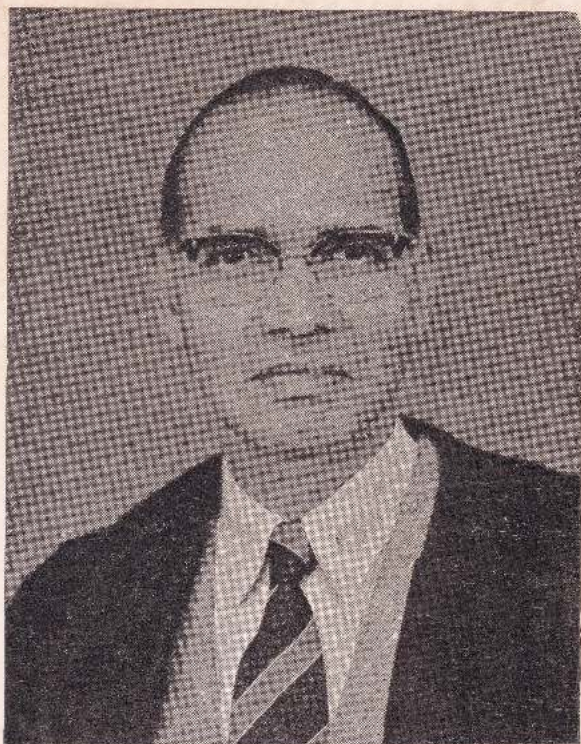

English and Commerce have a vital role to play in the economic development of the country; especially at this stage of our educational reforms. No country could make sufficient headway in the modern world without the aid of Science. It would be admitted by all right thinking persons that a knowledge of English is absolutely necessary if one were to gain access to modern scientific thought. Unless our countrymen were to appreciate this fundamental truth, we would be left far behind the rest of the world in the field of science and industry.

Palaly Training College has a very responsible role to play in the training of teachers who will in turn impart their knowledge to generations of students. I wish Palaly Training College many more years of useful service in popularising the teaching of English, Science, Mathematics and allied subjects.

OUR PRINCIPAL
S. KANDASAMY Esqr. B. Sc., (Lond.)
Dip-in-Ed., (Lond.)

உயர்திரு அதிபர் அவர்களின் ஆசியுரை

பலாலி ஆசிரியர் கழகத்திற் பயிற்சி பெறும் ஆசிரியர்கள் சீரிய பண்பும், ஆழ்ந்த கல்வியறிவும் படைத்த நல்லோராய் ஒழுக்கி ஆசிரியத் தொழிலுக்கும் கலாசாலைக்கும் பேராசிரியர்க்கும் பெருமை தேடித்தரவேண்டும்; கலாசாலையீதும் பேராசிரியர்மீதும் நிலைத்த பற்றுடையவராக மிளிரவேண்டும்; துன்பங்களைப் பொறுத்து அகத்தை ஒருவழிப்படுத்தி மன நிறைவு பெற்றுப் பூரண மானத ககத்துடன் வாழவேண்டும்.

பன்முக நிறைவோடு இங்கிருந்து வெளியேறும் ஆசிரியர்கள் நாட்டின் வீரத்தலைவர்களாகுக. பயிற்சிபெற நாடிவரும் அறிவுப்பசி கொண்டோர் பண்பகம் செல்கிறோமென்ற பெருநோக்குடன் வருக.

எமது கழகம் எதிர்காலத்திற் பல்வகைச் சிறப்புக்களோடும் பொலிவு பெறுக.

சி. கந்தசாமி,
அதிபர்.

பலாலி ஆசிரியர் கழகம்,
வசாவிலான்.

1-12-66.

Our Thanks

We extend our sincere thanks and gratefulness to the following who helped us in our effort:

- * Contributors of Messages and Articles.
- * Advertisers.
- * M/s. Vinns Studio, Colombo.
- * M/s. Kugan Studio, Point-Pedro.
- * M/s. St. Joseph's Catholic Press, Jaffna.

The Editor.

Editorial.....

IT is with much delight that we present our College Magazine 'Kalavathy 1966'. It contains contributions from learned and experienced educationists and our colleagues.

If true democracy is to flower, it should be nurtured in the soil of religious and communal harmony. Unity in diversity is the essential element for the progress and success of humanity. As members of the noble profession of teaching, it is the sacred duty of every one of us to strive for this amity. We, who have come from all parts of the island, who belong to various communities, who profess different religious faiths, have lived in sweet harmony in the course of our stay here.

Society determines the aims of education which in turn determine the aims of the school. These in turn determine the curriculum. We are living in a period of transition and our society is transforming itself in accordance with the pressing needs of the time. While planning the education of our country, it is of paramount importance that we should take into consideration, the needs of our children and the needs of our society, without endangering the rich and proud heritage, historical, religious and cultural of our dear country. We congratulate the Minister of Education on some of his proposed reforms in general and technical education.

It is said that living tests learning. We are sure that we will be able to live in keeping with the canons and principles that were inculcated in us during our period of training. We owe much to The Principal and the lecturing staff of the Training College for all that we have learnt at their feet.

We are very thankful to the Staff Advisers of 'Kalavathy' for their kind and efficient guidance in bringing out this magazine. My special word of thanks goes to Mr. V. S. Subramaniam, The

Secretary of 'Kalavathy' and to its committee, for the able and untiring assistance given, in publishing this issue of 'Kalavathy'.

The reports of the various associations record the extra-curricular activities that we engaged in during the year. With the passage of time we may forget our life here. But every activity in which we participated will always remain with us and influence us as William Wordsworth says:

Feelings too,
Of unremembered pleasure, such, perhaps
As have no slight or trivial influence
On that best portion of a good man's life.

The Editor does not hold himself responsible
for the views expressed by the contributors.

The Future of English in Ceylon

By

S. MAGASU, B. A. (Lond.), B. A. (Cey.), Dip-in-Ed. (Lond.)

Dip-in-Teaching Eng. as a Foreign Lang. (Lond.)

Lecturer in English, G. T. C. Palaly.

"Educational policy is a branch of human activity which certainly cannot give results in less than a generation"

—Prof. J. A. Lauwerys.

"There is no act of treachery or meanness of which a political party is not capable, for in politics there is no honour"

—Disraeli.

In educational discussions it is quite rightly accepted that education and society are two sides of the same coin, interdependent aspects of the same metal and that the quality of one reveals the other. The authorities in charge of the educational destinies of a country usually plan for the future with the help of various scientific sociological and educational data examined and analysed by experts who are adequately experienced both in the theory and practice of education. In many highly advanced countries highly competent education commissions advise the government on future educational policies. During the British rule in our country, we became familiar with the educational and the political theories of British society which was well advanced on the road of Parliamentary democracy based on the British system which in turn is based on many age-old traditions and customs. It is rather unfortunate in newly independent countries, that the role of Her Majesty's Opposition is misunderstood and mis-interpreted to

the detriment of the people. It is wrong to assume that the only duty of the opposition is to oppose all government measures, good or bad. The two quotations at the beginning of this article, from the professor of Comparative Education (University of London) and the famous British Prime Minister respectively point to the truth that educational policy should be declared as a matter above party politics so that a national committee free from the temptations of party loyalty or expediency could formulate a truly national system of education. It augurs well for the future of education in Ceylon that the Minister of education has agreed to discuss the reform proposals without any party bias. In the Minister's proposals for educational reforms, reference is made to the importance of English as a second language in schools: "English will be the second language in all schools and will be taught to every pupil from the third year of his elementary education." According to these proposals, "the purpose of emphasising English is to ensure that pupils have access to

world literature and, up-to-date scientific and technical information." The term English as a Second Language refers to English taught or learnt for practical and necessary means of communication to serve as a language of instruction in education or for specialized studies. The educational use of English as a second language varies from the level of the University to that of the primary school.

In the years following the switch-over in the medium of instruction from English to the national languages, there has arisen a common complaint, from some quarters, that the standard of English is steadily declining. In the sphere of education too, a scientific attitude towards educational problems is very desirable. Therefore, the question of "the falling standards of English" has to be examined very exhaustively with a view to an analysis of the various factors that affect the standard of English. The new status of the English language, in our country could bring about a change in the the standard of English which was hitherto used as the medium of instruction. Before the gradual switch-over from English, English was learnt by the pupils even during the periods set apart for other subjects. Besides, English was the official language and pupils hoping to enter the public or mercantile services or other avenues of employment were expected to be proficient in English. Thus there was strong motivation towards the learning of English. Proper motivation is one of the strongest factors in promoting good learning. Before the adoption of free education, the percentage of English educated was about nine percent of the population and the percentage of school going children was very low. The small section of the English educated moved at least in semi-English speaking environment and were rich enough to provide all facilities to further the education of their children. But now several changes have taken place: there is an increase in the school going population who are also expected to learn English only as a second language from the third standard.

Thus the pupil learns English only during the five or six periods of English because other subjects are taught through the national languages. A great majority of the pupils become familiar with English only at school because in their home environments they communicate only in their mother tongues. Another factor of importance is the nature of neglect of the teaching of English from standard three upwards. The former Minister of Education referred to the acute shortage of English Assistant Teachers in many primary schools even though English was a compulsory second language from standard three. The cumulative results of the neglect of English in the early years are noticeable in the very poor performance of the G.C.E. candidates in English. Even where English is taught it is observed that a great many teachers are not professionally trained. However, it is not contended that a mere specialist training in the teaching of English would automatically produce a good teacher of English who would teach

later on according to the accepted techniques of teaching English as a second language. The Teacher of English should be competent in all the four skills of language learning—listening, speaking, reading and writing in addition to his ability to teach these skills to his pupils. In other words mere paper qualifications without these special qualifications would not contribute to the laying of proper foundations for the learning of English. Therefore, the future of English learning in our country depends, to a great extent, on the type of teaching and the type of qualified teachers.

For the greater benefit of all those who are concerned over the "fall" in the standard of English, a more comprehensive analysis will be attempted now by focussing attention on the factors that promote or obstruct the learning of a second language. At the outset, it has to be borne in mind that the standards of English learnt as the first language and as the second language are bound to differ on account of the differences in the duration of learning and practice opportunities for the learning of the language. The educational policy towards the status of English in the school curriculum should be determined as a problem above party politics so that the policy of teaching English as a second language could move towards success and rising standards through a continuity in learning unbroken by the results of parliamentary elections. It is also very urgent that false and mischievous propaganda that the learning of English is a disgraceful mark of a stooge of

British Imperialism should be abandoned for the good of the future of the pupils. The age, intelligence, linguistic skills and habits of the pupils' first language, his reasons for studying English, his other motivations in this work, and the degree of mastery sought are important factors from the side of the learner. Further, opportunity of contact with the teacher, concentration and extent of study opportunities for practice, use of the language when it is being studied, the teacher and his aids are essential conditions for the learning of English. According to Prof. B. Pattison, much effort is wasted by entrusting English teaching to people who can merely speak and write in English. It is regarded as excellent if the beginners are taught only by the best teachers in the schools. Mr. A. S. Hornby complains that in many countries the teachers at the elementary stage are often those who are least qualified. Besides, it has been observed that the teaching of English is frequently bad not because the methods are bad ones but simply because the teachers do not have adequate command of English. It is said that English is among the easiest languages to speak badly but the most difficult to use well. The acute shortage of trained teachers of English was referred to by the former UNESCO adviser C. J. Allen and in the educational proposals of the present Minister: "the training of teachers is of fundamental importance in any system of education and in Ceylon, where the number of teachers who are professionally trained is only about forty percent of the total teaching profession, both

institutional and in-service training have to be regarded as a matter of prime importance." These are other equally important matters: adequate classrooms, adequate equipment, removal of overcrowding in class, adequate number of qualified teachers in all schools, abolition of "automatic" promotions and indiscipline in schools. The percentage of the 'English Stream' pupils before the introduction of free education was very low in comparison with the percentage of pupils learning English now as a compulsory second language. Besides are we sure that all the increased numbers of pupils

are rich enough to provide themselves with the minimum of text books, exercise books, pens etc. for their school work? The continuity in the learning is often affected by the poor attendance of several teachers and many pupils. For efficient language work, class rooms free from noisy environments are indispensable. Thus, it is evident that the falling standards could be attributed to several factors that are within and beyond the control of teachers and pupils. This tendency could be arrested if the remedial measures suggested here are adopted with sincerity and zeal.

The style of a man should be the image of his mind; but the choice and command of language is the fruit of experience.

Gibbon.

Clear Sounds

Teachers' Reports of Sound Substitutions

By

E. L. TIBBITTS,

Commonwealth Adviser, English Unit Dept. of Education.

In a discussion of aspects of the pronunciation of some English sounds in Ceylon Schools, a few general introductory comments are in place.

Effective learning depends on how the right material is presented in the classroom. In language learning, the presentation and practice will be in large part oral, since oral skills are fundamental to the early stages and, in successful classes at more advanced levels, powerful allies of the teacher.

We know a language when we have mastered its basic structures and have acquired an adequate vocabulary for our purposes. This mastery implies an automatic, immediate recognition and response, and it is by listening and speaking that these are most easily achieved. Speech provides situational exercise and the most effective form of revision and correction through constant use in the early stages, especially, there is a general selection of material based largely on spoken frequency; speech is an economical means of refining the understanding and use of vocabulary: and, finally, good writing has a reliable foundation in good speech.

In this oral practice or oral accompaniment of more advanced

work, comprehension or translation, the speech must be clear if the full benefit is to be derived from it. For English, the 45 basic phonemes must be unambiguously distinguished from one another and, from the viewpoint of the teacher in the classroom, the recognition of sound substitutions is the first step towards the improvement of pupils' pronunciation.

We must bear in mind here, however, that this pronunciation improvement is a long-term objective. It must not be allowed to interfere with general fluency in the learning and practice of structures. Only those pronunciation errors which seriously affect intelligibility and clarity are to be concentrated on in the earlier remedial work. The refinements will be introduced gradually later on.

That stated, and emphatically stated, we can proceed to discussion of difficulties in the differentiation of the phonemes.

These arise partly from their relative prominence and partly from the formation or articulation of the sounds themselves.

The prominence of sounds depends on their intrinsic quality and on the stress they receive. In this

second respect, the relative stressing of the important words (usually content words) as opposed to words less important to situational meaning (commonly structural words) is especially significant, and appropriate use of the **weak forms** of structural words is an aid to intelligibility.

As for the intrinsic quality and carrying power, the **voiced** sounds carry better than the **voiceless** or **breathed** sounds. The voiced continuant sounds carry particularly well. This applies to the vowels with especial forces, the open vowels above all; and well-formed, open vowels are therefore quite an important factor in readily intelligible speech. The consonants **l** and **r** and the nasals also carry very well.

It is, therefore, with voiceless or breathed sounds that difficulties of carrying power most often arise, e, g, **p**, **t**, **k**, **f**, **th** (as in **thin**), **h**. Even in words which have strong stress, the final consonants are relatively weakly stressed so that they need to be articulated more clearly. It will be no surprise that, in a questionnaire completed in December 1965, practising teachers reported that final consonants were sometimes omitted e. g. from **adopt**, **kite**, **strict**, **twelve** and **pencils**.

Other difficulties arise from the formation and articulation of sounds, vowel formation or consonant articulation. For vowels, ear-training and imitative practice are the means by which gradual improvement of the sounds will be effected. For consonants, an explanation of the articulation can, in addition, be an

invaluable early step. Where there are phoneme substitutions, lists of words contrasting only in the two sounds concerned provide material for effective drill.

A large number of examples of substitutions were afforded by the teachers' reports in the Questionnaire. For vowels, the most generally difficult for intelligibility are shown to be numbers 6, 7, 10, 11, 14 (the vowel numbering is that of Daniel Jones, 'An Outline of English Phonetics, **Heffer**'). Among the consonants, insufficient differentiation of the voiced from their voiceless or breathed counterparts was widely reported, e. g., the differences between such pairs as **loose**, **lose**; **advice**, **advise**; **once**, **ones**; **cloth**, **clothes**. The final nasal consonants are prone to interchanging, e. g., **underline**, **underlying**, **ran**, **rang**.

A full list of examples of substitutions noted involve these pairs of words:

(The second example is in each case substituted for the first)

Vowels:

slipper, **sleeper**; **men**, **man**;
man, **men**; **can**, **cant**; **collar**,
caller; **shone**, **shown**; **walk**,
work; **ball**, **bowl**; **full**, **fool**;
money, **many**; **uncle**, **ankle**;
work, **walk**; **girls**, **gales**; **road**,
rod; **rode**, **roared**; **owl**, **all**.

Consonants:

ply, **fly**; **spent**, **spend**; **cat**, **hat**;
bit, **pit**; **curb**, **curve**; **rode**, **wrote**;
girls, **curls** (**dog**, **dock**); **fin**, **pin**;

foot, soot; belief, believe; half, harsh; piece, peach; sells, shells; loose, lose; show, sew; leave, leap; rove, robe; gun, gum; rang, ran; while, vile; use, juice.

Teachers will notice spelling mistakes in their students' writing, mistakes which obviously derive from mispronunciations of such sounds.

Correction is particularly needed where the sounds are structurally significant e. g. **man, men**; s, z (plural nouns; third person singular, simple present; weak forms of **is** and **has**); t, d (regular simple past and past participle forms; f, v (e. g. **off, of**).

It is needed, too where words of similar grammatical status are involved, e. g., **shone, shown; walk, work; ball, bowl; rode, roared; ply,**

fly; curb, curve; rode, wrote; piece, peach; leave, leap; gun, gum.

It is, again, of extra importance where the phonemes are of high frequency in the language. In 'An Introduction to the Pronunciation of English' (**Arnold, 1962**), A. C. Crimson lists these sounds as the most frequently occurring:

Vowels: 12, 2, 3, 10, 14, 4, 6, 7.

Consonants: n, t, d, s, m, k, w, z, v.

Teachers can usefully, on the basis of a list of likely mispronunciations, decide which of those actually occurring are the most in need of correction on structural grounds and on grounds of frequency of occurrence of the sounds. In addition, the experience of other teachers may in some cases help in the identification of errors that might otherwise escape notice.

We want that education by which character is formed, the strength of mind is increased, the intellect is expanded and by which one can stand on one's own feet.

Swami Vivekananda.

A Psychological Study of Shakespeare

The world is full of avoidable and unavoidable misfortunes and psychological tangles of conflicts and struggles. Shakespeare in his writings has penetrated into the insight of human nature. He holds the mirror up to the mind of man and man's natural thoughts and feelings are reflected in that mirror. He had the intention of reforming the society by weeding out the anti-social elements.

Very seldom we come across pieces of literary work where human nature is distinctly pictured. Shakespeare's plays endow upon human beings a development in emotions, making their feelings reverent and finally satisfy human character traits. One who goes very deep into his plays will come across unearthed mines of scientific knowledge.

Emotional Effects of His Tragedies

Shakespeare lays stress on the emotional effects namely pity and fear,—pity arising from the sight of an undeserved suffering and fear springing out of a sense that a similar calamity might befall ourselves. In the type of tragedy to which Othello belongs—a tragedy of internal conflicts and struggle between will and mind. In this play the field of action is throughout the hero's own mind. The sowing of the seeds of jealousy in his own mind and their fatal growth into a conviction of Desdemona's guilt, leading to an act that is only a symbol of a passion in the hero's own mind.

Shakespeare portrays in this play how great crimes spring from high passion grafted on high qualities. Plato set this fashion long ago, when he described passion as a force that drags us along like a team of spirited horses.

Outbursts of Emotion

Othello kisses her and says, "So sweet was never so fatal" and he weeps. All this throw light upon Othello's action and all the aversion caused by the deed disappears and at this stage we are moved to pity. When he realizes that he had committed a great blunder and that Desdemona was innocent, he touches her body and cries out in grief.

"Cold, cold my girl,
Even like thy chastity. O cursed
slave
Whip me, Ye devils,
From the possession of this heavenly
sight,
Blow me about in winds; Roast
me in sulphur
...O Desdemona! Desdemona!
dead!

Unfaithfulness

At the abdication scene, Richard II looks around at the faces of all those assembled to witness the scene. They are the same people who cried to him,

"All Hail" when he was the King. Now he is overcome with grief at the ingratitude of his favourites and says, that his plight is

more miserable than that of the betrayed Jesus; Jesus found gratefulness in all the twelve except Judas, but for his own part, he does not have even one loyal soul out of his twelve thousand followers. Shakespeare shows in this connection, that the good done to people are soon forgotten. In Julius Caesar it is well illustrated by the words:

"Ingratitude: more strong than traitors arms". It is natural for people to forget to be grateful; so if we go round expecting gratitude, we are in for a lot of heartaches.

Shakespeare's Attitude to Politics

He shows how honourable metal can be wrought from its true character. In Julius Caesar, Shakespeare shows the tragic way in which the good can be sometimes worked upon to become a savage. The 'Noblest Roman of them all' the most excellent combination of all the traits was yet a conspirator and killed his greatest friend. The good in Brutus did not save him. He was worked upon by others and also seduced himself into taking part in a conspiracy against the ruler of a State.

Today, we are living in a world where violence dominates; when the people are dissatisfied with the Prime Minister or with a form of Government, they resort to crude and barbarous ways of overthrowing the government. 'Coup d'etat' is a common feature now-a-days. We have a lesson to learn from Shakespeare. However inadequate the 'Ruler' may have been, conspiracy and murder could result in nothing but ruin for

the conspirators and civil strife in the State.

"Shakespeare recognizes that the hearts of the people are sound; their feelings are generally right; but their view of facts is perverted by interests, by passion and by stupidity".

Shakespeare's Attitude Towards Love

His conception is that it is a sacred one and it should not alter its course when it finds obstacles and complexities. If it lasts inspite of all these, the men and women who inhabit it become finer and richer representatives of human nature. He shows that when instincts and intuitions are guided by humanized common sense, they are beneficent in human affairs.

Shakespeare's Attitude Towards Women

He had his reasons for his enthronement of women as heroines. "Personality is a mass of mighty equipoise" and Shakespeare found this only in women and not in men like, Othello, Brutus or Caesar.

Intelligent Behaviour

Julius Caesar is a keen observer who has the power to read the character of people from their faces, appearances, aptitudes and interests. He summons the soothsayer and gazes in his face and dismisses him. He took the royal road to knowledge "intuition". About Cassius he remarks,

"He is a great observer and he looks,
Quite through the deeds of men;
he hears no music".

Caesar has made a clear character study of Cassius. "Liberty, Freedom and Enfranchisement" all got lost because Cassius's advice was not strictly followed by Brutus.

Fear

A great fault in Caesar is that he confused fear with cowardice; otherwise a man who had been groaning with pain, a man who cried "Help me Cassius, or I sink" will not say that cowards die many times before their deaths. There is another instance where he showed his arrogance.

".....Danger knows full well
That Caesar is more dangerous than
he".

Psychologists say, that fear is an instinct that all should possess. Shakespeare shows how, Caesar fears Cassius, Cassius fears Antony and Brutus fears Caesar's ghost at Philippi.

Nobility of Character

Brutus is an idealist and a philosopher. His only folly is that he failed to perceive where-in lay the true Caesarean power. He makes a morbid repentance when he dies.

"Caesar, now be still
I killed not thee with half so good a will". Brutus had been all his life cultivating "reliance on the will" and that is why he prevented the

conspirators from taking an oath and also gave permission for Mark Antony to deliver the funeral oration. It is a tragic irony that a man of sterling qualities, a man who was unwilling to disturb the sleep of his servant 'Lucius' is made to take part in a murder. More over it is evident from his advice to the other conspirators, that he is not fashioned for conspiracy and that he is an amateur.

"Let not your looks put on our purposes". And once he has joined the conspiracy he took it as a mission and set off with a religious fervour.

"Let's kill him boldly, but not
wrathfully;
Let's carve him as a dish fit for the
gods."

Marital Relationship

Shakespeare's conception is that it must touch the qualities of each mate and integrate them into a richer and fuller personality. "Men and women are not paragons of perception." They are at best, but the prevalent deficiencies depicted in his characters.

Divine Love

In Brutus and Portia, Shakespeare portrays the best form of true affection and devotion. "Joys shared are doubled; sorrows shared are halved", runs a saying.

Portia pleads: "Within the bonds
of marriage, tell me Brutus,
Is it expected I should know no
secrets
That appertain you?"

Talent-Hunt

By

P. SAVERIMUTTU, M. A. (Lond.)

Most teachers must have heard of "Treasure hunt" which is quite a popular game among Ceylon school children particularly among Scouts and Girl Guides. The main aim of this interesting game is to find out where a certain treasure is hidden and what its contents are. A frantic search is made by children to discover the treasure some how or other, wherever it may be hidden.

This game is of great significance to modern educators and school teachers because every teacher today must engage himself in "talent hunting" in the school or classroom.

The story of the talent is as old as if not older than the origin of child psychology itself which is the handmaid of educational psychology. School teachers and others interested in children have from early times devised (in various parts of the world) ways and means of discovering the talents (or innate abilities) of children. Psychology began by being a study of the mind. Through many centuries it was an off shoot from philosophy and metaphysics.

"Phrenology" was a form of study whereby people tried to assess the talents of children by the numerous "bumps" in the head. They tried to judge a person's inborn abilities by the number of "ups and downs" in the cranium of that individual.

Some others tried to judge the abilities of the children by such indirect assessments as the shape of the face, the broadness of the forehead, the pointedness of the nose etc. But such external observations and measurements, because they were mainly subjective or personal, obviously lacked objectivity and impartiality. They were far from being valid and reliable tests. It must be admitted however that this type of assessment represented, the first steps in objective estimation of children's talents. Indeed they paved the way to objective mental tests and scholastic assessments. Anyhow one thing had become certain by the 19th century namely that the abilities of persons differed from individual to individual and that there was a real need for evolving some form of tests whereby the talents or abilities of children could be reliably measured and validly predicted. In the latter part of the nineteenth century such descriptions of physical characteristics were supplemented by investigations into the powers of the body as shown in sensory discrimination and accurate movement. And at a still latter date these investigations were followed by researches based on the expectation that brighter pupils would show greater accuracy and speed in the exercise of various powers of the mind. Mental qualities were more and more judged by mental symptoms. The abilities or

qualities of children were at first referred to as "faculties".

Tests of memory, of visual imagery and of attention were followed by tests devised to measure reasoning ability and the use of the mind in classification, definition, detection of absurdities, comparison, arrangements of ideas in sequence, deduction and the like.

The credit of testing or measuring the intelligence of children in a scientific and systematic manner goes to a French psychologist Alfred Binet who was actually a pioneer in this field of child psychology (research) in the 19th century. From then onwards discussions began to be held and researches began to be initiated into the abilities of children. That is how psychology came to receive the status of an independent study (in the twentieth century) in most of the universities of the world.

There were differences of opinion on many matters:—whether there was a single ability by which the students were able to master their various subjects or a group of abilities by which the students were able to master their various subjects or individual and separate abilities by which the students were able to master each of the various subjects taught in the school. There were again differences of opinion regarding the quality and quantity of the abilities in children, whether there was a single general ability which entered into all mental operations and various specific abilities which entered into various types of operations.

Ultimately the view that every individual had a **general** factor or ability often referred to as "g" which entered into all mental operations and several **specific** factors or special abilities often referred to as "s's" which entered into various specific operations engaged by an individual began to gain credence.

Outstanding psychologists of England like, Karl Spearman, Godfrey Thompson, P. B. Ballard and Sir Cyril Burt have undertaken a careful study of these problems and worked out standardised tests to test the "g" factor or General Intelligence. Since then similar researches have been done both in Europe and in the U. S. A. and many useful standardised group tests of general intelligence have been the outcome of such valuable and commendable labours.

Sir Cyril Burt defines (General) Intelligence as an inborn general all round ability while Karl Spearman had already explained it by means of his three noegenetic principles viz "apprehension of experience, education of relations and education of correlates."

Consequently both individual tests and group tests of various kinds came widely into use both in the Old World and the New World. This was done in order to find out the I. Q. (Intelligence Quotient) of children.

But very soon it was discovered that the special abilities of children played as large a part as, if not a greater part than intelligence in their

educational development and their future vocational life. Hence there came into use tests of various types of special abilities which, one may say, have not been fully exhausted.

There are however six major fields which have been explored in some detail and mainly accepted by most psychologists of today. They are (i) verbal ability (ii) number ability (iii) mechanical ability (iv) spatial ability (v) practical ability or manual dexterity (vi) aesthetic ability.

As general ability (g) enters into all activities of children along with one or more of these special abilities, the educators of today are concentrating more and more on the discovery and understanding of these varied special abilities. This is what we mean by "talent hunt" in this article.

No doubt, besides these special abilities there are also other factors such as temperament, general health and persistence of motive which all help in the full development of individuals both within and outside the classroom.

As every practising teacher knows the death knell has long been rung of a single course or a uniform curriculum for all children attending a school. Especially in the post primary classes, there is a great demand for diversifying the courses in the schools, both by politicians and parents—no less than by psychologists and educationists. Especially in an underdeveloped

country like Ceylon the scope for white collar jobs is diminishing daily while the need for skilled workers, technicians and technologists is increasing considerably. The politicians want the youth of the country to contribute their share to the economic development of their country. The parents themselves are becoming more and more scared of the unemployment problem in the country which is hanging like the sword of Damocles over every educated youth's head. They want their children to follow courses of studies which will ensure them a satisfactory and suitable occupation or employment in their after school life.

Thus the teachers and school guidance counsellors are saddled with the responsible task of "talent-hunt" i.e. finding out by suitable tests and other means such as cumulative records, the types of talents and special abilities found in a child and then direct him to a course of studies whereby his inborn talents will fully develop and flourish. Thereby he is happily employed later in life and the country is economically benefitted. We have now passed the era of empiricism in "talent hunt" and entered the arena of accurate scientific testing, correct interpretation and valid prediction as far as it is humanly possible.

This is the challenge that faces every educationist and teacher all over the world today, particularly in Ceylon. There should be no waste of manpower if the economic condition of a country is to improve. Are we teacher—particularly trained teachers—prepared to undertake this

grave responsibility? Has our reading and training equipped us with the art and skill of talent hunting? The latest schemes for the development of Higher Education evolved in Ceylon will have to be worked out on the basis of "talent hunting" which ultimately rests on the effort and co-operation of the teachers themselves.

On the response, teachers give to this challenge of "talent hunting" will depend the success of the future educational plans and blue prints; and on the (economic) individual welfare of the educated citizens will depend the economic welfare of our entire country.

Full many a girl with beauty and grace
Full many a girl with a lovel charming face,
Through poverty meets not her better pair
But loses her fragrance in the kitchen air!

Miss M. Hamid,
English Final Year.

Body, Mind and Soul

The ancient teachings of the mystics laid the key to all these strange manifestations that have puzzled the human brain since the dawn of civilization. From them emanates, all wisdom, all knowledge, all guidance; it reveals the existence of three worlds — the divine, the moral or mental, the material — those three elements so universally recognised by the great religions of the earth — Soul, Mind and Body.

This constantly repeated division into three component elements, followed it up patiently through the various outward and inward manifestations of aspiration, action, realisation. In this body of ours are three forces ever at work and seldom in peaceful accord; the lowest — the material body, all instincts; the highest — the 'mens' or divine projection of the body, and, between them the connecting link so persistently searched after by the scientists of all ages — the astral body that serves as a bond between the heart and the brain between physical and mental life.

Upon these premises, borrowing each of its stones from the sadly neglected quarry out of which the philosophers of antiquity have drawn the grandest monuments ever conceived by human intelligence. The deepest researches of the Hindu Brahmans, of the Egyptian priests and Chaldean shepherds, were put to contribution, as well as Pythagoras' stupendous vision of the world and Aristotle's extraordinary divi-

nation of many of our modern problems. The Middle Age alchemists and astrologers, the profound Arabs as well as the Italian, the Dutch, the German, the French, the English savants were interrogated in the ponderous works they left behind them, for they throw some more light upon the fate of man; before, during and after life. And coming down to our times, the most advanced representatives of medical science as well as of natural and mental philosophy furnished their quota of demonstration.

Most of us are aware that in every human body there are two nervous systems — the cerebro-spinal, consisting of the brain and spinal cord and all its connecting nerves, and the sympathetic, which is distributed all over the body, but lies chiefly as two knotted cords on either side of the spinal column on the rear wall of the abdominal and chest cavities. Here and there fibres of this interesting, but little understood, nervous system, form a dense network called a plexus by anatomists. Of these the solar plexus is the best known. Each of the plexus marks the situation of an ancient point of contact between the dense physical body and the astral body. Every physical sense-organ is connected by a nerve or nerves with a centre in the brain. Each brain centre has its counterpart in the astral body.

Psychism implies the opening up of new channels between the

brain and the larger consciousness in man. The brain itself does not generate thought; it merely responds to 'thought—vibrations' after they have been aroused by the activity of the mind. Since all mental activity originates in this deeper self—which can exist as well without the brain as with it—it is quite true to say that every thought, emotion and feeling we experience, except those received telepathically by the brain, is a psychic communication from our own larger consciousness.

The demands of the consciousness will be met by the growth of the body. The mind possesses tremendous power to mould and even to build the nervous mechanism. Each intellectual faculty of the mind is associated with a certain little specialised area of grey cells through which that faculty can express itself in the brain. The law of repetition states, that an act repeated again and again becomes a habit, and that a thought held constantly before the mind becomes an inherent quality of character.

In ancient scriptures it is proclaimed that 'man becomes that upon which he thinks' and in our own time advanced thinkers are instilling the same profound truth by insisting that 'as a man thinketh so is he'. The physical body is largely a creature of habit. The occultist maintains his magnetic purity by means of baths, food, clothing and exercise. He regulates the physical side of his life and seeks to bring it into harmony with the laws of nature.

PT—3

The aspirant should earnestly seek to acquire beautiful traits of character. The important one is un-selfishness. There are other qualities also for which he should strive—purity, gentleness, courtesy, patience, steadfastness, courage, self-reliance, loyalty, devotion, self-collectedness; and at the back of all an indomitable will. Through these will spring an inward intuition which will lead him far along the path leading to illumination.

Concentration, meditation, contemplation, assist the faculty of one-pointedness, conquering one's mind and awakens the spiritual aspiration respectively. These assist in arousing the highest type of psychism—Kundalini, which slumbers at the base of the spine. When this is once awakened and can be properly directed it rushes up the spine and vivifies certain centres found in the physical body—base of the spine, the spleen, the navel, the heart, the throat, between the eyebrows and at the top of the head.

No heights are too great for man to gain if he but sets his will to reach them, for there is a divinity within each one of us to which all things are possible. Our human frailties, our weaknesses, our ignorance and faintheartedness are due to the unmastered bodies in which we dwell. But as life after life is spent in this great school we call the Earth, we gradually learn to bend these garments of flesh and subtle matter to our will.

And yet in all this we do not change; the change takes place

within our bodies. Growth is not the acquirement of something from without; it is the awakening of powers which are slumbering within. The great teacher Experience arouses these forces by the demands of physical body.

But as we evolve power after power from within and build up one beautiful trait of character after another, the light within is able to shine more clearly through the bodies we wear, the outer consciousness approaches nearer to the statue of the inner God. Every lovely quality we develop, every capacity of the mind we unfold, every spiritual aspiration we awaken, brings us

closer to that glorious consummation when the inward man shall be revealed in spiritual splendour in the temple of flesh.

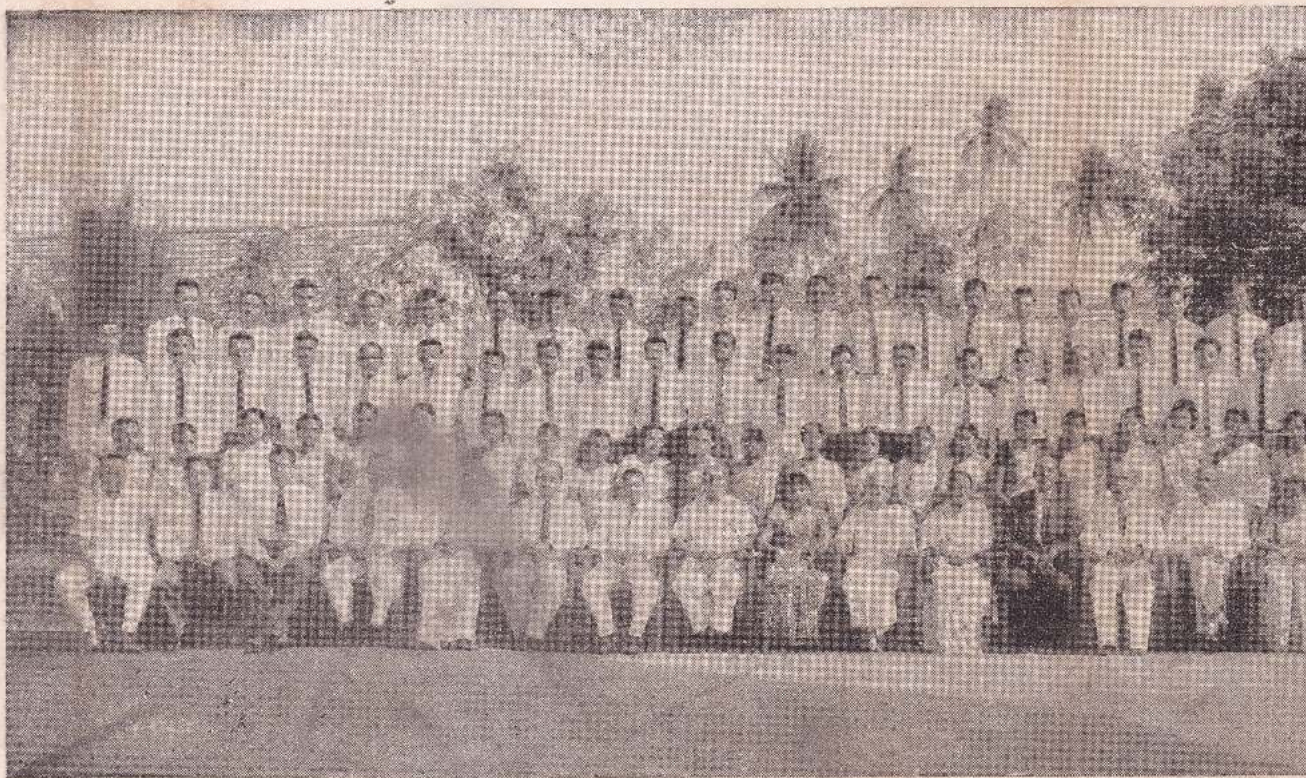
So take heart and strive ever upwards; the inward God dwells in every one of us. This world revolves in the glowing heart of a divine Intelligence, which wraps us all about with Its infinite compassion and wisdom. Lift up your eyes to the height which never die, and fill your heart with the 'Peace which passeth understanding.'

A. Mayures,
Eng. Final Year.

As the different streams having their sources in different Places,
all mingle their water in the sea, so, O! Lord, the different
paths which men take through different tendencies, various
though they appear, crooked or straight, all lead to Thee,

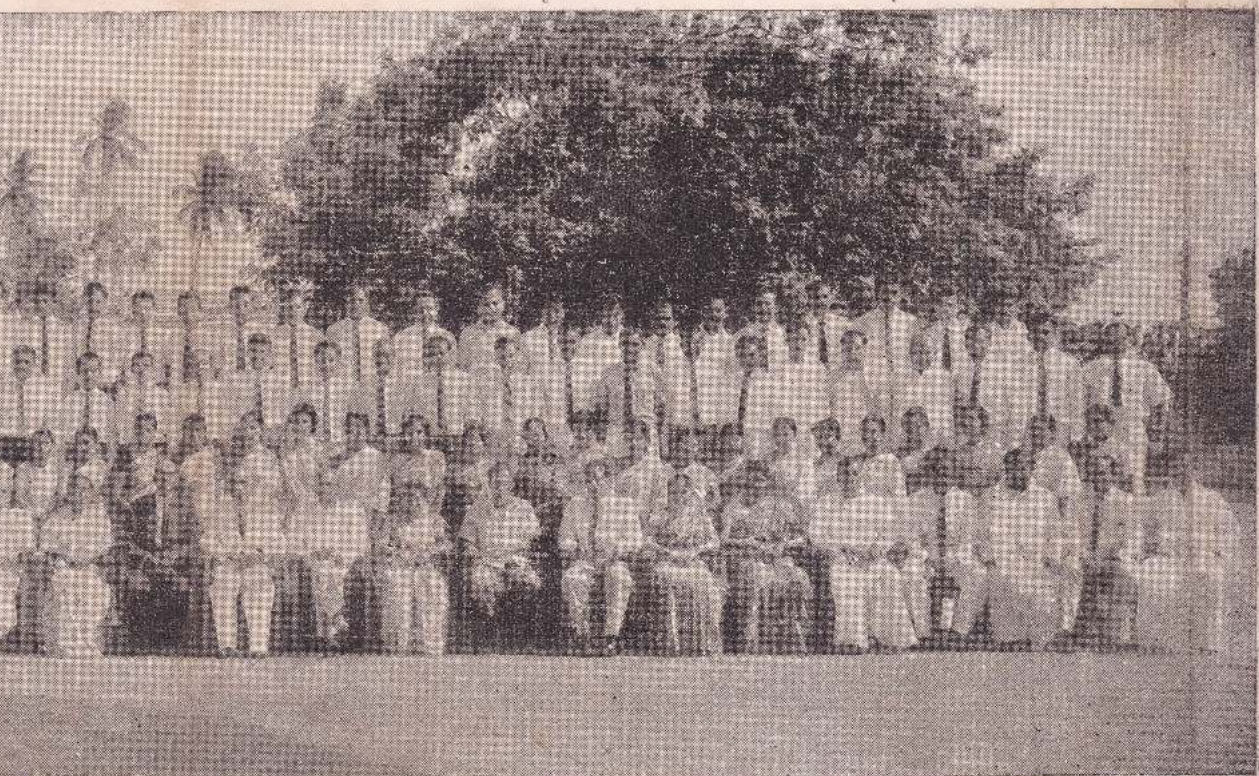
—Bhagavath Gita.

FINAL YEAR TRAINEES WITH THE L

TRAINEES WITH THE LECTURERS

An Examination of Astrology

By

R. E. J. A. SETUKAVALAR, B. A. (Lond.)

In this paper I want to examine the claim of astrology to be able to predict, by a study of planetary positions, the fortunes of men and women.

Before we do that we must clear away the strange but all too common confusion there is between astrology and astronomy. The latter is the scientific study of the heavenly bodies, their constitution and their motion. It relies on observation and the application of mathematics to the results of observation. It is studied in most Universities and an Honours degree may be obtained in it. Astrology, however, is in a very different category. It is a set of beliefs that the positions of the planets influence the course of the lives of men. No University in the world, except one in Ceylon, includes Astrology in its curriculum presumably on the ground that it does not deserve serious study.

As astrology is based on the positions of the planets as calculated by astronomy, some slight knowledge of the latter subject is necessary in order to understand how astrologers set about their work. It is now known that the sun is a mass of extremely hot gas and that what we call the stars are really other suns so far away that they look like points of light. The nearest star is four light years away. This means that light from this star takes four years to reach the earth. By comparison the light of the sun reaches us in only eight minutes. Other stars are farther away, some so far away that their light takes thousands of years to get to us. However, though the stars are at very different distances away from the earth they all appear to us to be fixed on the sur-

face of a sphere the visible half of which we call the sky.

We must consider next how the stars or rather groups of stars are named. When we look at a cloud in an otherwise clear sky it seems sometimes to resemble a human head, an animal or some other familiar object. This, of course, is purely the work of our imagination. There are no human heads or animals in the sky. Similarly when we look at the stars it is possible to imagine that they form various groups, each group having some faint resemblance to a human form, an animal or some other object. These groups, or constellations as they are called, bear therefore such names as Hercules, the Great Bear, the Lion, the Bull and so on.

In addition to the stars, there are certain bodies called planets. It is well-known that the earth revolves around the Sun. Along with the earth there are eight other bodies which also revolve around the sun. Only five of these are visible to the naked eye. They are Mercury, Venus, Mars, Jupiter and Saturn, and it is with these that the astrologer concerns himself. The word planet means "wanderer" and the planets are so called to distinguish them from the stars. As we have seen, the stars are so far away that they do not seem to change their position relative to one another. If, for instance four stars seem to form a square, they form the same square month after month and year after year. They rise and set, of course, but it is the square formation that rises and sets. The planets, however, behave differently. They are always comparatively close to the earth

and as they move around the sun they are seen at different times against a different background of "fixed" stars. In technical language the planets are "in" different constellations at different times. Further, all the planets as they go round in their orbits keep more or less to the same plane. (A simple way to understand this statement would be to think of the sun as a big marble placed on the top of a table and the planets as smaller marbles moving round the big one without leaving the top of the table). A consequence of this fact is that the planets in their wanderings are always to be found in one particular belt of the sky and therefore only in those constellations, twelve in number, which occupy this belt. These twelve constellations are called the twelve signs of the zodiac. Before we leave the subject of the planets it must be noted that the astrologers count the sun and the moon also as planets because they too are in different signs of the zodiac at different times.

We can now understand what is meant by a horoscope. It is a diagram setting down among other things the constellation in which each planet was at the time that a person was born. The astrologer calls these constellations "houses" and a typical statement in astrology is that at the time of somebody's birth the Sun or the Moon or Venus was in the "house" of the Lion or the Bull. From such a fact the astrologer proceeds to make deductions about the character or the future of that person, the deductions being based on the theory that each planet governs a particular aspect of life and that each constellation points to various characteristics associated with the animal (e. g. the Lion or the Goat) after which it is named.

How valid are such deductions likely to be? One can only answer that at best they can only be as valid as the premises on which they are based. And, as we

have said just now, a typical premise from which an astrologer makes his deductions may be something like this:

"The moon was in Leo (the Lion) at the time of so and so's birth." But what does such a statement really amount to?

To begin with, the stars forming a particular constellation have no special physical connection with one another. They may, in fact, be separated from one another by hundreds of light years. However, as we look at them from the earth, they seem to form a single group because they happen to be more or less in the same direction. In other words there is no Lion out there in space. It is purely a visual effect to us on earth.

Again, the names of the constellations are quite arbitrary. One's imagination has sometimes to be stretched a great deal before one can see any resemblance between a constellation and the animal or object after which it is named. It is not surprising, therefore, to learn that some constellations which have always had a particular name in the west were called by some other name in China because to the imagination of Chinese observers they looked like something else. How arbitrary, therefore, it is to assume that a particular constellation has a resemblance to one definite animal, let us say, and no other and go on to base one's predictions on the supposed characteristics of this animal!

Further, as already mentioned, it is because stars are so distant that they seem to preserve the same position relative to each other year after year. But it has been observed that all the same they are shifting their positions very slowly and after thousands of years the constellation of the Lion will not even remotely resemble a Lion. Presumably, when that happens some of the basic

principles of astrology will need revision. Lastly, in the light of modern astronomical knowledge a statement such as that the moon is in the 'house' of the Lion is seen to be entirely unreal. The moon is about a quarter of a million miles away while the stars are thousands of millions of miles away in outer space. When we say that the moon is in the house of the Lion all we mean is that we are seeing the moon against the distant background of the Lion. One might as well say that a hen roosting on the roof and silhouetted against the moon is in the moon. What sense, therefore, can there be in saying that the moon was in the Lion when a person was born and proceeding next to make some deduction based on the qualities of the king of the beasts? Particularly when, as has been shown, the Lion in the sky is no Lion at all.

There are at least two more theoretical arguments against astrology. The first relates to twins. They are born in the same place and at the same time. One supposes, therefore, that they have identical horoscopes. Yet one finds that the lives of two twins sometimes have two entirely different courses. They are in two different occupations, they die at different times. They sometimes differ even in character. How can these differences be explained astrologically? The astrologer may reply that there was a slight difference in their times of birth and therefore their horoscopes are really different. Yet it is a matter of common knowledge that such small differences of time are ignored by astrologers. One does not hear of an astrologer refusing to cast a horoscope because he has not been given the time of a person's birth to the nearest second and seconds in his opinion make a difference to the horoscope.

Secondly there is the fact of disasters like a sudden earthquake which causes the death of, say, a thousand

people living in one village. How did it come about that all these people, who lived in the same place but were born at different times, had the same tragic horoscope? Or think of a disaster like the wreck of the Titanic (an example that, I am told, the late Father Le Goc used to cite). One has to presume there were hundreds of people in the Titanic who had horoscopes predicting a watery grave. But what strange influence brought all these people from various parts of the world into the Titanic so that they could go down together into the sea? It is difficult enough to believe that the stars indicated the fate of each of those persons. It is impossible to accept the proposition that the stars also drew them all together into one ship.

Up to this point we have assumed that the astrologers claim that their study has some kind of theoretical basis and we have been trying to show that the theory behind astrology has no scientific foundation. But we might have saved ourselves this trouble. Mr. R. H. Naylor, one of the best known astrologers in England, in a broadcast talk published in the Listener of 23 February, 1938 explained the basis of astrology and then went on to make this revealing statement which should be read twice a day by all persons in the East who, when doubt is cast upon the beliefs of astrologers, begin to talk of the gravitational forces exerted by the planets and assume that therefore there is a similar scientific explanation of the so called influences of the stars on the fortunes of men. This is what Mr. Naylor said of his own exposition of astrological theory. "Now all this may sound very nonsensical--it does not agree at all with what is called scientific fact. But here is the knock out blow--astrology works." So here we are. Astrological theory is stark nonsense but, by a miracle, astrology gets its predictions right!

And so we resume our quest—this time for convincing evidence that astrology works in practice. What we have to do is to answer the question, "What percentage of an astrologer's predictions come true?" If this question is to be answered scientifically the astrologers themselves must be willing to co-operate in the investigation. They have however, always refused this co-operation. In our country there is the challenge issued to astrologers by Mr. Abraham Kovoov. If one remembers the details aright, ten horoscopes of persons unknown to the astrologer would be given to him by Mr. Kovoov. All that the astrologer had to do was to say if those persons were alive or dead, male or female, etc. The challenge remains unaccepted. If the astrologers reply that it is undignified for them to take up a challenge, what will they say about the very courteous invitation issued to the astrologers of the world by Sir Harold Spencer Jones when he was Astronomer—Royal? Writing long before the remarkable conjunction of planets in 1962 (when, incidentally, nothing unusual happened in our troubled world) he invited the astrologers, in the interests of science, to write what they thought would be the consequences of this very rare astronomical event. He said that the predictions in sealed envelopes would be placed in the Bank of England and opened at any time that the astrologers themselves indicated. The results would provide a statistical test of the reliability of astrology. His invitation went unheeded.

In the absence of such statistics we are therefore thrown back on our own experience of astrologers and their predictions. No doubt some readers of this article know a few astrological predictions that came true. But most people forget the many which have turned out wrong. At the risk therefore of appear-

ing to quote only such wrong predictions I must mention a few of them.

Some older readers may remember the time when the Italo-Abyssinian War seemed imminent. Before the war started a noted Ceylon astrologer kept on saying in a Sunday paper, week after week, that there would be no war between Italy and Abyssinia. Then one day hostilities began with Italy invading Abyssinia. One was curious to know what this astrologer would say on the following Sunday. What he said was something like this "My readers will remember that I said there would be no war between Italy and Abyssinia. My prediction has come out right. Fighting began last week between the two countries but there is no war between them because there has been no formal declaration of war."

Then there are the egregious mistakes made by all the leading astrologers in England just before and during World War II. It will be remembered that Poland was invaded by Germany on September, 1939 and that England declared war on 3 September. Here is what the astrologers wrote about the prospects of war before it began. On 13 August Lyndoe (The People) wrote, "Anyone who listens to and believes that war-by-the-end-of-August rubbish is beyond hope." On 27 August he said, "Hitler will not do it" and on 10 Sept. "Hitler is nearing the end." On 27 Aug. Naylor wrote "Hitler's horoscope is not a war horoscope. There will be no war over Danzig." Petulengro of the Sunday Chronicle wrote on 20 August "News from Germany will again cause concern but the planets ruling this country will smooth over the difficulties." It will be recalled that Holland and Belgium were invaded on 10 May 1941. On 5 May Lyndoe foretold "events favourable to the democracies." Germany attacked Russia on 22 June,

1941. This she did in defiance of Naylor who for a fortnight before the event had kept on saying, "The stars do not foretell war between Russia and Germany yet."

This pathetic record of failure leads to one or two reflections. One is that it is not true, as stated by supporters of astrology when they are confronted with such wrong predictions, that astrology points merely to tendencies and not to certainties. If that is so, why was Lyndoe so sure that there would be no war by the end of August, 1939 that he was so scornful of people who thought war was certain. His was not the language of people who deal with mere tendencies.

The other reflection is this. Even if it is granted that the astrologers could point only to tendencies and not to certainties whose advice was it best for the British Government to follow in the uncertain days just before the outbreak of World War II — that of the astrologers who, according to Naylor, base their predictions on what, to all intents and purposes, is unscientific nonsense or the advice of political and military experts? Similarly, when you and I are ill, whose advice shall we rely on, that of an astrologer or that of a doctor? Even a doctor cannot always say whether a patient will die or recover but his work is at least based on a certain amount of knowledge built up by scientific research and constantly put to the test of practical success. One is therefore not surprised that in India where, of all countries in the modern world, astrology flourishes most, the Insurance Corporation does not employ astrologers to tell it whether a prospective policy-holder is likely to die early. One last reflection. Despite all the failures of astrologers in prediction many people in the East still believe in astrology. This can only be because they know a few instances of correct

predictions and this fact is to them proof that a really skilled astrologer can always get his predictions aright. It remains therefore to ask how an astrologer sometimes makes a correct prediction.

I am convinced in the good company of Naylor himself that astrological theory is nonsense. If that is so, I cannot see how this body of nonsense can be the basis of any correct prediction. If an astrologer makes a correct prediction he makes it therefore not by means of his astrology but in spite of it. The first thing that one has to realise in this connection is that when a set of predictions are made, however haphazardly, there is a mathematical chance of one or more of them coming out right. If I toss a coin ten times it will ordinarily fall heads five times and tails five times. If, therefore I call heads on all ten occasions I have a 50 percent chance of getting my predictions right. That is one explanation of how some astrological predictions turn out correct. But an astrologer need not depend on mere chance. He can make intelligent use of whatever knowledge he has of the situation he is dealing with. If a pretty girl with plenty of money consults him about her future he can safely say that the stars indicate marriage within a few years to a doctor or some other very well-paid young man. For a girl not so blessed the stars will certainly appear not to favour an early marriage. Psychology too helps an astrologer. Most people who go to him already have faith in his powers. If such a person is told that he is likely to fall ill by the end of the year the prediction will so work in his mind that he is really likely to fall ill at the time indicated. Psychosomatic illness they call it. Indeed psychology need not come into it at all. Mere belief will do sometimes. Here is a boy who has constantly failed to get his five credits. He goes to an astrologer who tells him that Mars is in

such and such a house and that indicates that he is sure to get his credits at the next December Examination. The boy studies exceptionally hard and the parents pay for very special private tuition. He gets his credits. "What a clever astrologer! How wonderful is astrology!" says every believer in the stars.

The explanations suggested above will account for some of the more ordinary astrological predictions coming out right. But how can one explain some of the very remarkable predictions made by astrologers of events which no one could have foreseen and which yet happened as predicted. My own view is that we have to look to what is called E.S.P.—extra-sensory perception—for an explanation. The reality of E. S. P. is not accepted by all psychologists but there is a growing body of evidence that under certain circumstances man can perceive

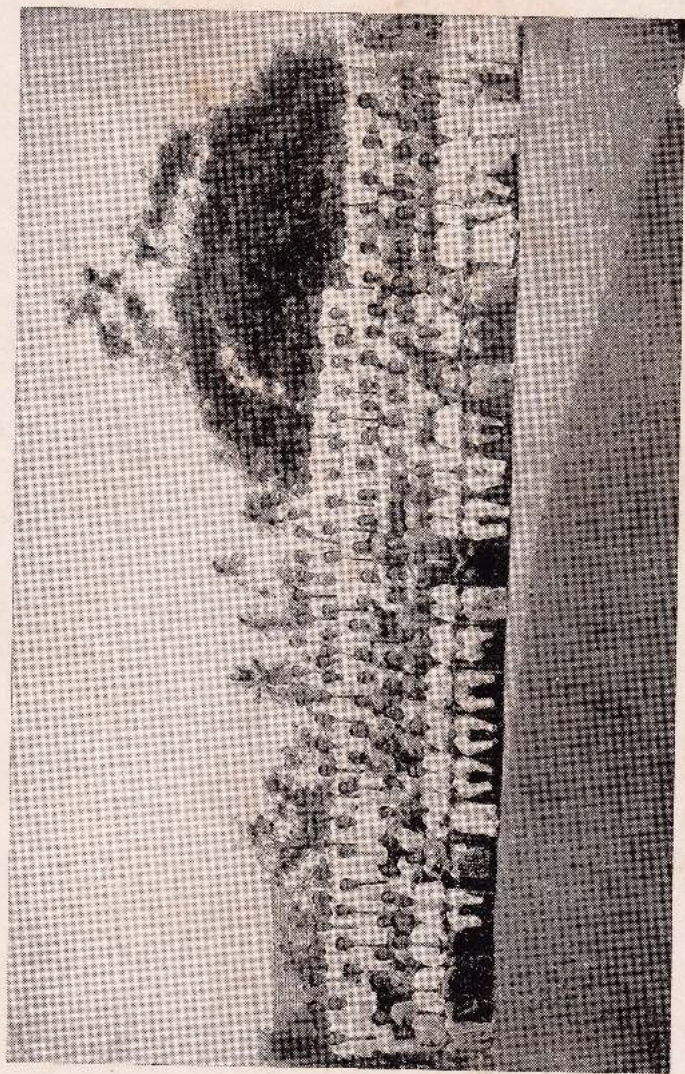
things without the use of his normal senses—events taking place far away, for instance, and events that have not happened yet. I myself have had the experience of an Indian conjuror "reading" from a distance of about 75 feet a number on a piece of paper which I held clutched in my hand. It is my belief that some of the more successful astrologers possess a certain amount of E. S. P.

I do not hope that what I have written has turned any believer in astrology into a sceptic. I find that it is as hard to do that as to convert people from one religion to another. I can only hope that I have given some people who believe in astrology some of the reasons why most educated persons in the modern world look upon astrology as something utterly incompatible with modern science.

Whosoever comes to Me, through whatsoever from, I reach him; all men are struggling through path which in the end lead to Me.

—Bhagavath Gita.

FIRST YEAR TRAINEES WITH THE LECTURERS

34 OCT 1913 THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

Essential Attributes of a Teacher

The popular idea of the teaching profession is that it is an easy well-paid job with short hours of work, long holidays and plenty of facilities for games. As a matter of fact a teacher's life is an arduous one. He is bound by a rigid timetable any deviation from which upsets the organization of the school. In fine weather or foul, in good health or bad, he must be at his post. In school he has to be cheerful and alert, and is constantly on the strain, guiding and teaching his pupils, stimulating the laggards and controlling the disorderly. So a teacher has to be always on his feet to do his job successfully. He should be the embodiment of all the noble qualities. He should be a model worthy of emulation, not only in school but also in his private life. There are many aspects that go to make a good teacher. That is why we say that teachers are born and not made.

In the good old days the teacher was held in high esteem because he was considered to be the most learned, the most cultured and the most respected lot. The teacher is always considered to be the community leader and he should possess all the noble qualities. His duty is not only to impart knowledge but also to mould the character of the children. He should remember that his character and behaviour will have a lot of influence on the child. He should not forget that his duty is to deal with living human beings with flesh and blood, with emotions

and feelings. The teacher is the custodian of the pupil who in the future will be the architect of the nation. It is impossible to exaggerate the influence of the teacher's personal attributes on the child. The code of behaviour of the teacher, both in and out of the school is under constant and searching scrutiny by the pupils and by their parents. It all depends in the teachers who can either make or mar the progress of the future citizens of this country. Parents have the right to expect all the noble qualities in the people to whom they have entrusted their children. If a teacher finds this unacceptable, well and good he should choose another profession which does not intimately involve the nurture of sound citizens.

It is the impression of many that children are the best critics. In the school and outside the school they watch the movements of their teachers very closely. Therefore a teacher's standard of behaviour must be beyond suspicion. He should always be a shining example in all his thought, word and deed. His behaviour in public should not cause any annoyance to any one. The notion that, "what goes on outside the school is my own affair and why shouldn't I relax, I am a human being like anyone else, and why shouldn't I get round the bars and do a bit of night clubbing?" founders for two reasons. The first, because what goes on outside the school is not your own affair; at least, it may be your own affair but

it will be common gossip. The second reason is that you have entered a profession which must not only subscribe to ethical standards but must contribute to their elevation. A teacher's behaviour and character should be such that his pupils should have a high sense of respect for their teacher. No one else in society is subject to scandalous criticism other than a teacher when his behaviour is questionable and detestable. A teacher should talk to his pupils politely, naturally and cheerfully. Politeness and good manners are the basis of any co-operative pupil-teacher relationship. Therefore a teacher should possess all the noble qualities as far as possible but need not be a saint, and his character, behaviour and manners should be rather exemplary. A teacher's responsibility and personality will head him a long way in the society in which he lives. A teacher should strive hard to achieve this high ideal.

The teacher must possess an exceptionally large reserve of patience. But we find that only a very few teachers are endowed with this noble quality. It is not a difficult task to cultivate this habit if we have only the will to do it. For this the teacher must in the first place realize that the pupils are human beings and the more intelligent they are the more mischievous they will be. It is not humanly possible for a child to learn all that the teacher teaches at the first time itself. A lesson has to be repeated several times to drive home the importance of it in the minds of the children. If a child does not study

or if a child is mischievous the teacher must exercise all his patience to know the child fully. He must study the problem child. He must find out about the child's home, his friends, his fears, his doubts and ambitions. He must have patience to hear what the child has to say. When the child has the confidence in him that the teacher will patiently hear all his problems, he will not definitely hide anything from the teacher. When a child makes a mistake it is the duty of the teacher to set it right. He should not in any case reprimand the pupils for the mistakes they make. It is human to err and a wise teacher will always be on his guard to control his anger and to be patient enough to correct their mistakes without hurting the feelings of the children. A teacher will be successful only if he realizes that his patience can solve many of his problems in the classroom without his causing any sort of annoyance to anyone.

The born teacher I believe excels because he has a supreme talent for conveying a grasp of one or more branches of knowledge to others and especially to the young. In the first place a special mastery of some branch of knowledge, in the second place a special skill in imparting it and in the third an instinctive and sympathetic understanding of the learner and the learning process. He must, it is true, be a dedicated person and his mastery of subject matter and exposition will give him a natural power of command. The mastery of knowledge and the skill to impart it are the first essentials of a teacher and with

most of the teachers they have to be acquired by long and sometimes hard experience. From the very beginning however, a teacher must be interested in the things of the mind and he must be ever willing to try hard to improve his techniques and to vary these according to the ages, attainments and circumstances of the pupils who are under his charge. A teacher must first of all love his subject and the children whom he is going to teach. He must have a wide general knowledge of the subject and a profound knowledge of the children. He must be always learning something new, for knowledge is never static. The art of teaching lies in the ability of the teacher to adjust his subject matter to the need and interests of his pupils. Kindness and sympathy should be extended to the children, kindness must not however deteriorate into indulgence and softness.

The teacher must also possess the gift of imagination. Closely linked with affection is imagination, the gift that instinctively discerns the nature and possibilities of what is being taught and will be taught later. There is a false antithesis that distinguishes between the teacher who loves children and the teacher who loves teaching. In imaginative persons the two are one. All good teachers are capable of this imaginative synthesis. Humour is another most important and desirable quality in a teacher. Laughter should be the bridge over which we as teachers walk into the child's life.

A teacher must be able to remember everything he learns. If he has a weak memory his teaching will not be fruitful. He will not be able to recall to memory instances that are necessary at the correct moment. What is the use of a teacher who learns everything and remembers nothing? A teacher must be highly intelligent, enthusiastic and must possess a remarkable memory as a vital asset.

A teacher needs energy and vitality to carry on his work without creating boredom in the classroom. Teaching demands an expenditure of energy. But a wise teacher will continually summon up fresh stores so that he can avoid feeling drained and emptied at the end of a term. He should see that he will be able to carry on a lesson with the same enthusiasm as he began, till the end of the lesson. Vitality is important in all professions, but especially so in living with the young and in maintaining discipline. The born teacher has it without his trying. But let not the others despair. Discipline comes in the end to all who try and who are willing to learn by their mistakes and who deserve success by the integrity of their work. When the teacher maintains discipline without his using any external force that means his lesson is interesting and the children like the subject and respect their teacher.

N. Kandasamy,
Eng. Final Year.

The Class Teacher and Child Art

Art should be done entirely for one's own pleasure. It is an awareness to things of beauty. It induces fuller powers of realization and gives an edge to experience. It is necessary, as it is natural, for a full life. Art is really the most creative and rewarding beauty of all, which will bring countless hours of enjoyment, relaxation, excitement and peace of mind.

Art is very essential, and one can pursue it successfully, especially when he is a teacher, because he would like to introduce new and novel techniques to his class. It will also serve as a reliable reference book. It is in the listening and speaking part of the lesson that the teacher will find little black board drawings most valuable.

It is wrong to say 'I can't draw'. If you can see a thing you can draw it, provided you are willing to try and to practise until you succeed. A person need not necessarily be a perfect artist to start drawing. A person can better express and appreciate thoughts and feelings like other artists, if he himself has tried to draw. Hence it is said that drawings are very essential to teach a child a foreign language. Nothing is so interesting for the pupils to watch as their teacher draws something for others on the black board. The reward is worth all the hours of practice he has taken in teaching himself. The drawings can be quite simple, and the pupils will find the

greatest pleasure in trying to copy and imitate them. Match stick drawings are easy and with a little practice, the teacher will find that he can draw most things that he had really taken the trouble to look at. In this way the teacher can teach himself to draw. It is quite easy and it will contribute a great deal to the enjoyment of his lessons.

The teacher should stimulate interest in the children by discussions and descriptions and sympathetically direct their efforts. The teacher's objective should be to develop in all children under his care the power to create and the power to express themselves in graphic forms—such powers are precious possessions when fully exercised. His most important duty is to develop the children's sensibility to beauty and to guide their critical faculties. Children must be given a deeper insight into the true nature of art and be brought to realize not only its creative powers but also the reason why artistic expression and appreciation are necessary to their full development as individuals and citizens.

Art depends in the first instance on the training of the eye. It is by means of the eye that form is perceived, that nature and a work of art are seen, and that the experiences are gained from which true visualization proceeds. Hence it is of the highest importance that a child should learn to see even as he learns

to read, for in the absence of the proper cultivation of seeing there can be no real experience and consequently, no development of visualization. The aim should be to teach representational drawings, so that it develops personality of 'taste'. Let us let the children draw all things as they see them—people, living creatures, fruits and flowers. It is in this way and in this field of art that the much needed development in eye-training can take place—a very important factor in art.

The child is not only a natural artist but also a natural critic. To develop and train his critical faculties is the teachers' task, for by the exercise of the critical intelligence, the creative energy produces its fullest. Children have an instinctive appreciation of beauty. They have a natural impulse to express themselves in graphic form. When encouraged to express freely their mental images, children show a complete absorption in their work, and the results give a strong impression of the release of hitherto undisclosed creative powers. Their interest should be stimulated by

discussions and descriptions and their efforts systematically directed. They do not want to be told what they should do but certainly be shown how to do what they like to do. Only in exceptional cases does the human endeavours progress and prosper without knowledgable guidance.

Any child even if he has not been to school can draw, or if you prefer so to call it scribble, yet it is this despised scribble that is so very important. Children of tender years need no encouragement along this line; that field to them is natural and they should be allowed to change their minds as often as they like. Children to-day, if given the opportunity to express themselves, together with sound training, could build up a school of art that would equal, if not surpass that of any other people is beyond dispute.

To Netherlands goes the credit of issuing the world's first stamps depicting child art.

H. L. M. Hussain
English Final Year

In politics, as on the sickbed people toss from one side to the other, thinking they will be more comfortable.

—Goethe.

LONELINESS

In this present-day world, when the world is becoming such a busy place where people are able to find some sort of recreation or other, there is nothing that we human beings fear so much as loneliness. Man fears it to such an extent so much so that he even seeks the company of inanimate objects such as the Radio and the Cinema in his attempts to combat loneliness. Man in his hysterical attempts forgets two things—that loneliness is a natural companion and recall that those very weapons which help him to ward off loneliness later turn against him and reduce him to impotence. Sooner or later he finds himself using them as drugs.

It is said of American housewives who cannot go about their normal routine of work without a Radio being played. When they return home from shopping and begin to prepare the day's meals, they automatically switch on the radio (nowadays it may be the television) and later on whether they are listening to it or not, it becomes a sort of companion to them instead of facing the dreaded loneliness.

The race that we human beings are running can be disastrous or amusing—depending on how it is viewed. But one cannot deny the fact that we are on the run—running into bright-lit streets, hastening into crowded cinemas—clubs—or places of entertainment, inviting people for parties, switch-

ing on radios, turning the pages of magazines and periodicals, plunging into business and doing whatever that is within our means, all because we want to ward off loneliness.

There are two things which should be taken into consideration in combating loneliness. The first is that loneliness cannot be fought off without reducing oneself to nothingness, and secondly that it is not a thing to be feared or fought off. He is a friend who comes very often. Often we find people who indulge in gaiety crying increasingly for madder music and for stronger wine. But when the revels end there falls the shadow of futility.

That is why it is essential for every educational system to attempt to make the spirit of man self-sufficient. It is the duty of the teacher therefore to encourage his pupils to be resourceful enough to fathom his own living. Mankind's fear of loneliness could be attributed to our teachers and our educational systems. The fear and the frustration in the eyes of lonely people is due to the fact that our spirits are undeveloped and that we have no mind to lean back with a feeling of comfort and confidence.

Miss V. SenathiRaja,
1st Year English.

AT DAWN

The dawn in all its splendour broke,
 Birds on the khomba tree they spoke.
 The silence breaking which prevailed,
 The light of the dawn they availed.
 Cried baby birds for want of food,
 Sweet mother made them see the good.
 They twittered at the mango tree,
 Which waved at being alive and free.
 Swooped one bird on a wriggling worm,
 Which tries to hide its form all firm.
 His task must carry, each at dawn.
 Thou' be it even all forlorn.

Miss M. Hamid,
 English Final Year

○ ○ ○ TAKE IT OR LEAVE IT!

1. Love is not blind, if the lovers are not shortsighted.
2. If marriages are made in heaven then divorces are made on earth.
3. He who excuses himself accuses himself.
4. The darkest place is at the foot of the lighthouse.
5. The bell does not go to mass and yet it calls everyone to it.

T. Visvalingam,
 English Final Year.

○ ○ ○ WHO IS SHE?

When we at lectures take our seat,
 We hear the rush of flying feet.
 Pitter, Patter down the hall,
 Turning heads one and all.
 Who is she, who comes so late?
 We turn our heads and wait and wait.
 Is she pausing at the door?
 Where is she! we do not know
 We hear her coming in again,
 And turn our heads and wait in vain.
 Who is she?—I'll whisper low,
 Dead leaves chased by winds that blow.

Mrs. M. Amanulla,
 Eng. Final Year.

WORDS AND THEIR USE

Words are the elements of speech. In order to make speech possible we must have a speaker, and a listener too is necessary to make it effective. Communication in olden days between two persons could be made only by means of direct speech and the essential connexion between the speaker and the listener needed no emphasis. Then, someone discovered how to convert speech to writing by means of different symbols and thus giving it permanence. Today if we are interested in a lecture or speech we are able to take down the speaker's utterance word by word, and whenever there is any question of what a Member of Parliament actually said on a certain occasion, reference is made to the Hansard where the proceedings of Parliament are reported in full.

There result of all this is that we now become acquainted with words and their use. Thus, words have achieved an independent existence quite apart from this use in speech. Words may have no meanings if the person who is using them is incapable of presenting them wisely and correctly. One could make any number of sentences but without carrying any meanings. Though the statement, "boy he a is," contains many words, it does not give us any sense. Therefore it all depends on the speaker or writer to express his ideas and thoughts correctly and vividly by means of the intelligent use of the words, as Dr. Gardiner says, "It is the speaker's purpose which leads to every element of speech its significance." The use of words meaningfully by the early people, shed much light upon the conditions of life in pre-historic times, for the life and thought of a people are expressed in its language i.e. by words.

In English there is a wealth of words that have approximately the same object, they do not all convey the same shade of meaning or reflect the same mood. This makes the language elastic and expressive but it increases the writer's difficulties. Unless the writer is equipped with a wide

vocabulary and choose the right word that he needs, he will fail to express his meaning aptly and clearly. The English language is a composite one, as it has been enriched and extended by borrowings from many different quarters. As such it should be remembered by the speaker or the writer that he should use ordinary words to strike the ordinary reader instead of using words that are far-fetched which are likely to appear to the reader as unfamiliar ones. The unfamiliar words should be kept for the rare occasions when they are needed to arrest the attention or to express new ideas. The writer, then, is faced with the problem of selecting his words and using them wisely. He should use his power of intelligence to choose his words, and the most obvious difference that will strike him is that some words are short and others long. As a general rule it is good for him to keep to the advice of using short words instead of long ones. It is usually better to speak of 'thought' rather than 'cogitation, doubt' rather than 'dubiety' and mind instead of 'mentality.' From the above quoted examples it could be noticed that short words are capable of giving an effect of direct simplicity and strength which no long words can give.

Though words are of tremendous use in a language they cannot be used without sticking on to the convention. A person may possess a large vocabulary, yet he may not be considered a man of intelligence if he is unable to utilise his vocabulary in the right order. It is the word order that gives meaning to a structure or any group of words, and determine the function of the words; as subject or object. In the following sentences, "you saw the girl," and "The girl saw you," 'girl' has been used as the object and subject respectively in the first sentence and in the second sentence they are just used in the reverse without any changes. The misuse of words will result in our failure to bring out correctly what we had thought of expressing. Examine the

following phrases carefully. "Lamp Oil," and "Oil Lamp," the change in place, of the word 'lamp,' in the second phrase has completely altered its meaning. Hence, in using words, word order should be given prominence.

Many words that had existed in old English had been forgotten and replaced by new ones. Therefore it became necessary to fill the gaps with 'borrowings' from other languages. 'Beauty' replaced the forgotten English 'Fair hood,' and 'arithmetic' was the substitute for 'rime craft,' and 'library'

to do the work of 'book-hoard.' Therefore it is important that a man who practises English and venture to master it should be always on the lookout to enrich his wisdom by adopting the changes that take place in English. The man has the power of movement and of adopting himself to suit new conditions. However well you may know him you cannot be quite sure what he will do or say next.

S. O. Jeyanandan,
1st Year English.

Hate is like lust but in its irresistible urgency. The emission of a glandular secretion suffices to put an end to lust at any rate for a time. Hate, therefore has what lust entirely lacks persistences and continuity.

Huxley

Who is the Hero in Julius Caesar

A simple approach, to this question, constitutes a thorough understanding of the objectives of this play. This pleasant task requires an intensive study of Shakespeare's mind. We have to admit (that this is a tragedy) that we, readers of Shakespeare, do not possess the intellectual mirror which can reflect 'the unearthed mines' of his mind. It is true enough that Shakespeare is not always easy to be understood, but he is by no means always difficult. We can be tolerably sure, I think, that the impossibility of our understanding his true views, does not necessarily say that we ought not contradict his revival of the title.

A careful analysis, of the principle of heroism, will reveal how far Shakespeare is correct to have given this title. One heroic character is said to be a hero when one tends to be a real motive-spring of the diverse elements which are woven round the glory of one's personality. Secondly, a heroic character should be repeatedly alluded to through out play. Thirdly, a hero's anticipation and high ideals have to be powerful enough to hurdle off natural barriers of rage of human emotions, prodigalities of human fancies and inimical forces and his will has to be rigid enough to withstand the tension of the weight of his own majestic status. Fourthly, the hero must present an impressive figure. Finally, he must be one who dominates an indisputable influence over the trends of the whole play as one whose central personality every element of action, in the play, is subordinated to.

We can now formulate our judgement, having these principles in view.

1. Caesar himself appears in only three scenes. This does not gratify the third principle of heroism.

2. Caesar does not present an impressive personality. His own words can be cited as an evidence of his having grown superstitious. While Caesar and his train are on the way to attend the Lupercalian festival Caesar reminds Antony of his not

failing to touch Calpurnia with his leather thong as he runs the sacred course because there is an ancient tradition in Rome, that a barren woman so touched would shake off her curse of sterility. Caesar, again, directed by his wife, Calpurnia, commands the augurers to make sacrifice and to bring to him their opinion of the results of the sacrifice.

He could be flattered into performing things even against his own decision. This is quite evident from Decius Brutus' reply to Cassius.

".....men with flatterers

But when I tell him he hates flatterers

He says he does, being the most flattered".

Caesar is counted as one who is arrogant, boastful and disdainful. When news is brought to him from the augurers in favour of Calpurnia's suggestion, Caesar says, "No, Caesar shall not: danger knows full well

That Caesar is more dangerous than he".

This is indeed true. But, the manner, in which he makes these statements, indicates that Caesar is over-presumptuous and disdainful in speaking of himself in the third person. The fact remains that he is brave. But, it appears that his talk about his own fearlessness is mere boastfulness with which timid persons normally try to persuade themselves to believe that they are not really afraid of. For instance, he never fails to rise to the occasion to impress on other people the fact that he does not know what fear is.

"I rather tell thee what is to be feared

Than what I fear, for always I am Caesar," Says Caesar being reluctant to tell Antony openly that he fears Cassius.

Caesar suffers from mental deterioration. The inconsistency of weakness vacillates and changes his mind with Calpurnia and later with Decius Brutus. It is a folly

that he, yet, boasts of his 'constancy'. He doubts his courage. He holds that he is a good judge of character despite the fact that he dismisses the Soothsayer after a single glance as 'a dreamer'.

Shakespeare shows that Julius Caesar is the only character in the play, who is really susceptible to vanity and over-confidence which make him advertise his superiority over his fellow country men. When Cassius falls on his knees to beg enfranchisement for Publius Cimber, Caesar in his high pitch of voice howls,

"I could be well moved, If I were as you;
If I could pray to move, prayers would
move me;
But I am constant as the northern star.
Of whose true-fix'd and resting quality
There is no fellow in the Firmament."

Casca attaches a particular significance to Caesar's swooning at Lupercal. This confirms the fact that Caesar is subject to epileptic fits. Incidentally much is gathered of the fact that Caesar has some other physical infirmity too. He himself admits this when he says,

"Come on my right hand, for this
ear is deaf. And tell me truly
what thou thinkest of him "

From all that we have already examined we cannot but choose to disapprove of the title of the play in an unqualified sense.

Never the less there are evidences to prove that Caesar is a heroic character. Arrogance, ambition, boastfulness, vanity, over-confidence, over-presumption and self-advertisement of Caesar give the conspirators the ostensible reason for their conspiring against him. His physical vigour and his increasing power too attribute to this. Particularly, his over-confidence and over-presumption guide them to carry out their plot successfully.

It appears that Shakespeare intended Julius Caesar to have a political significance. Therefore, he seems to have overlooked the necessity for his having classed Caesar with Brutus shaping and polishing his Character as much as he can to justify

the title of the play. Some how, Shakespeare compensates for his unintentional error in his creating a peerless military genius in Caesar. Romans win Western Europe. They are of opinion that the deteriorating democratic institution will not help them to retain their valuable possessions. Therefore, in accordance with their opinion, the need of the time is not the glory of having a republican state but the enjoyment of having a courageous, valiant, political personality. Thus Caesar is qualified to aspire to the title of king. As a matter of fact he has an insight into the inevitability of absolute monarchy.

He is by no means non-heroic, for the tragedy is wrought round Caesar. He is murdered and is avenged. Caesar is the inspiring cause of the Drama. His death intensifies his power even after his death. The dramatic gesture of Antony and his excellent mob oratory, the expulsion of conspirators from Rome, the quarrel between Brutus and Cassius, Brutus' loss of two battles on the plains of Phillippi and above all the suicides of Brutus and the rest together signify that Caesar is the source for elements of every action in the play. Therefore, we are convinced that Caesar is most certainly a heroic character.

Who is then the hero of the play? At first sight it might appear that Brutus is the hero of the tragedy for he is the chief element to destroy the spirit of Caesarism. His plot is successful although he fails to achieve the aims of his Idealism.

He fights for a noble cause and sacrifices his noble life for the general good of Rome in his endeavour to achieve his purpose. He is not driven to murder Caesar by any motive that concern his own good. When Cassius urges that Antony and Caesar must fall together, Brutus, in defiance tells,

"Let us be sacrificers, but not butchers,
Caius
We all stand up against the spirit of
Caesar;
And in the spirit of men there is no
blood."

Does it seem a vengeance or a venial enterprise? Undoubtedly his intention is unprejudiced by any self-motive.

Brutus presents an impressive personality. There is much in the moral character of Brutus that calls for our admiration. Brutus is a philosopher and an idealist. The nobility of his character is unquestioned. He unconsciously reveals his goodness. "Well Brutus, thou art noble" reflects Cassius. Cassius, Casca and Cinna all realise their great need of him. They carry out their plot under the shelter of Brutus' nobility.

"O, he sits high in all the people's
 hearts :
 And that which would appear offence
 in us,
 His countenance, like richest alchemy,
 Will change to virtue and to
 worthiness."

judges Casca the character of Brutus. We notice, again, that Cassius, against his better judgement and his own views, twice gives way to Brutus. The conspirators follow him blindly. Here, we see that Brutus scores a point over Caesar.

But, in a qualified sense, personal considerations have no weight in the task of choosing the hero of the play. It is a tragedy that a philosopher takes to politics. Brutus fails to realise that, once he leaps into a tedious task which requires political experience, he ought not allow his principle to be the sole guide for he strictly adheres to scrupulous principles.

He is a doctrinaire and is impractical. Brutus is Caesar's friend and is therefore moved by conflicting emotions. "Not that I loved Caesar less but that I loved Rome more" decides his doctrinarism. "Pity to the general wrong of Rome" Culminates his idealism having determined to murder Caesar. The present absolute power of the Dictator violates that 'freedom' which Brutus believes to be essential to the welfare of Rome. He presumes that evils might follow were Caesar the king of Rome.

His conception is that this might change his nature and lead him to extremities of by tyranny. So he concludes that friendship must be sacrificed. An idealist knows no compromise and does not tolerate any resistible measures. Therefore, he justifies his action in an idealistic way. Whatever his idealistic view may be, we admit that Brutus should have found an alternative to his bloody act.

In any tragedy the tragic hero must be the source of the main plot. We learn that Caesar builds up the mighty Roman Empire. Romans rejoice at his increasing power and victories. They consider him as the pride and honour of Rome. We, therefore, feel that Caesar deserves to aspire to the title of king. But, such a mighty leader is deprived of his aspiration. We feel more wretched than Caesar himself when we perceive his falling down from the height of his military glory and power to the depth of misery. Shakespeare does not mean this visual tragedy. Brutus, who is the jealousy—made cause of extinction of military glory and rewarded pride of Rome, cannot help his empowering Idealism to extinguish the time spirit. Later on, we see that Octavius Caesar becomes the first of the Roman emperors with the title of Augustus. This is the spirit of tragedy. Now, it is clear, by the justifiable representation of tragedy which is intended by Shakespeare, that Brutus' Idealism ultimately fails to achieve its ends. Therefore, Brutus cannot be a hero.

Antony plays a great part in politics after the death of Caesar. He, appearing in Act 1 Scene II, poses as a lover of pleasure and festivities. When we are led into the Roman mob enticed by his oration, we are taken back to observe in Antony not the love of pleasure but an inspiration of his resolution to avenge Caesar. His commanding personality dominates influence over Romans immediately after the death of Caesar. He rises to the occasion to vindicate the genuine cause for which the mighty Caesar stood.

He is the dictator of the prevalent situations in Rome. He is also the anarchy. Doesn't he deserve to be elevated to the heroic rank?

Shakespeare introduces Antony as one who is unscrupulous, cruel and self-indulgent. Antony comes to good terms with the conspirators for the moment and saves his life. He straightaway professes willingness to be their ally although the fact remains that he has already determined to avenge Caesar's death. He dupes them as cleverly as he manages the Roman mob.

"I know not what may fall; I like it not" reverberates Cassius' heart pondering over Brutus' fault.

"You shall not in your funeral speech blame us" instructs Brutus, Antony assures, "Be it so." Brutus, true to his nature, trusts Antony. As a matter of fact Cassius has an insight into the malicious heart of Antony. Contrary to Cassius' plan Brutus, innocence unconsciously invigorates Antony's hypocrisy to set himself to win the crowd over and turn their hostility against the conspirators. It is a mortification to see Brutus being the victim of Antony's irony. "And Brutus is an honourable man," says Antony with a vindictive mind. Again, he appeals to the hearts of the Romans harping on their tender feelings with the name of Brutus, resolved upon his gaining their sympathy. This, we see, violates the rule of morality for he has already given the promise that he would not blame Brutus in his funeral speech. Secondly, it is very cruel of him to have deliberately stirred up the people to an act of revenge.

Antony, in alliance with Octavius and Lepidus, indulges in a political bargain, a speculative act which represents his dishonesty. He, a shrewd contriver and schemer, suggests the possibility of their sharing the spoils of victory. Worse than this is their drawing up the lists of those who are to be declared outlaws. He tampers with the will of Caesar, by which he has secured the moral support of the people. His moral unbalance disqualifies him to be a heroic character,

Cassius and Antony have many things in common. Like Antony he is a practical man who is able to fight the world with his own weapon. As a matter of fact were it not for Cassius the conspiracy would not have been successful. Had Cassius been able to dominate influence over Brutus Shakespeare's Julius Caesar would have been entirely a different tragedy. Probably he might have had a chance to become a heroic character with an adequate modification of his character.

Like Antony Cassius is insensible to scruples and moral principles. He indulges in a corruption of raising money by his selling offices to people. Cassius, unconsciously, reveals the fact that he is jealous of Caesar. "Caesar doth bear me hard".

Although his remarkable qualities, such as his having an insight into coming events and his intelligent behaviour in the matter of the execution of the plot, remain superior to those of Antony his character on the whole does not ally with the principles of heroism.

Now we come to a thrilling point namely to discover who the mysterious hero is. Caesar's spirit, embodied in Caesar, stands for a cause constituted in his insight into the inevitability of a transitional change-over from triumviracy which is an institution of Republicanism to an absolute monarchy. We recognize the need for this time-spirit and therefore we cannot but choose to accept the policy of Caesar transfigured in his aspiration to the title of kingship. This accedes to Caesarism.

Contrary to Caesar's policy we notice the strength of republican sentiment embodied in Flavius and Marullus who are the supporters of Pompey. They reproach the citizens for their having assembled to celebrate the victory of Caesar over Pompey's sons, the fellow Romans. They dare to remove the decorations from the statues of Caesar in order to impress on the people that there is no response from the commoners. Don't we admit that their aggression is aggravated by Caesarism which is represented in his aspiration to absolute dictatorship.

The idealism of Brutus seeks to restore the full functioning of the assumed republican institution. We observe that his idealism is conjured up by Caesarism. Evidently, a philosopher and unpractical man like Brutus, who should have been among books, is driven to take active part in politics persuaded by Caesar's jealousy which is also motivated by Caesarism. Cassius makes Brutus the virtual leader of the conspirators in order to gain moral support. Brutus, against his own judgement, is willing to work out the details of the conspiracy because he feels that he cannot tolerate Caesar's ambitious plan to establish an absolute dictatorial state. His enthusiasm in his policy does away with Caesar's ambition at the expense of Caesar's death. This is entirely due to the fact that the abstract Caesarism becomes the dominant source of conspiracy.

Later on, we see that the spirit, of Caesar, is embodied in Antony's funeral oration. His masterpiece of oratory secures the support of the citizens in his measures against conspirators. As a vindicator he achieves the purpose of the cause for which Caesar sacrifices his precious life.

A careful study of Julius Caesar will tell us more of the elements that gather round Antony's personality. Evidently there is an indication of self-interest and aggrandisement in the division of spoils of Caesar's victory. Our intelligent conception is that this arrangement tends to satisfying the need of the time-spirit. Ultimately, when we realise the traitorous attitude of Antony with regard to his misappropriation of the late Caesar's property, we form our opinion

against Antony. This doleful situation is created by Caesarism.

We cannot refute that Caesar's bodily vigour and his possession of unique power have spoilt his nature. This may probably be the reason why Shakespeare depicts in Julius Caesar not the heroic conqueror of Western Europe, but Caesar decaying and falling both in mind and body infected with pride, boastfulness, oscillation, flattery inconsistency of weakness, suspicion of his own courage and over confidence. These conjointly evolve from consolidated Caesarism.

The intensified power of Caesarism, under the disguise of Caesar's ghost appears before Brutus at Sardis having determined to disturb his mind at a time when he attempts to overcome the tension of restlessness. This intervention also foretells that what is likely to happen on the plains of Phillippi will be a natural retribution for the cold-blooded murder of Caesar, an inexcusable offence which normally any sensible idealist would have avoided. Brutus, who, at one stage was confident of his noble accomplishment loses confidence immediately after the appearance of the ghost. Caesarism overpowers Idealism. Evidently we see that Caesarism, in the embodiment of Antony and Octavius, defeats Republicanism in the battles of Phillippi. In the light of the arguments I have tried to place before my readers, I conclude that Shakespeare justifies his revival of the title of Julius Caesar.

T. Nallaratnam,
Eng. Final Year.

The schools should be miniature copies of the world we should love to have.

H. G. Wells

CHAMPION HOUSE

PONNIAH HOUSE

"Be Happy, Be Jolly, Be Cheerful".

Palaly hath been Heaven to some,

Palaly hath been Prison to some.

(Fat and stout...oh...some didst change ;

Fat to thin whilst others didst change.)

"Nothing is good or bad", they say,

"But, thinking makes it so",—I say.

Live thy life thou thinkest fit ;

For people there is nothing that's fit.

Who is worried—to think in a way—

When all's to be faced in Life's long way ;

Dare thee cross those Hurdles all ;

It is the rule for one and all :

Happiness blooms in Hearts of fun.

Oh ! We have enjoyed Life in Fun.

G A L A G E D A R A

M. M. A. Hag,

English Final Year.

தமிழ்ப் பூங்கா

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழியே
இனிதாவதெங்கும் காணும்”

“பாடியார்”

மழுத்தில் நாடக வளர்ச்சி

[கலையாசு க. சோர்ணலிங்கம்]

நுண்கலைகள் யாவும் ஒன்றுக்கூடிய கலையே நாடகக் கலை. ஆதலால் நாடகக் கலையே மிகவும் உயர்ந்த கலையெனச் சொல்லலாம். இந்தக்கலை நமது நாட்டில் வளர்ந்து வந்த வரலாற்றை விபரமாக எழுதுவதானால் அது மிகவும் நீண்ட கட்டுரையாகமுடியும்; எனவே இங்கு இயன்ற வரை சுருக்கமாக எழுதுகிறேன்.

நாடகக்கலை நமது நாட்டில் எங்கே எப்பொழுது ஆரம்பமானதென்பதை என்னால் திட்டவாட்டமாகக் கூறமுடியாது. ஆனால், பலநூற்றாண்டுகளாக நமது நாட்டில் நாடகங்கள் நாட்டுக்கூத்துப் பாணியில் நடிக்கப்பட்டு வந்தன என்பதையறிவோம். இந்த நாட்டுக்கூத்து "நாடகம்", "விலாசம்" என்று இரு வித்தியாசமான சாத்திர முறைகளுக்கிணங்க நடிக்கப்பட்டு வந்தன. அந்தந்தப் பாணிக்கேற்றவாறு பாடல்கள், ஆடல்கள், உடைகள், அரங்கங்கள் முதலியனவெல்லாம் வித்தியாசமான முறைகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளாக இருந்தன. அந்த நாடகத்தில் தஞ்சாவூர்ப் பக்கத்திலிருந்து நாட்டுக்கூத்துக்காரர் வருடாவருடம் கோடைகாலத்தில் யாழ்ப்பாணம் வந்து பல கிராமங்களிலும் நடித்துப்போவார்கள். அவர்களைப்போல நமது கிராமங்கள் பலவற்றில் கிராம மக்களே நாடகங்களை நடாத்தி வந்தார்கள். சில கிராமங்களில் புகழ்பெற்ற அண்ணாவி மார்களும் நடிகர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லோரும் சாத்திரமுறைப்படி நீண்டகாலம் பயிற்றப்பட்டுத் தேர்ச்சிகண்டபின் தான் பகிரங்கமாக மேடையேறுவார்கள்.

மேடையில் திரை முதலியவற்றை அமைத்து இலங்கையில் முதல் முதலாக 'டிருமா' நாடகங்களை நடாத்தியவர் திரு. சுந்தரராவ் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இவர் சென்னையில் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருந்தவராம். சங்கீதம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகியவற்றில் சிறந்த

அறிவு உடையவராம். பம்பாயிலிருந்து சென்னைக்கு வந்து நடித்த ஓர் பார்சிக் கம்பனியாரின் நாடகங்களைப் பார்த்ததும் தாமும் நடிக்கவேண்டுமென்று ஆர்வங் கொண்டாராம்; தன்னைப்போன்ற அறிவுடைய சிலரைத் தன்னுடன் கூட்டி ஓர் குழுவை ஏற்படுத்தி மிகச்சிறந்த முறையில் சிலகாலம் சென்னையில் நடித்துவிட்டு இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 90 வருடங்களுக்கு முன் கொழும்புக்கு வந்து நடித்தார்களாம்.

சுந்தரராவின் பின் ரி. நாராயணசாமிப் பிள்ளை யென்பவர் அறிவிலும் அனுபவத்திலும் மேம்பட்டவர்களைச் சேர்த்து "சென்னை இந்து விலாச சபா" என்ற குழுவை உண்டாக்கி மிகச் சிறந்த முறையில் நாடகங்களை நடாத்தி வந்தார் இவர்கள் அரிச்சந்திரா, இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்களைப் பல பாகங்களாகப் பிரித்துத் தனித்தனியே நாடகங்களாக்கி நடித்துவந்தார்கள். இதனால் இவர்கள் தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் புகழீட்டக்கூடியதாயிருந்தது. இவர்கள்தான் தமிழ் 'டிருமா'விற்கு வித்திட்டவர்களென்று கூறலாம்.

இவர்களது முயற்சிகளுக்குப் பொது மக்களிடையே கிடைத்த ஆதரவைக்கண்டு தாமும் நாடகத்துறையில் புகுந்து பணமும் புகழும் பெறலாம் என்ற நோக்கத்துடன் இந்தியாவிலே ஏராளமானவர்கள் இத்துறையிலிறங்கினார்கள். இவர்களுள் ஒருசில நடிகர்களும் சில குழுக்களும் ஓரளவிற்கு ஒழுங்காகவும், ஒழுக்கமாகவும் நடித்து வந்தார்கள்; மற்றவர்கள் நாடகத்திற்கே உகந்தவர்களல்ல. இவர்கள் சாரீர வளமிருந்து விட்டால் மக்களைக் கவர்ந்துவிடலாம் என்ற அபிப்பிராய முடையவர்களாயிருந்தார்கள்.

1896-ம் ஆண்டிலேதான் யாழ்ப்பாணத்தில் முதல் முதலாக 'டிருமா' கொண்டுவரப்பட்டது. இந்த வருடத்தி

லும் 1898-ம் ஆண்டிலும் மணியகாரன் தில்லைநாதன் வளவில் (இப்போது 'மலேகரா' படமானிகை இருக்குமிடம்) கொட்டகை அமைத்து இந்தியாவிலிருந்து சிறந்த நடிகரை வருவித்து நாடகங்களை நடாத்திக் காட்டினார்கள். இந்தக் குழுக்களில் இந்தியாவில் புகழ் பெற்ற பலநடிகர் இடம் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்களுள் ஸ்ரீசங்கரதாஸ் சுவாமிகள், C.S. முனிசாமி நாயுடு, ஸ்ரீநிவாச ஆள்வார், C. N. சாமி நாத முதலியார், மதார் சாகிப், அப்பண்ணாராவ், கோபாலராவ், C. S. நடேசபத்தர், ஜெகநாத ஆழ்வார், கிறிஸ்டியன் மாணிக்கம் ஆகியவர்கள் குறிப்பிடக்கூடியவர்கள்.

இம்முயற்சிகளைப் பார்த்துவிட்டு நாமும் "மாணே இந்து விநோத சபா" வென்று ஒரு கோஷ்டியை அமைத்து "மயான காண்டம்" நடித்தோம். இதுவே இலங்கையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட முதல் வித்தியாதூர (amateur) சபாவென்று நினைக்கிறேன். நான் முதலில் நடித்ததும் இதிலேதான். 1901-ம் ஆண்டு டிசெம்பர்மாதம் 31-ம் திகதியன்று 'மயான காண்ட'த்தில் நான் தேவதாசனாக நடித்தேன்.

இதற்குப்பின் கொக்குவிலில் ஒரு குழு தொழில்முறையில் நாடகங்களை நடாத்தி வந்தார்கள். இந்த நடிகருள் ஆணைப்பந்தி நவசிவாயம், இணுவில் சுப்பையா, கோண்டாவில் சரவணமுத்து ஆகியோர் இந்திய நடிகர்களுக்கிணையாகப் புகழப்பட்டவர்கள். இவர்களின் பின் இணுவில் நாகலிங்கம், நெல்லியடி கிருஷ்ண ஆழ்வார், S. K. செல்லையாபிள்ளை ஆகியோர் மிகச் சிறந்த நடிகர்களென இலங்கைமுழுவதும் பாராட்டப்பட்டு வந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிற்காலத்தில் வந்து நடித்த S. G. கிட்டப்பா, K. B. சுந்தராம் பான், M. R. கோவிந்தசாமி, C. N. சாமி நாத முதலியார், கமலவேணி, T. P. இராஜலட்சுமி, C. அரங்கநாயகி போன்ற இந்திய நடிக நடிகையர் இலங்கைமக்களது ஏகோபித்த பாராட்டுதலைப் பெற்றுச் சென்றார்கள். இவர்களின் நாடகங்களுள் சாமி நாத முதலியார் கோஷ்டியினரின் 'குலே பகா வல்லி சரித்திரம்' மறக்கமுடியாதது.

கொழும்பில் கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக வாரந்தோறும் ஞாயிறு, செவ்வாய், வியாழன், சனி ஆகிய தினங்களில் ஜிந்துப்பிட்டியில் இருந்த நாடக மண்டபத்தில் நாடகங்கள் நடித்து வந்தார்கள். இங்கு நடிப்பதற்குச் சிலசமயங்களில் நல்ல நடிகர்களும் நல்ல கம்பனிகளும் வருவதுண்டு. இந்நாடகங்களில் போட்டி, சக்களத்தி போராட்டம், கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடும் பாட்டுக்கள் முதலியன வராவிட்டால் பொது சனங்களுக்குப் பிடிக்காது. ஏன்? இன்றும் எமது நாட்டில் காட்டப்படும் சினிமாப்படங்களின் தன்மையும் இப்படித்தானே இருக்கிறது. தற்கால சினிமாப்படத்தில் நாலு "டான்சுகள்" இரண்டு மூன்று குத்துச் சண்டைகள், காதல் கட்டம் முதலியன இல்லாவிட்டால் அப்படம் வெகுநாள் ஓடாது. நிஜ வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் படம் வந்தால் அது ஒருகிழமைக்குக்கூட ஓடுவது கஷ்டம்.

அந்த நாட்களில் நாடகம் ஆரம்பிப்பது இரவு 9 மணக்கென்று விளம்பரம் செய்திருப்பார்கள். ஆனால், அசல் நாடகம் ஆரம்பிப்பது இரவு 10 மணிக்குப்பின் தான். பக்கமேளகாரர் உள்ளே கச்சேரி செய்வதிலும், 'பபூன்' என்றொருவர் செய்யும் அங்க சேஷ்டைகளிலும், 'மோகனன் - மோகினி' என்னும் ஒரு குட்டி நாடகம் அசல் நாடகத்திற்குமுன் நடிக்கப்படுவதிலும் ஒருமணி நேரத்திற்குமேல் கழிந்து விடும். நாடகம் நடக்கும்போது பிற்பாட்டுப் பாடுவதிலும், ஒவ்வொரு நடிகரும் மேடையில் தோன்றும்போது ஒரு கீர்த்தனத்தையோ அல்லது ஓர் இந்துஸ்தானிப் பாட்டையோ பாடிக்கொண்டு துள்ளி வருவதிலும் நாடகம் நீடித்துக்கொண்டு போய்விடும். பிற்பாட்டுப் பாடுவது, நடிகர் மேடையில் தோன்றும்போது ஏதும் பாடிக்கொண்டு வருவது முதலியன அந்த நாள் நாட்டுக்கூத்திலிருந்து தொடர்ந்து வந்த பழக்கமென்பதுதான் என் அபிப்பிராயம். நாடகம் ஐந்து, ஆறு மணித்தியாலங்களுக்குத் தொடர்ந்து நடைபெறும். அன்றியும், இந்நாடகங்களில் இடம்பெறும் பாடல்கள், பேச்சுக்கள் முதலியன விரும்

பத்தகாதவைகளாக விருக்கும். இவைகளைக் கேட்டு ரசிப்பதற்காக ஐந்து, ஆறு மணித்தியாலங்களென்ன அதற்கு மேற்பட்டாலும் மக்கள் உட்கார்ந்திருக்கத் தயாராயிருந்தார்கள்.

ஈழத்தில் தமிழ் நாடகத்தின் நிலை இவ்வாறு இருக்க, சென்னையில் பம்மல் சம்பந்த முதலியார் 'சுகுண விலாச சபா' வென்னும் ஒரு சபா அமைத்துப் பல நாடகங்களைச் சிறந்தமுறையில் தயாரித்து அரங்கேற்றி வந்தார்கள். இச்சபாவினர் 1911-ம் ஆண்டு கொழும்பில் வந்து பல நாடகங்களை நடித்தார்கள். இந்த நாடகங்களைப் பார்த்த எம் நாட்டு இளைஞர் பலருக்குத் தாமும் நடிக்க வேண்டுமென்ற வேணவா பிறந்தது.

1913 இல் சுகுண விலாச சபாவினர் மறுபடியும் கொழும்புக்கு நடிக்க வந்த சமயத்தில் எனது குருநாதர் பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் ஆசியுடனும் உதவியுடனும் கொழும்பில் 'இலங்கா சுபோத விலாச சபா' வை ஸ்தாபித்தோம். அதே வருடம் யாழ்ப்பாணத்திலும் 'சரஸ்வதி விலாச சபா' ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவ்விரு சபாக்களும் முற்றிலும் வித்தியாதூர நடிக்கரைக் கொண்டவையாகிலும் இரண்டு சபாவினரும் வெவ்வேறு பாணிகளில் நாடகங்களை நடாத்தி வந்தார்கள். இவற்றுள் 'இலங்கா சுபோத விலாச சபா' தகுந்த வழிகாட்டியில்லாத காரணத்தால் சில காலம் கஷ்டத்திற்குள்ளாயிற்று. ஆயினும், அங்கத்தவர்களின் குன்றாத ஊக்கத்தாலும் பூரண ஒத்துழைப்பினாலும் அது சில வருடங்களில் மிக உயர்ந்தநிலையை அடைந்தது. தமிழ் தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்களாகிய பலசாதி மக்களும் நமது நாடகங்களைப் பார்த்து ரசித்துப் புகழ்க்கூடிய நிலையை அடைந்திருந்தது. பல பிரபல இந்திய நடிக்கர்கள் கூட நமது நாடகங்களைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படக்கூடிய அளவிற்கு நடித்துக் காட்டினோம்.

1915-ம் ஆண்டு தொடங்கி 1931-32-ம் ஆண்டுவரையிலுள்ள 16, 17 வருடங்கள் நமது நாட்டில் தமிழ் நாடகங்கள் உயர் நிலையிலிருந்தன. இந்தக் கால எல்லை

தான் இலங்கையில் நாடகம் சிறந்துவிளங்கிய காலமாகும்.

1934-ம் ஆண்டிற்குள் முதல்முதலாகத் தமிழ்பேசும் படம் இலங்கையில் காட்டப்பட்டது. முதலில் 35 சதத்துடன் சினிமா பார்க்கலாமென்ற ஒரே காரணத்துக்காக மக்கள் சினிமாவை நாடினர். பின்பு, பேசும்படத் தயாரிப்பாளர் பல அற்புதக் காட்சிகளைக் காட்டி மக்களின் மனதைக் கவர்ந்தார்கள். இதன்பின் அவர்கள் பாமர மக்களைக் கவருவதற்காகப் படங்களில் ஆபாசக் காட்சிகளைப் புகுத்தினார்கள். இவைகளை அடிக்கடி பார்த்துவந்த படித்த மக்களுக்கும் இவைகளில் ரசனையேற்பட்டுவிட்டது. 1937 ல் தான் சமூகக் கதைகள் பேசும் படங்களாக வர ஆரம்பித்தன. இதைத் தொடர்ந்து பற்பல பெயர்களுடன் ஏராளமான சமூகப்படங்கள் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. இவைகளைப் பார்த்து இங்குள்ளவர்களும் இப்படங்களையே முன்மாதிரியாகக் கொண்டு சமூக நாடகங்களைத் தாமே தமது மனம் போன போக்கில் இயற்றித் தாமே நட்டு வாங்கம் செய்து நடிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

சமூக நாடகங்களை நடிப்பதற்கு அதிக செலவு ஏற்படாது. அன்றியும், இரண்டொரு நடன மாதுகளையும் கூலிகொடுத்துச் சேர்த்துப் போதிய ஒத்திகையில்லாமலே நாடகங்களை மேடையேற்றிவிடுகிறார்கள். அதுவும் ஏதாவது ஒரு நிதிக்காக நடாத்தப்படும் சமூக முன்னேற்ற நாடகம் என்று கூறிப் பணமும் சேர்த்துக்கொள்கிறார்கள்.

இப்பொழுது நமது நாட்டில் இருநூறுக்குக் குறையாத நாடக மன்றங்களிருக்கின்றனவாம். இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட நாடக ஆசிரியர்களும் பலநூற்றுக் கணக்கான நடிக்கர்களுமிருக்கிறார்களாம். இவைகளில் சில மன்றங்களையும் சில நடிக்கரையும் தவிர மற்றவர்களைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்ல முடியாது; சொல்லவும் கூடாது.

ஆனால், ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆரம்பத்தில் நாடகக்கலை மிகச்

சிறந்த கலையென்று கூறினேன். ஆம், அது ஒரு குழந்தைப்பிள்ளை விளையாட்டல்ல. அந்தக் கலையைத் தக்கவோர் ஆசானின் கீழ்மைந்திருந்து கற்கவேண்டும்.

நான்கு சினிமாப் படங்களைப் பார்த்து விட்டு நாமும் நாடகாசிரியராய்விட்டோம்-நடிகளாய் விட்டோமென எண்ணிக்கொள்வது நம்மை நாமே ஏமாற்றுவதாகும்.

அண்டவெளி வெற்றி

[திரு. வை. கார்த்திகேயன்]

புவியின் சுரப்புச் சக்தியையும்மீறி அண்ட வெளியை நாம் கைப்பற்றத் தொடங்கி இன்று ஒன்பது ஆண்டுகளைக் கடந்துவிட்டோம். சோவியத் உருசியாவின் முதலாவது செயற்கைச் சந்திரனாகிய "ஸ்புட்னிக்-1" 1957இல் ஏவப்பட்ட அன்று தான் மனிதன் அண்டவெளி வெற்றிக் கான முதற்படியிற் கால் வைத்தான்.

அண்ட வெளியை வெற்றி கொள்வதென்பது நடைபெறமுடியாத ஒரு கனவாக ஒருகாலத்தில் இருந்துவந்தது. இது பற்றிய விருப்புக்களும் ஏக்கங்களும் அவ்வப்போது பல எழுத்தாளர்களின் கற்பனைக் கதைகளிற் பிரதிபலித்தன. எமது இதிகாசங்களை எடுத்துக்கொண்டால் சூரியனைத் தாவிப்பிடிக்க முயன்ற அனுமான் அத்தகையதோர் படைப்பே! பல கதாநாயகர்கள் இயற்கையின் உதவியுடன் புவியை விட்டுக் கிளம்ப முயன்றனர். ஒரு கதாநாயகன் பெருங் கடலிலையினர் சந்திரனைச் சென்றடைந்தான். 'யூல்குவெர்னே' என்ற கதாசிரியரின் பாத்திரங்கள் பீரங்கியினர் சுடப்பட்டுச் சந்திரனை அடைந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட கதைகள் விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கின்றன. எனவே, அக்கதாபாத்திரங்கள் நட்சத்திரங்களுக்குப் பிரயாணம் செய்வதற்கு ஏவுகணைகளின் (ரொக்கட்டுகளின்) உதவியை நாடின எனக் காண்கிறோம். புவியைவிட்டுக் கிளம்புவதற்கு ஏவுகணைகளே உதவி

செய்ய வல்லன என்ற முடிவான கருத்தை இக்கதைகள் எடுத்துக்காட்டின.

தேவையை முன்னிட்டே பல ஆராய்ச்சிகள், கண்டுபிடிப்புக்கள் நிகழ்கின்றன. அண்டவெளி ஆராய்ச்சியும் இதற்கு விலக்கன்று. இரண்டாம் உலகப் போரில் வெற்றி காண்பதற்காகச் செர்மனியில் துரித கதியில் வளர்ந்த ஏவுகணை ஆராய்ச்சியே இன்றைய அண்டவெளி ஆராய்வின் முன்னோடியெனலாம். குறுகிய நோக்குக்காகத் தூண்டப்பட்ட இவ்வாராய்ச்சிகள் விஞ்ஞானத்தின் பல துறைகளிலும் தனது முக்கியத்துவத்தை நிலைநாட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன.

எம்மைச்சுற்றியுள்ள பிரபஞ்சம் எத்தகைய பெளதிக விதிகளுக்குட்பட்டு இயங்குகின்றதென்பதைத் தெளிவாக அறிவதற்கு அண்டவெளி பற்றி ஆய்வுகள் வழிகாட்டுகின்றன. இவற்றுடன் இவ்வாராய்ச்சியிற் பிரயோக விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்ப முறைகளும் துரித கதியில் விருத்தியடைந்து உலகுக்குப் பலவகையில் உதவ முன்வந்திருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஏற்படும் விஞ்ஞான சாதனைகள் எல்லாம் அப்போதைய சிக்கலான பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதிலே முக்கியத்துவம் அடைந்துவிடுவதில்லை. மாறாக, இச்சாதனைகள் விஞ்ஞான வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்துவதற்கு வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. இவ்வாறு நோக்குமிடத்து மனி

தன் புவியைப்பற்றி அறிந்துகொள்வதற்குப் பல்லாயிரம் வருடங்கள் சென்றிருக்கும். ஆனால், அந்த உண்மையை அறிந்த பின் அவன் அறிவு வளர்ச்சியில் துரித கதி ஏற்பட்டது. 18-ம் நூற்றாண்டில் தொழில் நுட்பமுறையில் ஏற்பட்ட சில கண்டுபிடிப்புகள் பெருந்தொழிற் புரட்சியையே ஏற்படுத்திப் புதியதோர் சமுதாயத்தை உருவாக்கியதல்லவா? அது போலவே, அண்மையில் வெகு குறுகிய காலத்துள் நடைபெற்ற அண்டவெளிச் சாதனைகளும் சமுதாய வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய திருப்பத்தையே ஏற்படுத்தும்.

ஒரு பொருளைப்பற்றி ஆராயும்போது அதை விஞ்ஞானரீதியில் பல கோணங்களிலும் நின்று அணுகுவதோடன்றி, அப்பொருளுடன் தொடர்புள்ள சூழல், ஏனைய பொருள்கள் ஆகியவற்றுடனும் ஒப்பிட்டு ஆராய நேரிடுகின்றது. அதைப்போன்றே புவியின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அமைப்பு என்வதற்குப் பற்றிப் பூரணமாக அறிவதற்குப் பிற கோள்களைப் பற்றியும் ஆராயவேண்டியுள்ளது. பிற கோள்களிலும் புவியிலும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்திய, ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்ற சூரியனையும் ஆராய வேண்டியுள்ளது. சூரியனை ஆராயும்போது அதைப்போன்ற நட்சத்திரங்களையும் ஏன், அண்டவெளி முழுவதையுமே ஆராயவேண்டியுள்ளது. ஆகவே, அண்டவெளி நம்மையும், நாம் வாழும் புவியையும் ஆராய்ந்து அறிவதற்கு இயற்கையிலமைந்த ஆய்கூடமாகின்றது. அண்டவெளி ஆய்வின் முதற்படியாகிய செயற்கைச் சந்திரன்கள் பல சேவைகளைச் செய்துள்ளன.

புவிக்கு அப்பாற் செறிது தூரத்திற் சுற்றிவரும் இச்செயற்கைச் சந்திரன்கள் புவியின் சூழலைப்பற்றியும், அதன் பௌதீகத்தைப்பற்றியும் தெளிவாக அறிவதற்கு உதவிபுரிகின்றன. புவியிலுள்ள கருவிகளைக் கொண்டுமட்டும் இவற்றைச் சாதிக்க முடியாது. ஆனால், வானவெளியில் வலம் வரும் செயற்கைச் சந்திரன்களில் இருந்து துல்லியமான காலநிலை அறிவிப்புகள் கிடைக்கப்பெறுகின்றன; அவற்றிலிருந்து

கிடைத்த தகவலின்படி புவியின் அமைப்பு, காந்த மண்டலத்தின் அமைப்பு ஆகியன நன்றாக அறியப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் பூகோளப் படங்களும் திருத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் மூலமாகக் கண்டங்களுக்கிடையே தொலைக்காட்சித் தொடர்புகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

அண்டவெளி ஆராய்ச்சிகளைப் புவியில் இருந்தபடியே நடாத்துவது சாத்தியமாகாது.

அண்டவெளி ஆராய்ச்சிக் கருவிகளையும் மனிதனையும் சுமந்து செல்வதற்கு மிகப்பெரிய ஏவுகணைகள் தேவை. இவற்றின் முன்னேற்றம் அண்டவெளி ஆராய்ச்சியில் ஏற்படும் முன்னேற்றங்களில் முக்கியமானதொன்றாக மதிக்கப்படுகிறது.

ஏவுகணைகள் இலத்திரனியற் கருவிகள், இலத்திரனியல் மூளைகள் போன்ற நவீன சாதனங்களின் விளைவாக 1957ஆம் ஆண்டு முதலாவது செயற்கைச் சந்திரன் அனுப்பப்பட்டது. இது அண்டவெளியில் கோள்கள் போன்ற பொருள்களின் இயக்கங்களைப்பற்றிய மனிதனது கணிதக் கோட்பாடுகள் சரியென்பதை நிரூபித்தன. 1961ஆம் ஆண்டு 'யூரி கசாரின்' சென்று நலமே திரும்பியது, அண்டவெளியில் மனிதன் உயிர்காப்புச் சாதனங்களுடன் பாதுகாப்பாகப் பயணஞ்செய்து திரும்பலாம் எனக் காட்டியது.

அண்டவெளிப் பயணத்தில் ஏவுகணையினால் பிரயாணியின் கூண்டு தள்ளிச் செல்லப்படும், அப்போது மனிதன் வேகவளர்ச்சி காரணமாகத் தான்அதிக நிறையுள்ளவகை இருப்பதுபோல் உணர்வான். இந்த நிலையில் மனிதன் சாதாரணமாக நின்று வேலை செய்யமுடியாது. படுக்கை நிலையில் இருக்கவேண்டும். குருதி உடல் முழுவதிலும் சமமாகச் செல்லமுடியாது; கணிதபிதுங்கும்; அண்டவெளிப் பிரயாணிகள் பயிற்சியளிக்கப்பட்டு இந்த அனுபவங்களைத் திறமையாகத் தாங்கியுள்ளனர்.

ஏவுகணையினால் இயக்கப்படாது, எறிந்த கல்லைப்போல் பறந்து செல்லும்போது அண்டவெளிப் பிரயாணி நிறையில்லாதது

போல் உணர்வான். இது சிலராற் சகிக்க முடியாததாகும். பல அண்டவெளி வீரர்களுக்கு இந்நிலை மகிழ்ச்சியையும் உற்சாகத்தையும் கொடுத்துள்ளது. இந்நிலையில் உண்பதுவும் குடிப்பதுவும் கூடப் பிரச்சினைக்குரிய விடயங்களே !

சாதாரணமாக உட்கொள்வதிலும் பார்க்க முற்றான மாறுபாடுடைய குழிகை போன்ற உணவுவகைகளையே அண்டவெளி வீரர்கள் உட்கொள்ளுகின்றனர் என்பது தவறான கருத்தாகும். சமைத்துப் பக்குவமாகப் பைகளில் அடைக்கப்பட்ட இறைச்சி, முட்டை, உலர்ந்த பழவகைகள், தோடம் பழ இரசம் போன்ற நீராகாரங்களையும் அண்டவெளி வீரர்கள் உட்கொண்டனர். அசீரணத்தை உண்டுபண்ணக் கூடிய பொரித்த உணவுகளையும் உடலிற் சோம்பலையும் உபாதைகளையும் தரக்கூடிய உணவு வகைகளையும், மதுபானங்களையும் அவர்கள் எடுத்துச் செல்லவில்லை. சந்திரனுக்குச் செல்லுதல் போன்ற அண்டவெளித் திட்டத்தில் உணவைப் பொறுத்தவரை இன்னும் அதிக முன்னேற்றம் தேவையில்லை.

புவியின் வளிமண்டலத்தினுள் பத்திரமாக வாழ்ந்த மனிதன் வளிமண்டலத்துக்கு அப்பாற் செல்லும்போது புவியிலுள்ளது போன்ற காற்றுநிலை வெப்பநிலை போன்றவைகள் அவனைச் சுற்றி உருவாக்கப்பட வேண்டும். அண்டவெளிப் பிரயாணியின் உடையும் அவன் இருக்கும் கூண்டும் மனிதனுக்குப் பழக்கப்பட்ட பௌதிகச் சூழ்நிலையைச் செயற்கைமுறையில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றன.

மனிதனின் உயிர் காப்புச்சாதனங்கள் தவிர்ந்த மற்றைய கருவிகளும் இன்று அதிவிரைவில் முன்னேறியுள்ளன. அவற்றில் முக்கியத்துவம் வகிப்பன, இலத்திரனியல் மூளைகளும், கருவிகளுமாகும். இந்த இலத்திரனியல் மூளைகள் அண்டவெளிக் கப்பல் இயங்கும்போது சீரானபாதையிற் செல்லும்படி பணிக்கின்றன. சமநிலை இழந்துவிடாமற் கட்டுப்படுத்துகின்றன; புவியில் இருக்கும் விஞ்ஞானிகளின் கட்டளைகளைச் செயற்படுத்துகின்றன. அவர்களுக்

குத் தேவையான செய்திகளை அனுப்பி வைக்கின்றன; அண்ட வெளிகளில் ஏற்படும் வெப்பநிலை மாறுதல்போன்ற மாறுதல்களை அறிந்து அதற்குத் தக்கவாறு இயக்குவதற்குப் பல கருவிகளையும் பணிக்கின்றன; இவைமட்டுமன்றி அண்டவெளிக் கப்பலின் கருவிகளைத் தும் சரியாக இயங்குகின்றனவாவென்று மேற்பார்வையும் செய்கின்றன.

அண்டவெளியில் இருந்து புவிக்குத் திரும்புவதிலும் பல பிரச்சினைகளுள்ளன. புவியின் வளிமண்டலத்துடன் மிகவும் வேகத்துடன் வந்து மோதுவதால் அண்டவெளிக் கூண்டு மிக வெப்பமடையும். இவ் வெப்பம் கூண்டினுள் இருப்பவற்றைத் தாக்காமற் பாதுகாக்கப்படுவதினால் இது வரையில் அனுப்பப்பட்ட அண்டவெளி வீரர்கள் நலமாகத் திரும்பியுள்ளனர். சந்திரனுக்கோ அல்லது வேறு கோள்களுக்கோ சென்றுவிட்டுத் திரும்பும்போது வேகம் இன்னும் மிகுதியாக இருக்கும். ஆதலாற் காற்றுடன் உராய்வதால் உண்டாகும் வெப்பமும் மிக அதிகமாகும். இதைச் சமாளிக்க ஆராய்ச்சிகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன.

சோவியத் அண்டவெளிப் பிரயாணி 'அலெக்சி லியேனோவ்' தன் கூண்டைவிட்டு வெளியேவந்து சில பரிசோதனைகள் செய்தது அண்டவெளி ஆராய்ச்சியில் முதன் முதலிற் சாதித்த அடுத்த முக்கிய சாதனையாகும். வருங்காலத்தில் பெரிய ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள் அமைத்து அண்டவெளியில் விடப்படும். இதன் வெளிப் பக்கத்தில் ஏதாவது கோளாறுகள் ஏற்பட்டால் உள்ளே இருப்பவர் வெளியே வந்து திருத்த வேண்டும். இது செயற்படுத்தக்கூடிய காரியம் என்பதையே 'லியேனோவ்' நிரூபித்தார்.

மேற்கூறிய அண்டவெளி ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள் ஏவுகணைகளால் சுமந்து செல்ல முடியாத அளவு பெரியவை. ஆகவே, இவற்றைப் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்துக் கொண்டுபோய்த் தொடுக்க வேண்டியிருக்கும். அமெரிக்கா, அண்டவெளியில் 'டெய்வினிக்' கூண்டையும் 'அசீனா' ஏவுகணையையும் இணைத்து ஓரளவு வெற்றி

பெற்றது. அண்டவெளியில் ஆராய்ச்சி நிலையம் அமைப்பது சாத்தியமே எனக் காட்டுகின்றது.

மனிதன் அண்டவெளியை வெற்றி கொள்ளும் முயற்சியில் சந்திரனே முதலாவதாக அமையும். 'லூனா-9', 'சேவையர்' ஆகியவை மெதுவாக இறங்கியது சந்திரனை வெற்றிகொள்வதை நடைமுறைக்குகந்ததாக்கிவிட்டன. சோவியத் தின் 'வீனசு-3' மனிதனே செய்யப்பட்டு வேறொரு கோளில் இறங்கிய முதலாவது சாதனமாகும். இது சுக்கிரனில் இறங்கியது. இது பெரியதோர் சாதனையேயானாலும் சுக்கிரனுக்கு மனிதன் செல்வதற்கு முக்கியமானதொரு படியாகாது. சுக்கிரனுக்கும் மற்றக் கோள்களுக்கும் செல்வதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ தொழில் நுட்ப முன்னேற்றம் தேவை. அத்துடன் அக்கோள்களின் சுரப்பிலிருந்து தப்பித் திரும்புவதற்குப் பாரிய ஏவுகணைகள் தேவை. இந்த ஏவுகணைகள் புவியில் இருந்து செல்லும்போதே சுமந்து செல்லப் படவேண்டும். ஆகவே, இவற்றைச் சுமப்பதற்கு மேலும் பெரிய ஏவுகணைகள் தேவைப்படும்.

மிகுந்த தூரத்திலுள்ள கோள்களுக்குச் செல்லும்போது புவியிலுள்ளவர்களுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கு மிகச்சக்திவாய்ந்த சிறிய வானொலிக் கருவிகள் தேவை. வேறு கோள்களுக்குச் சென்று திரும்புவதற்குப் பல வருடங்களாகும். இதற்குப் பிரயாணிகளைத் தயார் செய்வதும் சுமந்து செல்வதும் மிகப் பிரமாண்டமான பிரச்சினைகளே.

கோள்களுக்குச் செல்வதே இப்படியான தொரு பிரமாண்டமான பிரச்சினைக்குரிய விடயமாயின் கோடானுகோடி மைல்கள்

தூரத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களுக்குச் செல்வதென்பது சாதாரணமான ஒரு விடயமல்ல.

அண்டவெளி ஆராய்ச்சியினால் மனித சமுதாயம் முழுவதும் ஆக்க பூர்வமான பயனைப் பெறும்போதுதான் நாம் அண்டவெளியை வெற்றிகொண்டவர்களாவோம். இத்துறையில் இன்று இருபெரும் வல்லரசுகள் நேரடியாக ஈடுபட்டுள்ளன. இவர்களினது கண்டுபிடிப்புக்களினால் மட்டும் அண்டவெளியை நாம் முற்றாக உணர்ந்து கொள்ள முடியாது. இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஏற்கனவே வரலாறு கண்டிராத அளவுக்குப் பணச் செலவும் விஞ்ஞானிகளின் முயற்சியும் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. எனினும், நாம் அண்டவெளியின் வாயிற்படியிலேயே நிற்கிறோமென்றால் அது மிகையாகாது எனவே, அண்டவெளியை வெற்றிகாண்பதெனில் மனித சமுதாயத்தின் ஒருங்கிணைந்த ஒத்துழைப்புத் தேவை. இலங்கை, சீனா, இந்தியாபோன்ற வளர்ந்து வரும் நாடுகளிலும் சிறந்த விஞ்ஞான அறிஞர்களுள். சந்தர்ப்பமும் வாய்ப்புமிக்கடைக்கப்பெற்ற சீன விஞ்ஞானிகள் வல்லரசுகளின் உதவியின்றிச் சுய ஆர்வத்துடன் அனுசந்தி விஞ்ஞானத்திற் பெருஞ் சாதனைகளைச் சாதிக்கவில்லையா? எனவே, அண்டவெளியை மனிதன் வெற்றிகாண்பதெனில் முதலில் தான் வாழும் புவியை வெற்றி காணவேண்டும். அதாவது ஒரு வல்லரசு இன்னொரு நாட்டை அடக்கி ஒடுக்குவது நிர்மூலமாக்கப்பட்டுச் சர்வதேசரீதியில் ஆட்சி பரவல்வேண்டும். அதற்கையதோர் அமைப்பிலேதான் ஆக்கபூர்வமான எல்லாச் சக்திகளையும் ஒன்றுதிரட்டி அண்டவெளியை வெற்றிகண்டு அதன் பலனைச் சகல மக்களும் சமத்துவமாக அனுபவிக்க முடியும்.

கணித வரலாறு காட்டும் எண்கருத்துணர்வு

ஓர் ஆசிரியர் தன்னுடைய பாடத்தில் கைதேர்ந்த வல்லுனராக இருக்க வேண்டும். அதோடு அதில் அதிக ஆர்வ முள்ளவராகவும் இருக்கவேண்டும். ஆனால் ஒரு கணித ஆசிரியரோ தன்னுடைய பாடத்தைத் தர்க்க ரீதியான முறையில் படிப்பிக்கவேண்டும். இருந்தாலும் மாணவர்களுடைய மனோவன்மையும், விவேகத்திறமையுமே அவர்களைக் கணிதத்தில் முன்னேற்றமடையச் செய்கின்றது.

மாணவன் தன்னுடைய பாடத்தை விளங்குவதற்குள்ள கஷ்டங்களை ஆசிரியர் அறியக் கணித வரலாறு உதவியாக இருக்கின்றது. மேலும் இது பல ஆர்வமான, இரசனைக்குரிய சம்பவங்களை உடையதாயும், கணித மொழியை விளங்க உதவி செய்வதாயும், ஒரு பாடத்திற்கு வேறுவிதமான முறையைப் பின்பற்றச் சில வழிவகைகளை ஏற்படுத்த உதவுவதாயும், மாணவர்கள் ஒரு சட்டத்தையோ தந்திரத்தையோ, சரிக்கட்டலையோ கைக்கொள்ள இன்னும் கூடிய அறிவு பெறவேண்டுமென்று உணரவும் செய்கின்றது.

கணிதப் பயிற்சி முறையான பிரச்சினைகளுக்குப் பிரயோகிப்பதற்கு ஓர் ஆலோசனையே. கணிதம் காலத்தைக் கிட்டிக் கொண்டே வருகிறது. கணித முறைகள் அதிக மதிப்பைப் பெற்றுத் தேவையான ஒன்றுகிறது. கணிதம் மனிதத் தொடர்பைப் பிணைப்பதற்கு ஒரு சர்வதேச மொழியாக இருக்குமென்றே அறிஞர்கள் எண்ணுகிறார்கள்.

ஆதி கால மனிதர்கள் நாகரீகத்தில் சிறந்து விளங்காத போதிலும் அவர்கள் எண்ணத் தவறியதில்லை. ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புபடுத்தித் தூய எண்கருத்துணர்வை உண்டாக்கினார்கள். ஆதிகாலத்தில் சில, பல, அதிக என்ற உபயோகம் இருந்து வந்திருக்கின்றது. இது ஆதிகால மனிதர்

கள் கொண்ட எண்கருத்துணர்வின் குறைபாட்டை எமக்குக் காட்டுகின்றது. தற்காலத்துச் சிறு குழந்தையின் நிலையிலேயே ஆதிகால மனிதர்கள் இருந்தார்கள்.

இவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சில பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும்பொருட்டுக் கணக்கிடத் தொடங்கினார்கள். காட்டிலே வாழ்ந்த காரணத்தால் இவர்கள் கற்களையும், எருமைமாட்டுக் கொம்புகளையும், குச்சிகளையும் உபயோகித்துச் சமனான, சமனற்ற தொகைகளைக் கணக்கிட்டார்கள். இதனால் கூட்டங் கூட்டமாக எண்ணக் கற்றுக்கொண்டார்கள். பின்பு இவைகளை மனனம் செய்தார்கள். ஒன்றிற்கு ஒரு விரலையும், இரண்டிற்கு இரண்டு விரலையும் காட்டிக் கணக்கிடக் கற்றுக் கொண்டார்கள். இந்நிலைக்கு ஏறக்குறைய 1000 வருடங்களுக்குப் பின் மூன்றிற்கும் கூடிய தொகைகளைப் பற்றிச் சிந்தித்தார்கள். மூன்றிற்கும் கூடிய தொகைகளை அவர்கள் ஒரு கூட்டம் என்றே கொண்டார்கள். இவர்கள் ஓர் இடத்தை விட்டு இன்னோர் இடத்திற்குச் சென்று மிருகங்களையும், பறவைகளையும் வேட்டையாடி உண்டு வாழ்பவர்களாக இருந்த காரணத்தால் இவர்களுக்குக் கணித அறிவு அவ்வளவு தேவைப்படவில்லை. இவர்களுக்குக் கணித அறிவைவிடக் காலத்தையும், திசையையும் அறியும் அறிவே முக்கிய தேவையாக இருந்தது. காலத்தை அறிவதால் பழங்கள் பழுக்கும் நாட்களையும், திசையை அறிவதால் எங்கெங்கே போகலாமென்ற குறிப்பையும் அறியக்கூடியதாக இருந்தது. இவர்கள் உதிக்கும் சூரியனை நோக்கிச் சென்றால் கடலையும், மறையும் சூரியனை நோக்கிச் சென்றால் மலையையும் அடையலாமென்று கண்டார்கள்.

நட்சத்திரங்கள் அவர்களுக்குத் திசை காட்டிகளாகவும், சூரியன் சந்திரன் இவர்களின் மணிக்கூடுகளாகவும் இருந்தன.

இவர்கள் நிழலைக் கொண்டு நேரத்தை அளந்தார்கள்.

நம்முன்னோர் இற்றைக்கு 2000 ஆண்டு களுக்கு முன் கிடைத்திசையில் குறிகளை உபயோகித்தார்கள். இவர்கள் தங்க ளுடைய எண்கருத்திற்குத் தோற்றம், வடிவம் கொடுத்தார்கள். இவைகளை எழுதுவதற்கு இலைகளையே உபயோகித்து வந்தார்கள். முதலில் இரண்டு என்பதற்கு = எனவும், மூன்று என்பதற்கு ≡ எனவும் தனித்தனியே எழுதிய குறிவடிவங்களைப் பின்பு இணைத்தார்கள். =, Z என்ற வடிவத்தையும், ≡, ≧ என்ற வடிவத்தையும் இவ்வாறே மற்றவையும் புதுப்புது வடிவங்களையும் பெற்றன.

எகிப்தியர், பபிலோனியர், ரோமர் முதலானோரின் எண்வடிவங்களை நாம் எடுத்துக்கொண்டால் எல்லா வடிவங்களும் நிலைக் குறிகளாலேயே குறிக்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். பின்பு மக்கள் கிடை வரைகளாலும், நிலை வரைகளாலும் எண்களைக் குறிக்கக் கற்றுக்கொண்டார்கள். பபிலோனியரின் எண்முறையையும், எகிப்தியரின் எண்முறையையும் எடுத்துக் கொண்டால் இரண்டு எண்வடிவ முறைகளும் ஒரே விதமான கருத்துணர்வையே கொண்டு எழுந்தவைகளாகத் தென்படுகின்றன. அவற்றிற்கிடையே உருவத்தில் ஒரு சிறு வித்தியாசம் இருப்பதைத் தவிர வேறு எதுவித வித்தியாசமும் இல்லை. ஆனால், எகிப்தியரின் 10, 100, 1000 விலைகளைக் குறிக்கும் எண்வடிவங்களும், பபிலோனியரின் 10, 60, 600 விலைகளைக் குறிக்கும் எண்வடிவங்களும் வித்தியாச விலைகளைக் கொண்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. முற்கால ரோமரின் எண்வடிவங்களை எடுத்துக்கொண்டால் 4 எண்கள் வரையும் நிலைக்கோடுகளைக் கொண்டு குறித்தபின் 5-க்கு ஒரு வேறு வடிவம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் எகிப்தியரையும், பபிலோனியரையும்போல 9 வரையும் ஒரே குறியீட்டைப் பாவிக்கவில்லை. இவர்களுடைய கருத்தில் ஒரு புதிய உணர்வு ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

ப 7

எகிப்தியர், பபிலோனியர், ரோமர் முதலியோரது எண்வடிவங்கள் ஒரே விதமாக எழுதப்பெற்று விலைகளைக் குறித்தன. இவைகளிடையே இட விலையைப் பற்றிய கருத்து ஏற்படவில்லை. ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி விலைகளைக் குறிப்பனவாகவே இருந்தன. சீனர்களின் எண்வடிவங்களும் புதிய வடிவங்களைக் கொண்டனவாகவும், புதிய கருத்துணர்வு உடையனவாகவும் இருக்கின்றன.

மாயரின் எண்வடிவங்கள் கிடைக்கோடுகளோடு வேறுசில உருவங்களையும் கொண்டனவாக இருக்கின்றன. ஆதலால் எகிப்தியர், பபிலோனியர், ரோமர், மாயர் போன்றோர் குச்சிகளையும், கற்களையும் போன்ற குறிகளையே பாவித்தார்கள் எனக் கூறலாம்.

மிகப் பழைய நாகரீகங்களில் எகிப்தியருடைய நாகரீகம் சிறப்படைந்தது. இவர்களுடைய எண்முறையில் கூட்டல், கழித்தல் மிக இலகுவானது. இவர்கள் பிரித்தலில் தொகுதிகள் ஒன்றாக இருக்கக் கூடியதாகக் கண்டுபிடித்தார்கள். அந்தக் காலத்திலேயே எகிப்தியர் இப்படியொரு உயர்ந்த நிலையில் சிந்தித்திருக்கிறார்கள் என்று எண்ணும்பொழுது எகிப்தியருடைய திறமையைக் கண்டு வியப்படையாமல் இருக்க முடியாது. பபிலோனியர்களும் மூன்று பரிமாணங்களையுடைய வடிவங்களையே எழுதினார்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் எகிப்தியரிலும் பார்க்கச் சிறந்து விளங்கினார்கள். ரோம எண்முறையில் கூட்டல், கழித்தல் இலகுவானது. ரோம எண்புறை ரோமர்கள் உலக அரங்கில் முக்கியத்துவம் பெற்ற பின்னரே பாவிக்கப்பட்டது. மாயரின் நாகரீகம் சிறந்துவிளங்கியதால் இவர்கள் எண்முறையிலும் சில முன்னேற்றத்தைக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி. பி. 18-ம் நூற்றாண்டு வரை இவர்கள் நாகரீகம் விருத்தியடைந்து வந்தது. இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் கமக்காரர்களாகவே இருந்தார்கள். முதலில் பூச்சியத்தை எண்முறையில் உபயோகித்த பெருமை இவர்களையே சார்ந்தது.

இவர்களுடைய எண் இடவிலையை உடையது: இவர்கள் எண்ணடி 20ஐ உபயோகித்தார்கள். இதற்கும் கை, கால்களிலுள்ள விரல்களுக்கும் உள்ள தொடர்பை நாம் சிந்திக்கவேண்டும். இவர்கள் கீழிருந்து மேலாகவே எழுதுவார்கள். ஒரு முக்கிய விதிவிலக்கை இவ்வெண்ணடியில் காணலாம். மூன்றாவது இடவிலையை 20³-க்குப் பதிலாக 20 × 18 ஆகக் குறைத்துக்கொண்டார்கள். இதற்கும் ஒரு வருடத்திலுள்ள 360 நாட்களுக்கும் உள்ள தொடர்பையும் நாம் சிந்திக்கவேண்டும். மெக்சிக்கோ என்ற இடத்தில் மாயரின் எண்முறை இன்னும் ஆராய்ச்சிக்குட்பட்டதாகவே இருக்கின்றது.

தற்காலத்தில் உபயோகத்திலிருந்து வரும் எண்முறை இந்து அரபிய எண்முறையாகும். இதில் எண்ணடி 10 ஆக உள்ளது. இதற்கும் கை விரல்கட்கும் ஏதாவது ஒற்றுமை இருந்திருக்கலாம். இம்முறையில் இட விலையையும், மூல எண்கள் ஒரு தொடர்ச்சியாக அமைந்திருக்கும் தன்மையையும், எண்ணினுடைய பருமனை இலகு

வில் உணரக்கூடிய தன்மையையும் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆதலால் எண்முறைகளில் இந்து அரபிய எண்முறை ஒரு சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. மனிதனுக்கு 6 விரல்கள் இருந்திருந்தால் எண்ணடி 12ஆக இருந்திருக்கலாம். தற்கால விஞ்ஞானிகளும், அறிஞர்களும் எண்ணடி இரண்டையே பெரிதும் விரும்புகிறார்கள்.

இப்படியே ஒவ்வொரு தேசத்தவர்களும் எண்கருத்தணர்வுக்கு எப்படி முன்னோடிகளாக இருந்தார்களென்று ஆராயும் பொழுது, ஆதிகால மனிதர்கள் கட்டியெழுப்பிய குடிசைக்குள் தற்கால மனிதர்கள் வாழ விரும்பாது மாடமாளிகையில் வாழக் கற்றுக்கொண்டு விட்டாலும் ஆதிகால மனிதர்கள் கட்டியெழுப்பிய அடிப்படை அத்திவாரத்தை அவர்கள் பலப்படுத்திக்கொண்டார்கள் என்றே கூறக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

வ, யோகானந்தசிவம்
(சனிதப்பயிற்சி-இறுதியாண்டு)

கனவு கலைந்தது

நள்ளிரவு; கடிகாரம்
நன்றிமித்தம் செப்பிடவே
நுளம் பென்னும் வல்லரக்கர்
நுடங்கி மடங்கிடவே
பூங்கொடியாள் என் நினைவுப்
பெட்டகத்தைக் கொள்ளை கொள
வெண் படங்குள் நான் புதுந்து
வெந்து நொந்து கண்ணயர்ந்தேன்.

* * *

வட்டவருச் சந்திரனும்
வானத்தில் சஞ்சரிக்க
தென்றல் வீசிவரத்
தீங்குயில்கள் இசை பாட
வண்டல் மணல் பரந்த
வளமான பூமிதனில்
துடியிடையாள் மடித்தனிலே
வடிவாகப் படுத்திருந்து

காதற் கதை பேசிக்
கனிமுத்தம் தான் பெற்று
இசைமுதம் சுவைத்து
இன்பமாய் மெய் வருடிப்
பாட்டுக்கள் பாடிப் பின்
பழரசமும் தான் பருகி
இன்பத்தின் எல்லையிலே
இருந்த அவ் வேளைதனில்

* * *

குருவளி எழுந்து
சுழன்று அடித்ததனால்
கடல் கொந்தளித் தெழுந்து
கரை புரண்டு ஓடிடவே
நீர்ச் சுழலில் நாம் சிக்கி
நிர்மூல மான தாகக்
கண்டு திடுக்குற்றுக்
கண்ணைத் திறந்திட்டேன்
என்ன இஃ தாச்சரியம்
என் படுக்கைக் கீழிருந்தேன்

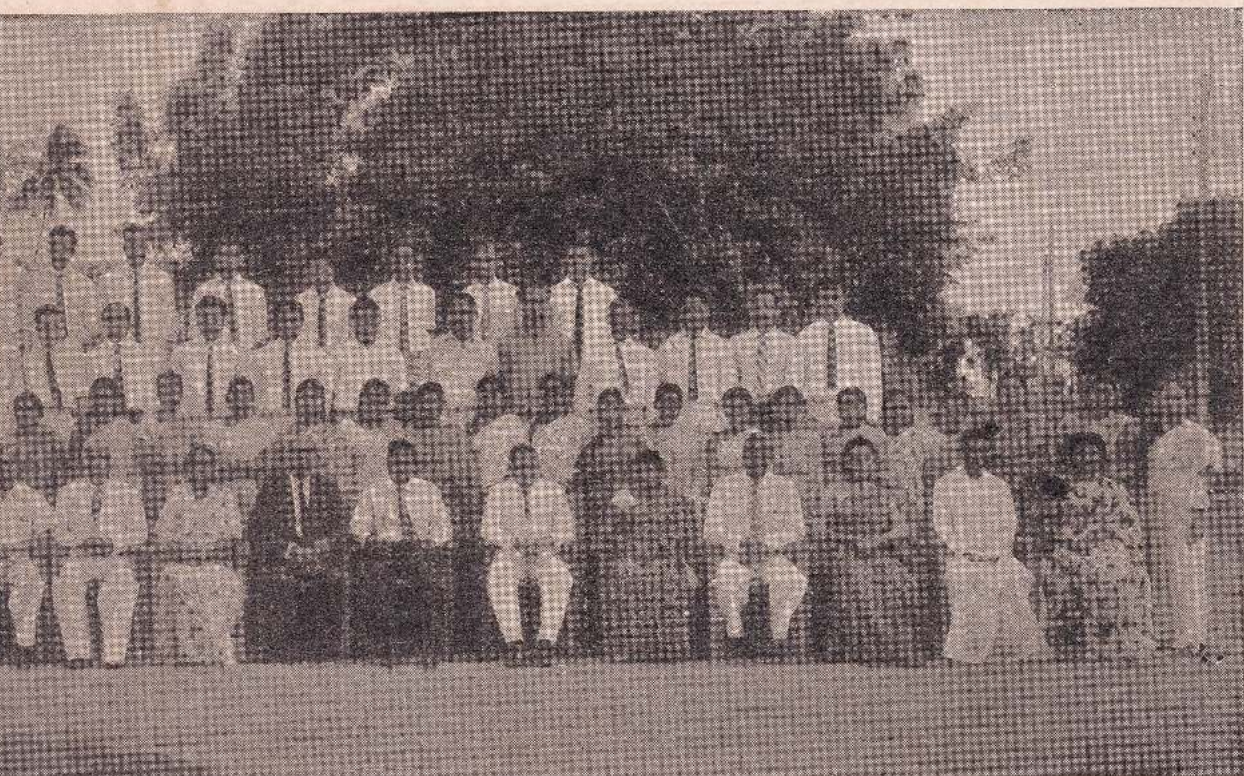
புனிதன்

SCIENCE, MATHEMATICS AND HANDICRAFTS

ARTS AND HANDICRAFT ASSOCIATION

சங்கத் தமிழர் மங்கல அணி

‘தலியாணச் சந்தடியிலே தாலிகட்ட மறந்தது போல’ என்பது நம் மிடையே பெருவழக்காக உள்ளவொரு தொடர். பல செயல்களிடையே இன்றியமையாச் சிறப்புடைய செயலைச் செய்ய மறந்துவிட்ட ஒருவனைப்பற்றிப் பேசும் போது இவ்வாறு குறிப்பிடுவது மரபு. இத்தொடர் இக்காலத்திலே திருமணத்தின்போது தலைவன் தலைவிக்கு அணியும் தாலி பெற்றிருக்கும் சிறப்பிடத்தை விளக்கப் போதுமானது. திருமணத்தன்று தாலியணிவது தவறாது நடப்பதுபோன்று பெண்ணின் கணவன் இறக்கும்போது தாலி கழற்றப்படுவதும் தவறாது நிகழும். இங்ஙனம் இன்றியமையாச் சிறப்பினதாக இன்று கணிக்கப்படும் இவ்வணி பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்ததா என ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

திருமணத்தின்போது தாலிகட்டப்படுவது பண்டுமின்றும் என்றுமுள்ள வழக்கம் என்ற எண்ணங் கற்றோரிடமும் மற்றோரிடமும் ஆழப்பதிந்துவிட்டது. இதனால், ‘பழங்காலத்திலும் தாலியணியும் வழக்கமிருந்ததா?’ என்று ஐயவுரை தொடுப்பாரைக்கண்டு மக்கள் கொதித்தெழுவது இயற்கையே. கொதித்தெழுவதோ வலிந்து பொருள் கோடல் எனும் புதுத் தமிழ் உத்திகொண்டு அழிவழக்காடுவதோ உண்மையைப் புலப்படுத்தாது. எனவே, நடுநிலை நின்று காலவழு முதலியன தோன்றாவண்ணம் உண்மையை நிலைநாட்ட வேண்டியது அற்றார் கடனாகும்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கலைச்செல்வர் மா. இராசமாணிக்கனார் அவர்கள் “தமிழர் திருமணத்தில் தாலி” என்னுந் தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை வரைந்தார். சிலம்புச் செல்வர் மா. பொ. சி. அவர்கள் அக்கட்டுரைக்கு மறுப்புரை தீட்டினார். சிலம்புச் செல்வரின் கட்டுரைக்கு மறுப்பாகவும் விளக்கமாகவும் திரு. இராசமாணிக்கனார் கட்டுரைத் தொடரொன்றை வெளியிட்டார். இக்கட்டுரைகள் ஏறத்

தாழ் நூறு பக்கங்களைக் கொண்ட நூலாக வெளியிடப்பட்டன. இந்நூலுக்குக் கலை முதல்வர் வை. தட்சணாமூர்த்தி அவர்கள் மறுப்புரை எழுதினார். இம் மறுப்புரை செந்தமிழ்ச் செல்வி ஏட்டின் முப்பத்தைந்தாஞ் சிலம்பின் நான்கிதழ்களில் வெளியிடப்பட்டது. இக்கட்டுரைகளையும் சங்க இலக்கியங்களையும் துணைக்கொண்டு “சங்கத் தமிழர் மங்கலவணி” பற்றிய எமது கருத்தை எழுதுகின்றோம்.

பிற்கால இலக்கியங்களிற் பெண்களணியும் மங்கலவணியாகிய தாலிபற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. கம்ப ராமாயணத்தில்

“மற்றைநல் ணணிகள் காணான்
மங்கலங் காத்த மன்னோ” என்றும்
பெரிய புராணத்தில்,

“கோதில்மங் உலநாற் றுளி
கொடுத்துநெற் கொள்ளு மென்றுள்”
என்றும், கந்த புராணத்தில்

“பாவை மார்கள் பொற்றூளி
தனையளித்தோன்” என்றும்
கூறப்படும் சான்றுகளால் தாலியணியப் பட்டதனையறிகிறோம். இவையெல்லாம் பிற்கால இலக்கியச் செய்திகள்.

ஆயின், சங்க நூல்களிலே தாலிபற்றிய குறிப்பு உண்டா? புறநானூறு, அக நானூறு, ஐங்குறுநூறு போன்ற சங்க இலக்கியங்களை நுனிப்புல் மேய்தல் முறையில் கற்றவர்கூட ஐயந்திரிபிற் கிடமின்றி “ஆம்” என்று கூறிவிடுவர்.

அ. “தாலி உணந்தன்று மிலனோ.....”
(—புறம்.—77)

ஆ. “பொன்னுடைத்தானி என்மகனென்றி.....”
(—அகம்.—54)

இ. “புலிப்பற் றுளிப் புன்றலைச் சிறுஅர்.....”
(—புறம்.—374)

ஈ. “..... பொன்னோடு
புலிப்பல் கோத்த புலம்புமணித் தானி.....”
(—அகம்.—7)

உ. “வரவேண் டாலி வலைசெத்து வேரு ம்...”
(—ஐங்.—188)

ஆகியன சங்கநூல்களிற் காணப்படும் குறிப்புக்கள். இவற்றுள் ஐந்தாவதாகக்காட்டப்பட்ட பாடற் பகுதியிலுள்ள "வரிவெண்டாலி" என்பதற்குப் பல நிறங்கொண்ட பலகறை என உரை கூறப்பட்டுள்ளது. (ஐங்குறு நூறு — உயர்திரு. தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்கள் பதிப்பு — 1943.) பலகறை = சோகி, எனவே, இஃது அணிகலனைய தாலியைக் குறிக்காதென்பது போதரும்.

முதலாவதாக உள்ள பாடல் தலையாலங் காணகத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் புகழ்பாடுவது. அவன் தாலி கூடக்களையாத சிறுவனாகப் போருக்குச் சென்றனென அப்பாடல் பேசுகிறது. இரண்டாவதாக உள்ள பாடற் பகுதியும் ஆண் குழவியணிந்த தாலிபற்றியே பேசுகின்றது. மூன்றாவதாக உள்ள பாடல் தாலியணிந்த பல சிறுவர்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. இம் மூன்று பாடல்களிலுமிருந்து ஆண்குழந்தைகளும் தாலியணிந்த தார்களென்பதும் அத்தாலியில் பொன், புலிப்பல் என்பன கோக்கப்பட்டிருந்தன என்பதும் அது குழந்தை வளர்ந்ததும் களையப்படுமென்பதும் பெறப்படும். 'தாலி', 'பொன்னுடைத் தாலி', 'புலிப் பற்றாவி' என அத்தாலி அழைக்கப்படுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நான்காவதாகக் காட்டப்பட்டுள்ள பாடல் காதலனோடு உடன் போக்கில் ஈடுபட்ட தலைவியொருத்தியின் செய்தி கூறுவது. இப்பாடலாற் சிறுமியரும் தாலியணியும் வழக்கமுண்டென்பது வெளிப்படல். இப்பாடலாற் பொன், புலிப்பல், என்பவற்றோடு மணியும் அணியப்பட்டமை பெறப்படும். இங்கு குறிக்கப்படும் "பொன்னோடு புலிப்பல் கோத்த புலம்புமணித் தாலி" தலைவனால் அணியப்பட்ட தென்று கூறுவாருமுளர். அஃதெவ்வாற்றானும் பொருந்தாது. இங்கு குறிக்கப்படும் தாலி தலைவனாற் கொடுக்கப்பட்டதெனின் தலைவிகள்வுக் காலத்தில் தாயறியும்படி அதனை வெளிப்படையாக அணிந்திருத்தல் சாலாது. உடன் போக்கிலிருபட்ட போது அது தலைவனால் அணியப்பட்டதாயின் தாய் அதுபற்றி அறிந்திருக்க முடியாது. அவள்

முன்பு தன் மகளின் உடலிற்காணாத ஓர் அணிபற்றிக் கூறியிருக்கமுடியாது. எனவே, தாலி உடன் போக்கின்முன் தலைவி அணிந்திருந்த அணியே என்பது ஒருதலை.

இவற்றால் தாலி என்பது சிறுவர் அணிந்த ஓரணியேயென்பது பெறப்படும். பெறப்படவே அதமணவணியன்றென்பதும் ஐயத்திற்கிடமின்றித் தெளிவாகும். தலைவி ஒருத்தி உடன் போக்கிற்குப் பின்னும் தாலியுடையவளாகக் காணப்பட்டின் அத்தாலி பெற்றோரால் அணியப்பட்டதாகுமே அன்றி கணவனால் அணியப்பட்டதாகுமாயில்லை.

சிறுர் தாலியணியும் இவ்வழக்கத்தின் அடிப்படையிலிருந்தே பிற்காலத்தில் மணத்தின்போது பெண்கள் சிறப்பணியாக அணியும் தாலி பெருமை பெற்றதெனலாம்.

சங்க இலக்கியங்களிலே மணம் பேசுதல் முதலாக "ஓரிற் கூடிய உடன் புணர் கங்குல்" ஈராகவுள்ள திருமணத்திற்கு அங்கமாகிய பல நிகழ்ச்சிகள் ஆங்காங்கு கூறப்படுகின்றன. மணமகளுக்குப் பல வகை அணியணிதல், காப்புக் கட்டுதல், சிலம்பு கழித்தல், நீராட்டுதல், புத்தாடை புனைதல், வாழ்த்துதல், நேரிறை முன்கை பற்றித் தருதல் முதலியவற்றைக் காண்கின்றோம். ஆனால், தாலியணிதல் அந்நூல்களில் யாண்டும் குறிப்பிடப்பட்டிலது. இதிலிருந்தும் பண்டைத்தமிழர் திருமணத்தின்போது தாலியணியும் வழக்கம் இருக்கவில்லையென்று ஒருவாறு துணியலாம். சிலர் தாலி திருமணத்தின்போது அணியப்படுதல் ஒருதலையாதலாற் பண்டையாசிரியர் கூறுதொழிந்தார் என வாதிப்பார். இஃதிலக்கிய மரபறியார் கூற்றன்றி இதற்கு ஆதாரமின்று.

இனி, பெண்களின் வருணையாக அமைந்த பகுதிகளே பழந்தமிழகத்திலே தாலியணியும் வழக்கம் இருந்ததென்று கூறுவார்க்குச் சான்றாக உள்ளன. அவற்றின் உண்மைப் பொருள்களையும் சிறிது காணமுயல்வாம்.

நெடுநல்வாடையிலுள்ள ஒரு குறிப்புத் தாலி பற்றிக் கூறுவதாக எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

“ஆரந் தாங்கிய அலர்முலை யாகத்துப் பின்னமை நெடுவீழ் தாமத் துணை

துறந்து

நன்னுத னுலறிய சின்மெல் லோதி”

— நெடுநல் - 136 - 8

என்பது அக்குறிப்பு.

பின்னமை நெடுவீழ் என்பதற்கு உரை வகுத்த நச்சினர்க்கினியர் ‘குத்துதலமைந்த நெடிய தாலி’ எனக் கூறியதன்றிப் ‘பின்னுதலமைந்த மயிர் என்பாரு முளர்’ எனவும் கூறியுள்ளார். இதனை ஆராயப் புகுந்த திரு. இராசமாணிக்கனார் அவர்கள்,

“உரன்கெழு நோன்பகட் டுழவர் நங்கை பிடிக்கையன்ன பின்னுவிழ் சிறுபுறத்து...”

— சிறுபா. - 190 - 1;

என்ற பாடலிற் “பின்னுவிழ்” என்பதற்குப் பொருந்தும் உரையையும், நச்சினர்க்கினியர் பிறர்மதமேற்கொண்டு ‘பின்னுதலமைந்த மயிரென்பாரு முளர்’ என்று கூறியதையும் கொண்டு, “பின்னமை நெடுவீழ்”, “பின்னு விழ்” என்பன தாலியைக் குறிக்காது பின்னலையே குறிக்குமென அறுதியிட்டுக் கூறினர். இக்கருத்தை மறுக்கப் புகுந்தாரொருவர் ‘சணவளைப் பிரிந்த மன்னன் மனைவி சாந்தமும் நறுமணப் பொருள்களும் மறந்து கிடந்தாளாயின் எப்படிப் பின்னிவிட்டுக் கொண்டிருந்திருக்க முடியும்? துன்ப (பிரிவு) காலத்தில் மயிரினைக் கோதா மன்னன் மனைவியின் ஆகத்தில் தாலி நானே புரண்டது எனப் பொருள் கொள்ளுதலே தரும்’ என்றார்.

சணவளை இழந்தவேளை, பிரிந்தவேளை யிரண்டினுங் கண்ணகியைப்பற்றிக் கூறிய இளங்கோவடிகள் சணவளையிழந்த வேளையிலே கண்ணகி விரித்த கருங்குழலியாக இருந்ததாகவும், சணவளைப் பிரிந்தவேளையில் புழுகுநெய் முதலியன துறந்திருந்ததாகவும் கூறிப்போந்தார். பிரிவுக் காலத்தில் மங்கையர் தலைவிரி கோலமா

கக் கிடத்தல் இயலாது; மன்னன் மனைவியின் கூந்தல் அவன் பிரிந்தபோது பின்னப்பட்டபடியே கிடந்தது; பின்னர் நெய் பூசப்படாது, சீவப்படாது சிதைந்து நன்னுதலிற் படிந்தது என்று கொள்ளுதலே தரும். “நன்னுதலுலறிய சின்மெல்லோதி” என்ற அடி இதனையே அரண் செய்வதாக உள்ளது.

நிற்க, தாலிக்குப் “பின்னமை நெடுவீழ்” என்ற பெயருண்டென்று கொள்வோமாயின் அத்தாலியை அணிந்தவர்தான் யார்? என்ற ஐயம் எழும். புறநானூற்றில், ஆண் குழந்தைகள் வளர்ந்ததும் தாலிகளையும் வழக்கம் கூறப்பட்டதேயன்றிப் பெண்கள் வளர்ந்ததும் தாலிகளையும் செய்தியாண்டுங் கூறப்படாமை யால் “பின்னமை நெடுவீழ்” என்பது முன்பிருந்த தாலியெனக் கோடல் சாலுமே தவிர மன்னன் அணிந்த தாலியெனல் ஒல்லாதாம். ஆக, “பிடிக்கையன்ன பின்னமை”, “பிடிக்கையன்ன பின்னுவிழ்” என்பன போலப் “பின்னமை நெடுவீழ்” என்பதும் பின்னல் எனக் கொள்ளப்படலே நேரிதாகும்.

ஆய் என்ற குறுநில மன்னனின் கொடைச் சிறப்பை ஏணிச்சேரி முடமோசியார் என்ற புலவர் பாராட்டியுள்ளார்; வந்தவர்க்கெல்லாம் வரையாது வழங்கியதால் அவன் வளங்குன்றிவிட்டான் என்பது அப்பாடற்செய்தி. அப்பாடலில் “சுக்கையரிய இழையணி மகளிர்” (புறம். 127) என்றவொரு தொடர் வருகின்றது. இத்தொடர்க்குக் ‘கொடுத்தற்கரியதும் இழைகளாலாக்கப்பட்டதுமான அணி’ எனப் பொருள்கொள்வர் சிலர். கொடுத்தற்கரிய அணி தாலியேயென்பது அவர் தங்கூற்று. இதனை யடிப்படையாகக்கொண்டு ஆய் மகளிர் தம்மிடமிருந்த எல்லா அணியையும் கொடுத்துவிட்டு கொடுக்க முடியாதது என்ற காரணத்தாற் கொடுத்தற்கரிய மங்கல வணியாகிய தாலியோடுமட்டும் இருந்தனர் என்று மேற்படி தொடருக்கு அவர்கள் விளக்கத் தருகின்றனர்.

“யான் வறியவன் என்னுந் துன்பச் சொல்லைப் பிறரிடம் சொல்லாமையும்,

அதனைத் தன்னிடத்தே சொன்னவர்க்கு இல்லையென்றும் கொடுத்தலும் ஆகிய இரண்டு குணங்களும் நல்லகுடியிற் பிறந்த வனிடத்தே உண்டாயிருக்கும்” என்பது குறள் காட்டும் ஈகை நெறி. எதனையும் இல்லையென்று கூறும் கொடுப்பது தமிழ் நெறி. இல்லையென்று வந்தவனுக்கு உயிரையும் கொடுக்க முன்வந்த குமணன் கொடையாளர்க்கோர் எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்தவன். இத்தகு வள்ளல்கள் வழிவந்த ஆய்மகளிர் தாலியை இரவலர்க்குக் கொடுக்காது வைத்திருந்தனர் என்பது அவர்களுக்கும், தமிழரின் தனிச் சிறப்புக்கும் வசையாகுமே தவிர இசையாகாது. ஆய்மகளிர் உண்மையிலேயே கொடைமடம் பட்டவராயின் தம் தாலியையும் கொடுத்தேயிருப்பர். பின்னாலில் வாழ்ந்த குங்கிலியக்கலய நாயனார் மனைவி,

“கோநில்மல் கலநூற் றுவி
கொடுத்துநெற் கொள்ளும்”

என்று கூறித் தம் தாலியையும் கொடுத்தாரென்று சேக்கிழார் இயம்புகிறார். எனவே, “ஈகையரிய இழையணி” என்பதற்குக் கொடுத்தற்கரிய மாங்கலியமென்று பொருள் கொள்வது எவ்வாற்றானும் பொருந்துவதன்று.

நிற்க, “ஈகையரிய இழையணி” என்பதற்கு மேற் காட்டியவாறு பொருள் காண்போமாயின் “மாணிழை” “அருங்கலம்” என்பவற்றிற்குத் தாலியென்றே பொருள் கோடல்வேண்டும். அங்ஙனம் பொருள் கோடல் ஏற்புடைத்தன்று என்பது சங்கநூற் பயிற்சியுடையார்க்கு ஒப்ப முடிந்ததாகும்.

எனவே “ஈகையரிய இழையணி” என்ற தொடருக்குப் பல்லாற்றானும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய சிறந்த பொருளைக் காணுதல் அமைவுடைத்தாம்.

ஈகை என்ற சொற்குப் பொன் எனவும் ஒரு பொருளுண்டு. “ஈகை இயலணி” “ஈகைவான் கழல்”, “ஈகை மாரி” என வருமாறு காண்க. ஈண்டு இழையணி என்பதை வினைத் தொகையாகக் கொண்டு இழையை அணிந்த என்று பொருள்

கொள்ளலாம். “இழையணி சிறப்பிற் பெயர் வியர்ப்பாற்றி” (அகம்.—136) என்ற அகப்பாட்டடிகளுக்கும் இவ்வாறே பொருளுரைக்கப்பட்டமை காண்க.

“ஈகை இயலணி” என்பது பொன்னுலாய அணியெனவும் “ஈகை வான்கழல்” பொன்னுலாய உயர்ந்த கழல் எனவும் பொருள்படுமாறுபோல “ஈகையரிய இழையணி” என்பதும் பொன்னுலாய சிறந்த அணியினை அணிந்த என்று பொருள் தருமெனக் கோடல் ஏற்புடைத்தாம் ஆக. இதுவும் தாலியைக் குறிக்க வந்ததன் மெனவே கொள்ளல்வேண்டும்.

இவ்வாற்றான் பண்டைத் தமிழகத் துலே திருமண நிகழ்ச்சிகளில் தாலியணியும் வழக்கம் இருந்ததில்லை என்ற முடிவுக்கே யாம் வரவேண்டியவராகின்றோம்.

ஐஓதொருபுறம் நிற்க, இன்று கணவன் இறந்ததும் தாலி களையும் வழக்கம் தமிழர் வாழ்வின் காணப்படுகின்றது. அத்தன்மைபோலப் பண்டும் நிகழ்ந்திருக்குமாயின் கணவனால் தாலியணியப்படும் வழக்கம் தமிழரிடையே நிலவியிருப்பது கூறலாம். இதற்குச் சங்கநூல்களின் கைம்மைபற்றிப் பேசுமிடங்களிலே தாலி களைத் கூறப்பட்டுள்ளதா என்பது ஆராயப்படுதல் வேண்டும்.

பழந்தமிழகத்திலே தாலி “கலம்” அல்லது “அருங்கலம்” என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டதென்பர்.

“கழிகல மகடுஉப் போல ....” புறம்—210

“கழிகல மகளிர் ...” புறம்—28

என்பவற்றை அக்கூற்றுக்குச் சான்றாகக் காட்டுவர். சழிகலம் என்பதற்குக் கலம் = (அணி) கழித்த மகளிர் என்று பொருள் கோடலே நேரிதாம்.

“அருங்கலம் பரிசின் மரக்கட்கு வரிசையின் நல்லி” எனவும் பிற இடங்களிலும் “அருங்கலம்” “நன்கலம்” என்பன ஆடவர் பெண்டிர் இருபாலார்க்கும் பொதுவான அணியையே குறித்தலால் இதுவும் தாலி அல்லது மங்கல அணியைக் குறிக்காதெனல் வேண்டும்.

தொடி, வளை என்பனவே பழந்தமிழர் தம் மங்கலவணி என்பாருமுள்ளர். அவர்கள்,

“தொடிகழி மகளிர் தொக்கவின் வாடி.”
புறம்.—238

“கூந்தல் கொய்து குறுந்தொடி நீக்கி”
புறம்.—250

“வாளைப் பூவின் வளைமுறி சிதற.....”
புறம்.—244

என்ற அடிகளைச் சான்று காட்டி வளை, தொடி என்பனவே பழந்தமிழர் மணவணி என்பார்;

கைம்மையுற்ற பெண்களின் வருணையாக வரும் மேற்படி பகுதிகளில் வளை, தொடி என்பன களையப்படும் செய்தி கூறப்படுவது கொண்டே அவை மங்கல வணிக ளென்று கூறிவிடுதல் அறிவுடைமையாகாது. திருமணத்திற்கு முன்பு பெண்கள் வளை, தொடி என்பவற்றை அணிவதில்லையா என்பதனை ஆராயவேண்டும். அவ்வாராய்ச்சியின் பயனாக நாமறிவது மணமான பெண்களைப்போல மணமாகாத பெண்களும் தொடியணிவார்களென்பதே. ஆடவர்களைப்பற்றிப் பேசும்போது வில், வேல் என்ற போர்க் கருவிகளுடன் சேர்த்து “வேன் வேல் விடலை”, “வல்லில் இளைஞர்” என்று கூறுவது புலவர் மரபு. இவ்வாறே பெண்களையும். அடை கொடுத்து “தொடியணி மகளிர்” என்றும் “சில்வளை மகளிர்”ரென்றும் கூறுவது புலவர் மரபு. இவ்வாறன்றி தொடி, வளை என்ற இரண்டினையும் அடையாகக் கொடுத்துரைப்பது முண்டென்பது,

“.....வல்லோன்
வாளரம் பொருத கோணைர் எல்வளை
அகன்தொடி செறித்த முன்கை” — நற். 77

என்ற பாடலாற் புலனாகும். எனவே வளை, தொடி என்பன மங்கல அணியென்று எவ்வாறு கூறமுடியும்? இனி,

“விறலியர் முன்கையுத் தொடியிற் பொலியா”
(புறம். 244)

என்றவிடத்து அரசன் இறந்ததால் விறலியர் கைகள் தொடியணியாது பொலிவின்றிக் கிடந்தன என்பதால் தொடி மணவணியன்றென்பது புலனாகும்;

பழந்தமிழ்ப் பெண்டிர் கணவனிறந்ததும் வளை, தொடி, இழை, கலம் என்றிவ்வாறான அணிகளையெல்லாங் களைந்து தலையை மழித்துப் பூ முதலிய மங்கலப் பொருள்கள் சூடாது கைம்மை நோன்பு நோற்றனர் எனப் புறநாலாறு தெளிவாக விளக்குகிறது.

“கொய்து கட்டழித்த வேங்கையின்
மெல்லியல் மகளிரு மிழைகளைத் தனரே”

(—புறம். 244)

என்ற பாடல் பூ வெல்லாங் கொய்துமுடியப் பொலிவின்றி நிற்கும் வேங்கை போன்று மகளிரும் தம்பிழை யெல்லாங்களைத்தனை அழகுற விளக்குகின்றது. ஆகவே வளை, தொடி என்பனவும் மணத்தின்போதணியும் மங்கலவணியாக இருந்ததில்லை என்பது தெள்ளிதிற் புலனாகும்.

இதுவரை கூறியவற்றால் தாலி என்ற பெயரோடு திருமணமானதன் அடையாளமாக அணியப்படும் அணியெதுவும் இருந்ததில்லை யென்றும் “பின்னமை நெடுவீழ்” பின்னலையும் “இழையணி” என்பதிலுள்ள இழை, “கழிகலம்” என்பதிலுள்ள கலம் என்பன அவற்றிற்குரிய பொதுப் பொருளையும், தொடி, வளை என்பனவும் அவ்வாறே பொதுப்பொருளையும் சுட்டுவன என்று கோடலே நேரிதென்றும் நாம் உணரலாகும். பழந்தமிழகத்தில் மங்கல வணியாக எதுவும் தனித்தன்மை பெற்றிருக்கவில்லையென்பதே இதுவரை நாம் ஆராய்ந்தவற்றைப் பெறக்கூடிய ஒரே முடிபாக இருக்கின்றது. இதுதான் முடிந்த முடிபென்பது எமது கருத்தன்று. ஆராய்ச்சியின் பயனாகப் புதிய உண்மைகள் துலக்கப்படும் போது இவை மாற்ற மடையலாமன்றோ?

மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன்
(அறிவியல்-இறுதியாண்டு)

“மணம் முடிக்கக் காத்திருக்கேன்”

நாகரீகம் உச்சநிலையடைந்த தற்காலத்தில், எல்லாக் காரியங்களையும் குறுகிய நேரத்தில், குறைந்த செலவில் செய்து முடிக்கப் பல இயந்திரங்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுவதை நாம் காண்கிறோம். ஆனால் அக்காலத்தில் — நம் மூதாதையர் காலத்தில் எக்காரியத்தையும் மக்கள் தான் செய்யவேண்டியிருந்தது. ஒரு வயலை உழுது, விதைத்து, நீர்ப்பாய்ச்சி, அறுவடை செய்ய அக்காலத்தில் இயந்திரங்கள் உபயோகிக்கப்படவில்லை. மக்களே நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சிந்தப் பாடுபட்டு உழைத்து வந்தார்கள். அவ்வாறு கமத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது தங்களுக்குக் களைப்புத் தோன்றாமல் இருக்கவும், உற்சாகமாக வேலைசெய்யவும் தங்கள் கிராமத்துக்கும், கலாச்சாரத்துக்கும் பொருத்திய பல கிராமியப் பாடல்களைப் பாடி மகிழ்வர். அவ்வாறு பாடும் போது ஆணும் ஆணும், அல்லது பெண்ணும் பெண்ணும், அல்லது ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்து போட்டிக்குப் பாடுவதுமுண்டு. அவர்களை அறியாமலே பாடல்களில் எதுகை, மோனை முதலிய நயங்கள் அமைந்து சிறந்த கருத்துக்களைக் கொண்ட பாடல்களாக அவை வெளிவரும். இக்காலச் சிலிமாப் பாட்டுக்களைக் கேட்டுப் புனித்துப்போன எம் காதுகளுக்கு இப்பாடல்கள் சுவையில்லாது தோன்றினும் அவற்றின் நயத்தை — அறிவிற குறைந்த அம்மக்களின் கவிதைத் திறமையை நாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

இவ்வாறு வயல்களில் வேலை செய்யும் போது கிராமியப் பாடல்களைப் பாடுவதை இலங்கையின் நானூ பக்கங்களிலும் நாம் காணக் கிடைத்தாலும், கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்கள் இதற்குப் பெயர் பெற்றவர்களென்றே கூறலாம். அவர்கள் ஏராளமான பாடல்களைப் பாடியிருப்பினும், காதலன் - காதலிக் கிடையே ஒரே நாளில் நடந்த காதற் சம்பவத்தைச் சித்தரிக்கும் சில கவிதைகளின் நயங்களை — கருத்துக்களை இங்கு ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

வயல்களில் அறுவடை நடைபெறுங்காலமது. ஒரு வயலின் மூலைப்பக்கமாகக் கையிலே அறுவடைக் கத்தியோடு குனிந்து நின்று அறுவடை செய்துகொண்டிருந்தான் காதர். எங்கோ ஒரு மூலையில் நின்ற அவன் காதலி கதீஜா மெள்ள மெள்ள அடியெடுத்து வைத்து அவனண்டை வந்து சேர்கிறாள். எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பின் தன் காதலியைக் கண்ட காதரின் வாய் அவளை அறியாமல் பாடத் தொடங்கிற்று:

நடையழி உடையழி
நாகசித்திர வடிவழி
கடையழி கதீஜா — உன்னை
கண்டு கண காலமாச்சு.

கின்னஞ் சிறிய நாலே அடிகளில் தன் காதலியை எவ்வாறு வர்ணித்திருக்கிறாள் என்பது எமக்குத் தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. கதீஜாதான் என்ன சும்மா விடுவாளா?

வருவார் வருவாரென்று
வழிபார்த்துக் காத்திருந்தேன்
பொறுக்க முடியாமல்
புறப்பட்டங்கா மச்சானே.

என்று தான் வந்த விபரத்தை அப்படியே எடுத்துரைத்தாள். அதாவது, அவள் எத்தனையோ நாளாகக் காதலன் வரவை எதிர்பார்த்தும் அவன் வராததினால்தான் தான் தேடிவந்ததாகக் கூறினாள். இதைக் கேட்டதும், தன் காதலி வீட்டுக்கு வருவது சிறிது கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று எடுத்துரைத்தான் காதர்.

சுற்றூல வேவி
சுழுவா முள்வேவி
எங்குமோரு வேவி — மச்சி
நான் எங்காவ வந்திடுவேன்?

ஏதோ காதலி வீட்டுக்குப் போக முடியவில்லை என்று சாக்குச்சொல்லித் தப்பிக் கொள்ளப் பார்த்தான் காதர். ஆனால் கதீஜா அவளைத் தலைகுனியச் செய்தாள்.

காவல் அரணு — மச்சான்
கள்வனுக்கு முன் அரணு
வேலி அரணு — மச்சான்
வேனுமென்ற கள்வனுக்கு?

இதைக் கேட்டதும் காதருக்கு என்ன
சொல்வதென்றே புரியவில்லை. சற்று
ஆலோசித்து இன்னொரு சாக்குக் கூறுகிறான்
காதர்.

ஒடிவருவேன் கண்ணே
ஒழுங்கையில தான் வருவேன்
உறவுமுறை கொண்டிருவேன்
உங்க உம்மா வாப்பா காவலாமே.

தான் தப்பிக்கொள்ள வேண்டுமென்ப
தற்காகக் கதீஜாவின் பெற்றோர்மீது பழி
யைப் போட்டுவிட்டான் காதர். ஆனால்,
இன்று அந்தச் சாட்டுக்கு இடமில்லை; கட்
டாயம் வந்துதான் ஆகவேண்டும் என்பது
போல, கதீஜா ஒரு சந்தோஷ விஷயத்
தைக் காதருக்குக் கவிதைமூலம் எடுத்த
துரைத்தான்.

வாப்பாவும் வயலில்தான்
உம்மாவும் ஊரிலில்லை
காக்காவும் கடையில்தான்
கருக்கலோடே வாங்கமச்சான்.

தாய், தகப்பன், அண்ணன் யாருமே
வீட்டிலில்லை; இன்றிரவு (கருக்கலோடே —
இரவின் ஆரம்பப்பகுதி) கட்டாயம் வாருங்
கள் என்று சந்தோஷத்துடன் கூறியதோடு,
வரவேண்டிய பாதையையும் கூடவே
சொல்லிவைத்தான் கதீஜா.

அட்டுவத்துக் கீழாலே
அவரைக்கொடி ஓரத்தால்
கடப்பொன்று எடுத்துவைப்பேன்
கண்டெடுத்து வந்திடுங்க.
கடப்பு — வழி, பாதை;

அதைக் கேட்ட காதருக்கு ஆனந்தம்
ஆனந்தமாக வந்தது. சந்தோஷம் மிகுந்
தது. அதனால், அவளுடைய கையினாலேயே
கொஞ்சம் தண்ணீர் வாங்கிக் குடிக்கவேண்
டும்போல் ஆசை ஏற்பட்டது.

சட்டைபோட்டு மார்பிறுக்கி
சரிந்தபின்னால் விட்டமச்சி

சட்டைபோட்ட கையாலே — கொஞ்சம்
தண்ணீர் தந்தால் ஆகாதோ?

என்று கேட்ட காதருக்குக் கதீஜா
இனிமையான ஒரு பதிலை அளித்தாள்:
அதைக் கேட்டதும் காதருக்குத் தண்ணீர்
குடித்தது போலவே இருந்தது.

ஓடையில போறதண்ணி
தும்பிவிழும் தூசிவிழும்
வீட்டுக்கு வாங்கமச்சான்
வேந்ததண்ணீர் நான்தானேன்.

என்று கூறிவிட்டுத் தன் இல்லம்
நோக்கி ஓடினாள் கதீஜா. இன்று எப்படி
யும் தன் காதலி கதீஜாவைக் காணவேண்
டும், அவளிடம் வாய்விட்டுப் பேசவேண்
டும், அவளோடு கொஞ்சிக் குலாவவேண்டு
மென்றெல்லாம் காதருக்கு எண்ணங்கள்
ஏற்பட்டன. மிகவும் சீக்கிரம் சீக்கிரமா
கத் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வயற்பரப்பி
லுள்ள நெற்கதிர்களை அறுவடை செய்து
விட்டுத் தன் இல்லம் நோக்கி விரைந்தான்
காதர்.

காதலியைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ப
தற்காக நன்றாகக் குளித்து, தலைக்கு எண்ணை
யிட்டு, சிலப்புக் கோடிட்ட சரமும், பெனிய
னும், சால்வையும் அணிந்து, வெல்வெற்
பெல்ட்டும் கட்டிக் காதலி இல்லம் நோக்
கிக் காதர் புறப்பட்டான். காதலி குறிப்
பிட்ட நேரத்தைப் பார்க்கிலும் சுணங்கி
விட்டான். எனவே வேகமாக நடந்தான்.
இடையே தன் காதலி சற்று முன் வந்து
போன தடம் அவன் கண்களுக்குப் புலப்
பட்டது. உடனே அவனின் வாய்,

புல்லுச் சவண்டிருக்கு
போனதடம் தானிருக்கு
தன்னை பதிந்திருக்கு — என்ட
தங்கவண்டார் போனவழி.

என்று கூறிற்று. கதீஜா சொல்லி
வைத்திருந்த வழியினூடாக அவள்வீட்டை
அடைந்தான் காதர். கதீஜா வீட்டுக் கதவு
தாழிடப்பட்டிருந்தது. உடனே காதர்
கவிதைமூலமே கதவு திறக்கும்படி கூறினான்.

முந்திரியம் பழமும்
மூன்றுவகை முட்டாசியும்
கொண்டு வந்திருக்கேன்
கதவுதிற கண்மணியே.

கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டு தன் காதலன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த கதீஜா சற்றுத் தூங்கிவிட்டாள்போலும். அதனால் கதவு திறக்கப்படவில்லை. காதலர் தன் காதலி உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு கதவைத் திறப்பான் என நினைத்துத் திண்ணையிலே உட்கார்ந்தான். இன்னும் கதவு திறக்கப்படவில்லை. அதனால், காதலர் மீண்டும், தன் வரவைக் காதலிக்குத் தெரிவித்தான்.

திண்ணையிலே இருக்கவொண்ணு
தெள்ளுக்கடி பொறுக்கவொண்ணு
கதவுதிற கண்மணியே
கலசமறக் கதைச்சிருப்போம்.

சிறிது நித்திரையிலேயிருந்த கதீஜா தன் காதலன் குரல் கேட்டுத் திடீரென விழித்தாள். உடனே தன் மச்சானிடம் உள்ளே வரும்படி குரல் கொடுத்தாள்.

அம்மியடியில் மச்சான்
அருகுவளைத் தொங்கலிலே
திறப்புச் செருகியிருக்கேன்
திறந்துவந்தால் சம்மதந்தான்.

உடனே குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருந்த திறப்பை எடுத்துக் கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்றான் காதலர். பட்டுச் சாரமும், பட்டுச் சால்வையும் போட்டு வந்த தன் மச்சானைக் கண்ட கதீஜாவின் வாய்தான் சும்மா இருக்குமா?

சாரம் சலசலக்க
சந்தனப்பூ மினுமினுக்க
வாரும் பளபளக்க — மச்சான்
வாறசெப்பம் பார்க்கவொண்ணு.

என்று பாடினாள். காதலரும் ஏதோ பதிலுக்கு உரைத்தான்.

வாழைப்பழமே எந்தன்
வலதுகையில் சர்க்கரையே
ஏலம் கிராம்பே — உன்னை
என்னசொல்லிக் கூப்பிட்டோம்?

தொடர்ந்து கதீஜா சற்றுச் சிந்தித்தாள். தனிமையிலே தன் மச்சானைக் காணக் கிடைத்த இன்றே தன் மனதில் உள்ள எண்ணங்களை வெளியிட வேண்டுமென்று விரும்பினாள். உடனே கதீஜா தன் அன்புக் காதலனிடம் தங்கள் திருமணம் பற்றிய கேள்வியை விடுத்தாள்.

மாமி மகனே — எந்தன்
மருக்கொழுந்து வெற்றிலையே
சேலத்து மாம்பழமே — நாம்
சேர்ந்திருப்ப தெக்காவம்?

நாம் நினைப்பதெல்லாம் நடந்துவிட்டால் இறைவன் எதற்கு? எனவே, இறைவன் நாட்டமின்றி நம் காதல் நிறைவேறி விடுமா என்று எளிய நடையில் கேட்டான் காதலர்.

பட்சமிருக்கு — மச்சி
பறக்கச் சிறகிருக்கு
எண்ணமிருக்கு — மச்சி
நம்மட எழுத்துவண்ணம்எப்படியோ?

இதனைக் கேட்ட கதீஜா தங்கள் கிராமத்திலுள்ள பள்ளிவாசல் அவுலியாவிடம் தங்கள் காதலை நிறைவேற்றி வைக்குமாறு இரந்தாள்.

காட்டுப்பள்ளி அவுலியாவே
கருணையுள்ள சீமானே
கொடிப்பறக்கும் கோமானே — எங்கள்
குடும்பநிலை தீர்ப்பியனோ?

தன்மீதும், தங்கள் காதல்மீதும் கதீஜா வைத்திருக்கும் அன்புதான் எம்மாதிரும் என்பதை உணர்ந்தான் காதலர். உடனே அவன் அவளுக்குச் சற்றுச் சாந்தியளிப்பதற்காக இவ்வாறு பாடினான்.

கட்டை வீரலழகி
கழுகம்பூப் பல்லழகி
வம்மீப்பூ மாம்பழகி — உன்னை
மணம்முடிக்கக் காத்திருக்கேன்.

உன்னை மணந்து
உயர்ந்தகட்டில் மேல்வைத்து
கன்னத் திருப்பிக்
கதைக்கவெகு நாட்களில்லை

என்று கூறித் தன் காதலியைச் சந்தோஷப்படுத்தினான். அவளைத் தொட்டு, அவளோடு சேர்ந்து என்னென்னவோ இன்பமெல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டும்போல் அவனுக்கு எண்ணம் உண்டாகியது. அவளைக் கட்டியணைக்கப்போகும் அவ் வேளையிலே கதீஜா,

வந்துவழி பண்ணீடுங்கோ
வம்புக்கிடம் வையாதங்கோ
இந்தப் பூத்தமரம்காய்க்குமென்றால்
பூவெனன்றே கைதருகும்.

(பூவல் — தண்ணீர் தேங்கியிருக்கும் இடம் — குளம் குட்டை.)

என்று பாடினாள். அதாவது, தன்னைப் பார்க்க அடிக்கடி வரவேண்டும். தம் திருமணத்துக்கு வழிசெய்யவேண்டும், ஆனால் வேறு அசம்பாவிதங்கள் ஏற்படாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று அறிவுரை கூறினாள். அவ்வாறு தனக்கு ஏதும் ஏற்பட்டால் குளம் குட்டைகள்தான் கைதரும் என்று கூறிய அவள் வார்த்தைகள் அவளை வழிமறித்தன. சற்று யோசித்தான். தனக்கும் கதீஜாவுக்கும் திருமணம் நடைபெறாவிட்டாலும் அவளைக் கசக்கப்பட்ட மலராகத் தான் ஆக்கக்கூடாது என்று எண்ணினான். உடனே எழுந்து தான் சென்றுவர விடை கேட்டான்.

தங்கச் சிலையே — மச்சி
தாமரை முகநிலவே
செங்கல் வடிவே — நான்
சென்றுவர விடைதருவாய்

என்று கூறினான். கதீஜாவும் அவனைச் சென்று வரும்படியும், அவன் சிறப்பாகப் போய்ச் சேருமாறும் வாழ்த்தினாள்.

மாதம் பதினாறு
வளவு நிறைந்தநிலா
சிற்றெழுங்கைக் குள்ளால — நீங்க
செப்பமாகப் போய்வாங்கோ,
கடலே இரையாதே
கற்கினறே பொங்காதே
நிலவே மறையாதே — என்ட
நீலவண்டார் போய்ச்சேருமட்டும்

என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறியதோடு, மறுநாள் காலையில் தண்ணீர் எடுக்கும் இடத்தில் வந்து தன்னைச் சந்திக்கும்படியும் கூறி அனுப்பினாள் கதீஜா.

சந்தன மரத்தை — மச்சான் காலை
சந்திக்க வேனுமென்றால்
பூவலடிக்கு நீங்க
பொழுதுபுல வந்திடுங்கோ.

[யாவும் கற்பனை]

எம், எம், எம், முள்தபா
(கணிதப்பயிற்சி இறுதியாண்டு)

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர்

சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியிற்
பெயர்த்தல் வேண்டும்;

இறவாத புகழுடைய

புதுநூல்கள் தமிழ்மொழியில்
இயற்றல் வேண்டும்.”

— யாரதி

சூருவளி

1. திருமலையாம் நகரத்துக் கன்னிப் பெண்ணாள்
தன்தோளும் வெண்தோலும் விளக்கஞ் செய்யப்
பெருங்கண்கள் சுழற்சிசெய நிலத்தை நோக்கிப்
பாவையொன்று நகர்ந்ததெனப் பள்ளி செல்வாள்.
தெருவினிலே காண்கின்ற மூத்தோர் கூடத்
தம்வேலை மறந்தவளை யூன்றிப் பார்ப்பார்.
உருவத்தில் இவன்போன்ற அழகி யெங்கள்
அகவைக்குள் கண்டதில்லை யென்று சொல்வர்.
2. அருமந்த கல்லியிலே கண்ணாய் நிற்கும்,
அருந்தமிழை யினிமையுறப் பேசும் மக்கள்
இருக்கின்ற யாழ்ப்பாண நாட்டைச் சேர்ந்த
இளவல்நல் லுக்கமுடைச் சோமா கண்டான்.
உருவத்தில் அழகுதன்னில் இவன்போற் பெண்ணை
ஊரில்யான் கண்டதில்லை என்று சொன்னான்
பருவத்தை எய்திவிட்ட இருவர் தாமும்
பார்வையினிற் கிளர்ச்சிபெற்றுக் காதல் கொண்டார்.

வேறு

3. மார்கழி மாதம் வந்தால்
மங்கையர் மகிழ்ச்சி யென்னே!
கார்குழற் பெண்ணும் பாமா
காலையில் நீரி லாடி
வார்குழல் அம்மை பாகன்
கோணையன் கோயில் சென்று
சீர்மிகு பண்ணைச் சீர்த்தச்
சைவரோ புளகங் கொள்வார்!
4. நிலையிலா நெஞ்சைக் கூட
நிலைத்திடச் செய்ய வல்ல
கலைகளில் ஆர்வம் உள்ளாள்!
கனிவுடன் பாட வல்லாள்!
சிலையவன் பாடக் கேட்ட
சிலையுமே யாடு மென்றால்
இளையவன் உள்ளப் பாங்கை
இயம்பிட வேண்டுந் தானே!

வேறு

5. காலையிற் பகலவரைத் தோன்றிப் பொல்லாக்
காரிருளை வேகத்தோ டோட்டு முன்னர்
காலையினம் பரிதிறிப் பாமா நீரிற்
களிப்புடனே குளித்துவிட்டுக் கூந்தல் சீவி
மாலையோத்துச் சிவனடியை ஏத்திப் பின்னர்
மாப்பேணி கையேந்தி மகிழ்ச்சி பொங்கச்
சாலையிலே சாணமிட்டுக் கோலம் போடல்
மார்கழிநாள் தமிழ்மனையை நினைவு கூட்டும்.
6. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிற் பாமா வண்ணச்
சேலையெட்டிக் கடற்கரைக்குச் செல்வாள்! ஆங்கே
போயிற்றே நேரமென்று பொறுதி யற்றுப்
பாதையினைப் பார்த்துநிற்பான் சோமா என்றும்
காரிகையாள் தூரத்தே தோன்றி விட்டாற்
குளிரினிப்பைக் கண்டுவிட்ட குழந்தை போல்வான்
ஆங்குமணற் பரப்பினிலே யமர்ந்த பின்னர்
ஆசிரமாய்ப் பேசுவார் காதற் பேச்சு.
7. துறைமுகத்த நிறுவனத்தில் வேலை யென்பான்!
தொகையான ஊதியத்தைப் பெறலா மென்பான்
துறைபோக இசைபயின்றேன் என்பான்! எப்போ
வரைவென்பான்? தந்தையிடம் உண்மை சொல்லி
விரைவாக நடத்தற்கே யிசைவு பெற்று
விடுவேன்யான் என்றுசொல்லித் துள்ளிப் பாய்வான்!
விரைவினிலே மணமுடித்துப் பாமா வுன்னை
விழியாக வுயிராகக் காப்பேன் என்பான்!
8. கன்னியவள் தந்தையிடம் தங்கள் காதற்
கருத்ததனைச் சொல்லவுமே சிறிப் பாய்ந்தார்!
புண்ணதனில் அயடின்நீர் இட்ட தேபோல்
பெருங்கவலை, சினங்கொண்டு கொதித்து நின்றார்!
இன்றுவரை மகளையவர் பேசா வண்ணம்
இடித்துரைத்தார் காதலையும் இகழ்ந்தார், “இளமாங்
கன்றுபயம் அறியமாட்டா தென்ப போன்று
கண்மணியே கண்முடித் துணிந்து விட்டாய்!”

9. “யாழ்ப்பாணப் பரவணியே பொல்லாக் கூட்டம்
 வாழ்வினிலே காசைத்தான் பெரிதாய்ப் பார்ப்பார்.
 தாழ்வாக நமைப்பேசிச் சாதி பார்ப்பார்.
 தாழ்வாக நினைப்பதன்றி யுலகை யெண்ணார்
 நாளாக நோயுற்றார் செலவு செய்யார்
 பாழாகும் பணக்கள்ளுக் காலம் வந்தால்
 தேளாக வாயாலே கொட்டி நிற்பார்
 தேமதுர மொழியாளே மறப்பாய்” என்றார்.
10. ஆறுகத் தீமையெலாம் கூற விட்டு
 அரிவையவள் கண்கலங்க மெல்லச் சொன்னாள்.
 “யாரேனும் ஓரிருவர் வாழ்வைக் கொண்டு
 யாழ்ப்பாண மக்களைநாம் கணிக்க லாமோ?
 சீராக வாழ்வதிலே புகழ்தான் பூத்தோர்
 சிவநெறியிற் பெரும்பற்றுக் கொண்டோர் அப்பா.”
 கார்முகுவின் இடியெனவே கத்தித் தந்தை
 கன்னியையும் வீட்டினிலே சிறையில் வைத்தார்.
11. கெப்பிட்ட கொல்லாவ வீதி செல்லும்
 கெதிமோட்டார் போன்றுள்ளம் தள்ளச் சோமா
 செப்பினுன்தன் தந்தையிடம் உண்மை தன்னை
 செத்தவன்போல் உணர்விழந்து கோபங் கொண்டான்.
 தப்பான காரியத்தைச் செய்தாய் என்று
 தந்தைசொல்வான்: “எம்குலத்தை விற்காய் அப்பா!
 இப்பொழுதே வெளியேறிச் செல்வாய்! இங்கே
 இனிமேலோர் கணமேனும் நிற்க வேண்டாம்.”
12. “மட்டுநகர் போல்மலைக்குச் செல்வோர் என்றும்
 மையலாலே பாயுடனே ஓட்டல் உண்டு.
 கெட்டவர்கள் மாயத்தால் இளைஞர் உள்ளம்
 கெடுவதற்கு வழிசெய்வார் ஆங்கே. உன்னைத்
 திட்டத்தாற் கெடுத்துவிட்டார். மலையார் செல்வம்
 தினந்தோறும் வீண்செலவாற் குன்றி நாளும்
 கெட்டிடுது மகனே! யென்சொற் கேட்பாய்”
 கொடுஞ்சொல்லைக் கேட்டவனோ பொறுமை கொன்றான்!
13. “சங்ககாலத் தமிழகத்திற் காதற் செய்தி
 மடலேற லோடுடன்போக் கிருந்த தப்பா!
 அங்கதனைப் பண்டிதரும் இகழ மாட்டார்!
 அருந்தமிழர் பண்பப்பா காதல் வாழ்வு!

இங்கிதமாம் தமிழ்வாழ்வு மலையி லுண்டு!

இதனைநாம் இகழாமோ! வேண்டாம் அப்பா!

தங்கிடாத பெருமைக்காய் வாழ்தல் வேண்டாம்!

தந்திடுங்கள் இசைவு" என்றான்! மறுத்தே நின்றார்!

14. சோதனையிற் சித்திரம்பி யிருந்த பேர்க்குச்
சித்தியின்மை வந்தபோன்றே யிந்த வுண்மைக்
காதலர்கள் மனமுடைந்தே யார்வம் கெட்டுக்
கவலையுடன் சந்திப்பு மின்றி வாடிக்க
காதலையும் சாதலையும் மாறி மாறிக்
காலமெலா மெண்ணியெண்ணிச் செத்து நின்றார்!
ஆலகால விடமதனை யுண்டார் போன்று
ஆழ்துயரில் உழந்துவிற்கும் காதற் புட்கள்!

15. ஈழத்தே யைம்பத்தி யெட்டாம் ஆண்டில்
ஈனமிலாச் சிலபேரின் வகுப்பு வாதக்
கோலந்தான் கொண்டெம்மை யழித்த போன்று
கோணமலை யெழுந்ததுவே புயலாம் பேய்தான்!
காலத்தா லழிக்கவொணாக் கட்டி டங்கள்
கணமொன்றில் வீழ்ந்தனவே! அன்பே யில்லாக்
கோலத்துக் கஞ்சிமக்கள் புலம்பி வீழ்ந்து
கருணையினைக் கடவுளிடம் கெஞ்சி நின்றார்.

16. புயலதன் கொடுமை யாலே
புலம்பினர் மக்கள்; காதல்
இயல்புடை யன்னார் வீடும்
இடிந்திடப் பலபேர் மாண்டார்!
கயல்விழிப் பாமா சோமா
சடலமாய்க் கிடந்தா ரையோ!
பயனுள வாழ்வு போக
மரணமும் அணைத்த தையோ!

17. சேரர்கள் சோழர்கள் பாண்டி யர்கள்
சேராது வாழ்ந்ததனால் வலிமைகெட்டு
வீரரென விருந்தபோதும் நாச முற்றார்
வீணாக மட்டுநகர் வாழும் மக்கள்
யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் திரும லையார்
மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் என்று கூறிக்
கூறுகத் தமிழினத்தைச் சிதைக்க வேண்டாம்
கூடியவர் அன்புடனே வாழவேண்டும்.

வே. வரதசுந்தரன்.

(ஆங்கிலப்பயிற்சி—இறுதியாண்டு)

உமறும் சீருவும்

உலகில் மனிதன் பிறக்கிறான்; வாழ்கிறான்; இறக்கிறான். இது இயற்கை விதிகளில் ஒன்று. ஆனால், அவன் வாழ்ந்து சென்றதற்கு ஆதாரமாக விட்டுச் சென்ற சில சிருஷ்டிகளே அவனை என்றும் நினைவூட்டுகின்றன. இத்தகைய சிருஷ்டிகளில் ஒன்றுதான் இலக்கியம். கல் தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்திலே முன் தோன்றியது மூத்த தமிழ் என்று அதன் முதுமையைப் பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறும் தமிழ் மொழி, என்று உலகில் தோன்றியதோ அன்றிலிருந்தே தமிழ் இலக்கியமும் வளரத் தொடங்கியது எனக் கூறலாம். இலக்கியத் தொண்டாற்றிய ஆயிரக்கணக்கான அரும்பெரும் தமிழ்ப் புலவர்களுள் இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்களும் சீர்த்தவர்களாகத் தெரியவில்லை.

இவ்வுலகிலே தமிழ் மொழியின் சிறப்பியல்புக்கும் அதன் இன்பத்திற்கும் இலக்காக விளங்கும் பல் பெரும் இலக்கியக் களஞ்சியங்களுள் — புராணங்களுள் சீரூப் புராணமும் ஒன்றாகும். இது உலக தமிழ் முஸ்லிம்களின் ஓர் உன்னத இலக்கியக்கியக் காப்பியமாகத் தோன்றியதும், பல் பெரும் தமிழ் மக்களாலும் போற்றப்படுகின்றது; புகழப்படுகின்றது. பண்டைய இலக்கியங்களுள் காணப்படும் சொற்சுவை, பொருட்சுவை, கவிநயம் என்பன அமைந்து, தமிழ் மொழியின் இலக்கியச் சோலைபோன்று மிளிரும் தமிழ் இலக்கியங்களுக்குள் சீரூப் புராணமும் சொற்சுவை, பொருட்சுவை, கவிநயம் என்பன அமைந்து, உவமான உவமையங்கள் செறிந்து பார்ப்போர் மனத்திற்குப் பரவசமூட்டும் ஓர் இலக்கிய விருந்தாகத் திகழுகின்றது. இதைப்பற்றிய இலக்கியச் சுவையை இனிப்பாகக் கூறி, எழுதிச் செல்வதென்றால் குறிப்பிட்ட வரையறைக்குள் எழுதி முடிக்க முடியாது. எனவே, இதைப்பற்றிச் சுருக்கமாக விளக்குமுன் இதை இயற்றிய உமறுப் புலவரைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

இவர் இற்றைக்குச் சுமார் முந்நாறு வருடங்களுக்குமுன் செந்தமிழ்த் தென்றல் வீசும் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் - எட்டயபுரத்தில், சேகு முதலியாரின் அருந்தவப் புதல்வராக அவதரித்தார். “வினையும் பயிரை முனையிலே தெரியும்” என்றும் போல் இளமையிலேயே கல்வியில் சிறந்து விளங்கினார்; ஆத்திருடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி முதலிய இலக்கிய நூல்களையும், எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் போன்ற இலக்கண நூல்களையும் இளமையிலேயே சுற்றுத்தேர்ந்தார். அப்பொழுது எட்டயபுரத்து அரச சபையிலே ஆஸ்தான வித்துவானாக வீற்றிருந்த கடிகை முத்துப் புலவருடன் கூடிப் பழகிவந்த சேகு முதலியார், அவரின் வேண்டுகோளின்படி தன் மகனை அவரிடம் கல்விகற்க அனுப்பினார். உமறுப் புலவர் இவரிடம் திருக்குறள், இராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் போன்ற இலக்கிய நூல்களையும் நன்னூல், தொல்காப்பியம், வீர சோழியம், யாப்பெருங்கலம் முதலிய இலக்கண நூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

எட்டயபுரத்து அரச சபையிலே ஒரு நாள் “வாலைவாருதி” என்னும் சமஸ்கிருத, தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவர் தன் திறமையைக் காட்டிப் பரிசு பெறத் தன்னுடன் புலவர்களை வந்து வாது செய்யுமாறு கேட்டுக்கொண்டார். இதற்கிணங்க அரசன் பல புலவர்களுக்கும் அறிவித்து, தன் சமஸ்தான வித்துவானாகிய கடிகைமுத்துப் புலவருக்கும் அறிவித்தான். குறிப்பிட்ட வாதம் செய்வதற்குரிய நாளும் வந்தது. எல்லாப் புலவர்களும் வந்து அமர்ந்திருந்தனர். ஆனால், கடிகைமுத்துப் புலவர் மாத்திரம் சமூகமளிக்கவில்லை. புலவரோ “வாலைவாருதி” தன்னைத் தோற்கடித்துவிடுவாரோ என்ற பயத்தினால் குறிக் கப்பட்ட தினத்தன்று போகாமல் இருந்தார். புலவரின் கவலையைக் கேட்டறிந்த அவருடைய சீடர் உமறுப்புலவரோ, “தங்களுக்குப் பதிலாக நானே சென்று வென்று

வருகிறேன், விடையருள்க!" என்று கூறிப் புலவரின் விருப்பத்துக்கு இணங்க அரச சபைக்குச் சென்றார். அங்கே இவரைக் கண்ட வாலைவாருதியோ தன்னுடன் வாது செய்ய இவரே வந்திருக்கிறார் என்பதையறிந்து எள்ளி நகையாடித் தன்கையில் மாட்டியிருந்த கடகத்தைத் திருப்பினார். உடனே அதில் நின்றும் "வாலை வாருதி என்றறியாயோ பிள்ளாய்" என ஓர் ஓசை எழுந்தது. தன்னைப் 'பிள்ளாய்' என்று இழிந்து கூறிய கூற்றைக் கேட்ட உமறுப் புலவருக்கோ கோபம் எழுந்தது. தன் இருப்பில் செருகியிருந்த எழுத்தாணியை எடுத்துத் தரையிலே எறிந்து, 'எழுது' என்றார். உடனே அது:

"சமரதுர கததுங்க மனஞ்சபா சென்று
சரிசமா சனம்திலே
அமரவொரு நாகொம்பு தினமுஞ்சு மாசெல்லும்
அமுதகவி ராஜநானே
திமிரபகை வரைவென்ற பருதியெனு மெமதட்ட
தீரணனிவாயில் வித்வான்
உமறு குமுறிலண்ட முகடும்பக ரோன்னும்
உள்ளச்சம் வையும்பிள்ளாய்.

என்று எழுத்தாணி எழுதிப் பாடியது. இதைக்கேட்ட வாலைவாருதியோ ஆச்சரியப்பட்டு இன்னும் சில கேள்விகளைக் கேட்டு மடக்கப் பார்த்தார். மிடுக்குடன் விடைபகர்ந்த இவரது திறமையைக் கண்டு, உமறுப் புலவர் அவர்களைக் கட்டியணைத்துத் தனக்குக் கிடைத்த பரிசில்கள் சிலவற்றையும் அவருக்குக் கொடுத்தார். தன் மாணவன் வெற்றியடைந்ததைக் கேட்டறிந்த கடிகைமுத்துப் புலவரோ மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார் என்று வரலாறு வாயிலாக நாம் அறியக்கிடக்கின்றது.

சீரூப் புராணத்தை நோக்குங்கால், 'சீரூ' என்னும் சிறப்புப் பதத்திற்கு வரலாறு, சரித்திரம் என்பது பொருளாகும். ஆகவே, இது வள்ளல் நபி (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுவதாகும். ஆனால், நபிகள்நாயகம் அவர்களின் மறைவைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் இச்சீரூப் புராணத்தில் இடம்பெறவில்லை என்பதும், 'புது குஷ்ஷாம்' என்றநூலிலே குறிப்பிடப்படுகின்றதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இச்சீரூப் புராணம் விவாதத்துக் காண்டம்,

நுபுவ்வத்துக் காண்டம், ஹிஜரத்துக் காண்டம் என்ற மூன்று காண்டங்களையும், 5027 பாடல்களையும் கொண்டது. இம்மூன்று காண்டங்களும் நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம், திருமணப்படலம், பதுறுப்படலம், உறுதுப்படலம் போன்ற 92 படலங்களையுடையது. இம்மூன்று காண்டங்களில் விவாதத்துக் காண்டம் கடவுள் வாழ்த்து உட்பட நாயகம் அவர்களின் பிறப்பு - வளர்ப்பு, பாலியப்பருவ வரலாறுகள், வாழ்க்கை முறை, குண நலன்கள், பிரயாணங்கள், கதீஜா நாயகி அவர்களை நாயகம் திருமணம்செய்த வரலாறு, இவர்களிடையே பிறந்த குழந்தைகள் என்ற இன்னோரன்ன அம்சங்களையுடையதாக 24 படலங்களையும், 1249 விருத்தங்களையும் கொண்டுள்ளது.

நுபுவ்வத்துக்காண்டம் என்பது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) நபிப்பட்டம்பெற்ற வரலாற்றைக் கூறுவது. இதில் நபிகள் நாயகம் அவர்கள் நபிப்பட்டம் பெறுவதற்கு முன்பு மக்காவிலே பிறமதத்தவர்கள் இருந்த நிலைகள், இவர்களை நபிப்பட்டம் பெற்றதின் பின்பு நாயகம் அவர்கள் இஸ்லாத்தின்பால் அழைக்கும்போது ஏற்பட்ட துன்பங்கள், இஸ்லாம் பரவிய முறை, அதனால் ஏற்பட்ட பலாபலன்கள், பிறமதத்தவர்கள் இஸ்லாத்தின்பால் சேர்ந்த வரலாறுகள், நபிகள் நாயகம் அவர்களால் செய்துகாட்டப்பட்ட அனேக அற்புதங்களின் வருணனைகள் எல்லாம் 21 படலங்களில் தெட்டத்தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. ஹிஜரத்துக் காண்டம் என்பது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தாங்கள் பிறந்த நாடாகிய மக்காவை வெறுத்து மதீனாவுக்குச் சென்ற விடயங்களைப்பற்றிக் கூறுவது. இதில் மதீனாவுக்குப் போக வேண்டிய காரணம், போகும்போது ஏற்பட்ட விசேட சம்பவங்கள், மதீனாவுக்குச் சென்றதும் அங்கு இஸ்லாம் வளர்ந்த வரலாறு, தொடர்ந்து பிறமதத்தவர்களால் ஏற்பட்ட கஷ்டங்களிலிருந்து தங்களையும், தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் பொருட்டுச் செய்துகொண்ட யுத்தங்கள், அதன் வரலாறுகள், பலாபலன்கள் என்னும் இன்னோரன்ன அம்சங்களைக் கொண்டு

47 படலங்களை யுடையதாக அமைந்துள்ளது.

இச்சீரூப்புராணம் பொய்யாமொழிப் புலவர் திருவள்ளுவரின் திருக்குறளின் அமைப்பைப்போன்று, கவியரசர் கம்பரின் கம்பராமாயணம்போன்று, அறம், பொருள் இன்பம், வீடு என்ற அம்சங்கள் ஆங்காங்கே அமைந்து காணப்படுகின்றது. இதில் காணப்படும் சொல் வளமும், பொருள் வளமும், கவிநயமும், உவமான உவமேயங்களும், புலவர் கையாண்ட பாத்திரங்களின் தன்மையும் என்ற இன்றோரன்ன அம்சங்கள் எல்லாம் கவியரசர் கம்பரின் கற்பனைத் திறனையே எமக்கு ஞாபகமூட்டுகின்றன. இதைப் பாவலர்களும் பிற்கால நாவலர்களும் போற்றுகிறார்கள். பிற்காலத் தெழுந்த புலவர் பெருமக்களில் ஒருவரான வண்ணக்களஞ்சியம் என்பார், தாம் பாடிய “இராஜநாயகம்” என்னும் நூலில் இன்ப சாகரமாஞ் சீரூக் காவிய உமறு” என்று சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

கவியரசர் கம்பர் எப்படி இராமாயணத்தில் தன் காப்பியத் தலைவரை இராமனை வைத்துக் கதை வளர்த்துக்கொண்டு செல்கின்றாரோ அதேபோன்றுதான் கவிஞர் உமறு அவர்களும், தம் பாட்டுடைத் தலைவராக அண்ணல் நபி (சல்) அவர்களை வைத்துக் கதையை வளர்த்துக்கொண்டு செல்கின்றார். இராமாயணத்தைப் படித்து இன்புற்றவர்கள் சீரூப் புராணத்தையும் படித்து ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால் இவை இரண்டிற்குமுள்ள கவிதை அமைப்பும் புலமைத்திறனும் நன்கு புலப்படும்.

உதாரணமாக, கவியரசர் கம்பர் வடமொழியிலே இயற்றப்பட்ட வால்மீகி இராமாயணத்தை மையமாகக்கொண்டு தமது இராமாயணக் கதையை வளர்த்துச் செல்கின்றார். வால்மீகி இராமாயணத்தில் எப்படி வால்மீகியினால் வடநாட்டிலே உள்ள கங்கையாறும் அயோத்தி நகரும் வருணிக் கப்பட்டதோ அதேபோன்றுதான் கம்பரும் தமிழ்நாட்டின் காவிரியாற்றையும் சோழ நாட்டையும் தன் கண்ணூரக் கண்டு அங்குள்ள குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய நிலங்களை அலங்கரித்துக் கூறு

கின்றார். இதில் கங்கையாற்றையும் அயோத்தி நகரையும் அவர் காண்கின்றார். இதேபோன்றுதான் அண்ணல் நபி (சல்) அவர்கள் தோன்றிய அரேபியப் பாலைவனத்தைக் கவிஞர் உமறுகூடத் தமிழ் நாட்டிலிருந்துகொண்டே நோக்குகிறார். கவியரசர் கம்பரின் கவிக்கூற்றைப் படித்துணர்ந்து தமிழ்நாட்டின் இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு ரசித்த உமறுப் புலவர் அவர்கள் அவ்வனலிடைப்பட்ட அரேபியப் பாலைவன - பசுந்தரைகளில் கூடத் தமிழ் நாட்டின் சிறப்பைக் காண்கின்றார். மதினாவிலிருந்து செல்லும் படைகளின் பாதையைக் கூறவந்த கவிஞர் மதின நகரத்தின் இயற்கை வளம்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“கடிமலர்க் குவளை காடும் கமலமும் நெரிந்து நின்றக்
குடைகொடி செறிந்த தோய்ப் குரிகள மிரியல்
போகப்
புடைபடும் சுதவிச் சூழல் பூங்கரும் படவி மாய
மடைசெறி நடங்கள் சூழ்ந்த மருதம்விட்
டகன்றுபோனார்.”

“நீட்டிலை மிடறு சாய்ந்த நெடுங்கதிர்த்
நிலையின் சார்பிற்
கோட்டைக் கமழல் கூந்தற் குறந்தியர்
கவண்கல் னேந்திப்
பாட்டிசை மிழந்துஞ் செவ்வாய்ப் பசுங்கிளி
கடியு மோதைக்
கேட்டினித் தாமாத் துஞ்சங் கிளர்வரைச்
சாரல் போந்தார்.”

“ஆம்பலங் குழலின் வாய்வைத் தாயர்க
ளிரைக்கு மோதைத்
நெம்பிழி மதுரத் தீம்பால் செவிமடுத்த
நினிது மாந்தி
வாம்பரி வீரர் யாரு முகம்மதின்
சலவரத் தோதி
பூம்பொழிற் கொன்றை வேலி முன் னையுங்
கடந்து போனார்”

என்று மருதம், குறிஞ்சி, முல்லை ஆகிய நிலங்களின் இயற்கை வனப்புக்கள்பற்றி புலவர் மிகவும் இனிதாக விளக்குகிறார்.

கவிஞர் உமர் அவர்களின் கற்பனைத் திறனும் உவமான உவமேயங்களும் கூடச் சிறிதும் கம்பரின் தரத்திற்குக் குறையவில்லை என்றே கூறவேண்டும். அன்று அண்ணல் நபி அவர்கள் அவதரிப்பதற்கு முன் அனச்சாரமும், அக்கிரமமும், அனியாயமும் நிறைந்து கொடுமையும், குழப்ப

மும் சூழ்ந்து, பஞ்சமா பாதகங்களும் மலிந்து காட்சியளித்த அரேபியாவில் அண்ணல் நபி அவர்களின் தோற்றத்தினையும், எத்தகைய சூழ்நிலையிலே அரேபியாவின் கண்ணே அவர்கள் தோன்றி அந்நாட்டை மூடியிருந்த பஞ்சமா பாதகங்களாகிய இருளை நீக்கி, கருணை ஒளியைப் பரப்பினார்கள் என்பதையும் கூறவந்த உமறுப் புலவர் அவர்கள் :

“தெற்றிலை திரியா மருண்டத மிகுந்து
நெடுநிலம் எங்கனும் பரந்து
துறவறத் தவறி யில்லற மடிந்து
கடரிலா மனையது போலக்
குறைபடுங் கால மிருளெனுங் குயிரின்
குலமதுத் தறநெறி விளக்க
மறுவிலா தெழுந்த முழுமதி எனலாய்
முறும்மது நயிபிறத் தனரே.”

பாணுவின் கதிரா விடருதுங் காலம்
படர்தரு தருநிலம் எனலாய்
சுனமுங் கோலையும் விளைத்திடும் பவநோய்
இடர்தவிர்த் திடுமரு மருந்தாய்த்
தினெனும் பாரிர்கோர் செழுமறை யெனலாய்
குறைசியின் திலகமே யெனலாய்
மாவிலத் தனக்கோர் மணிவிளக் கெனலாய்
முறும்மது நயிபிறத் தனரே”

என்றுங் கூறுகிறார்.

முதற்பாடலில் களங்கமற்ற பூரண சந்திரனை நாயகம் அவர்களுக்கும், விளக்கில்லாத வீட்டை அன்றைய அரேபியாவுக்கும் கவிஞர் உமர் உவமிக்கின்றார்.

இரண்டாவது பாடலில் அடிக்கு அடி உவமான உவமையங்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. உமறுப்புலவர் அவர்கள் சித்தரிக்கும் சீரூப் புராணத்திலே படிப்போர் உள்ளத்தை உருகச்செய்யும் ஒரு சம்பவம் நபிகள் நாயகம் (சல்) அவர்கள் மானுக்குப் பிணைநின்ற காட்சியாகும். உத்தம நபி (சல்) அவர்கள் இம்மானிலத்தில் வாழ்ந்துவரும் மாந்தர்களுக்கு மாத்திரமின்றி அத்தனை உயிர்களுக்குமே நபியாகவும், கருணை வள்ளலாகவும் அனுப்பப் பட்டார்கள் என்பதைக் கவிஞர் உமர் அவர்கள் தமது கவிதையில் விளக்கியிருப்பது மிகமிகப் போற்றற்குரியதாகும்.

“அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியர்
அன்புடையார்
என்பு முரியர் பிறர்க்கு”

என்ற வள்ளுவனின் வாக்கின்படி அன்று சிபிச் சக்கரவர்த்தி ஓர் அற்பப் புருஷக் காகத் தனது உடலையே அர்ப்பணிக்கத் துணிகின்றான்; உலகத்தை உய்விக்கத் தம் உயிரையே துச்சமென மதித்து உயிர் விடுகின்றார் ஒரு முனிவர். இவையெல்லாம் பண்டைக்கால இலக்கியங்கள் எமக்கெடுத்துக் கூறும் செய்திகளாகும். இதே போன்றுதான் அண்ணல் நபி (சல்) அவர்களும் அன்றோருநான் காட்டினாடாகச் செல்சையில் வேடன் ஒருவன் அழகிய பெண்மான் ஒன்றினைக் கட்டி வைத்திருப்பதைக் கண்டார்கள். அம்மானே தன்பால் மணம் மாறாத பச்சிழங் குழலியைத் தவிக் கவிட்டுத் தன் காதற்கலையைப் பிரிந்து மனங்கலங்கிச் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றது. இதைக்கண்ட பெருமானார் (சல்) அவர்கள் அம்மானை நோக்கிச் செல்லும் காட்சியினைக் கூறவந்த கவிஞர் உமர் பின்வருமாறு எமக்குப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

“குழைகுழைத் தெறியுஞ் செத்தேன் கொழுமலர்க்
காவை நோக்கார்
பொழிமலையருவி நோக்கார் புறத்துநன்
நிழலை நோக்கார்
செழுமுகிற் கவிதை வள்ளல் செறிதரு
மீத்தின் செங்காய்
மழையெனச் சொரிவ நோக்கார் மாணியே
நோக்கிச் சென்றார்”

என்று அவரது காருண்ய மனம்பற்றி அழகாகக் கூறுகிறார்.

நபிபிரான் (சல்) அவர்கள் தன்னை நோக்கி வருவதைக்கண்ட அம்மான் களிப்படைந்து பெருமானார் அவர்களிடம் தன் நிலைமையைக் கூறுகிறது. “மூன்றுநாள் கூட முற்றாக நிரம்பாத என்குட்டி என்ன நிலையை அடைந்ததோ? புல்லினைப் புசித்தறியாத, நீர்கூடக் குடித்தறியாத அது தந்தையாகிய கலையுடன் சேர்ந்ததோ? அல்லது புலிவாய்ப்பட்டு மடிந்ததோ? எனது மடிமுலையிற் பால் சுரக்கின்றது; வளிந்தோடுகின்றது; உலக உயிர்களுக்குக் கருணையாக அனுப்பப்பட்ட வள்ளல்

நபியே! என்னுயர் துடைத்து எனக்காகப் பிணைநின்று காத்தருள்வீர்! என் குட்டிக்குப் பால் ஊட்டிக் காணாட்டம் ஒப்படைத்துவிட்டு மீண்டும் திரும்பி வருகிறேன்" என்று மான் கூற்றாகக் கவிகூறும் கூற்று உள்ளத்தை உருக்குவதாகும்.

இதைக்கேட்ட நபியவர்கள் வேடனிடம் அதை விடுதலை செய்யுமாறு வேண்டியும் அவன் விட மறுத்தான். "அது திரும்பி வந்துவிடும்; அப்படி வராவிடின் உன் பசியைப் போக்க உனக்கு ஒன்றுக்கு இரண்டுமான் தருகிறேன்; இன்றேல் என் தசையில்லாத அதன் நிறைக்கு அளவாய்ப் பெற்றுக்கொள்" என்று அன்பாக வேண்டி நின்றார்கள். இதைக்கேட்ட வேடன் ஒருவாறு அதற்குச் சம்மதித்து அதை விட்டு விட்டான். அதன் மடியிலிருந்து பால் சுரந்து நிலத்தில் ஒழுக ஒழுக அது ஓடிச் சென்றது. இக்காட்சியைக் கூறவந்த கவிஞர்:

"வேண்ணிலாக் கதிர்க்கான் றென்ன
மென்முலை சுரந்த தீம்பான்
மண்ணெலா நனைப்பச் சூழ்ந்த வன்மெலாத்
திரிந்து தேடிக்
கண்ணின் லினங் காணாது கலங்கியோர்
வளத்தின் கண்ணே
யெண்ணரும் பிணையும் களறும்
கலையுட லினிது ராண்ட்"

என்று கூறுகின்றார்.

இவ்வாறாகச் சென்ற பெண்மான் தன் குட்டிக்குப் பாலூட்டி நடந்த சம்பவங்

களைத் தன் கலையிடம் எடுத்துக் கூறுகிறது. இதைக்கேட்ட அக் கலைமான் "மீண்டும் திரும்பிச் செல்லாதே!" என்று பன்முறை தடுத்து நிறுத்தியுங்கூடத் தன் வாக்கைக் காற்பாற்ற வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்குடன் அப்பெண்மான் விரைந்து செல்கின்றது. இதைக்கண்ட கலையும் இதனுடன் சேர்ந்து நபிபிரான் (சல்) அவர்கள் இருப்பிடம் ஏகி நின்றது. "ஒரு மானுக்குப் பதிலாக இவ்விரு மான்களையும் பெற்றுக் கொள்" என்று அவ்வேடனை நோக்கிக் கூறினார் அண்ணல் நபி. இவ்வற்புதக் காட்சியைக் கண்ணாரக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்த அவ்வேடன் மனம் மாறினான். அந்த அற்பமிருகத்துக்குள்ள பக்தியும், நம்பிக்கையும் தனக்கு இல்லையே என்று எண்ணிய அவன் நபி அவர்களில் நம்பிக்கைகொண்டு உத்தம மனிதனாக மாறினான். மானும் தன் காலையின்பின் களிப்புடன் சென்றது. இவ்வாறான ஒரு வரலாற்றினைச் சித்தரித்துக் காட்டும் கவிஞரின் ஒவ்வொரு பாடல் களும் கவிநயம் நிறைந்து களிப்பூட்டுவனவாகக் காணப்படுகின்றன.

இவ்வாறான சீரூப்புரணத்தைப் படித்துப் பயன்பெற முயற்சிப்போமாக.

முஸ்தபா எம். மஹ்மூப் கரீம்,

[கணிதம்: இறுதி வருடம்.]

தங்க நகைகள்

பலவித டிசைன்களிலும்

உத்தரவாதத்துடன்

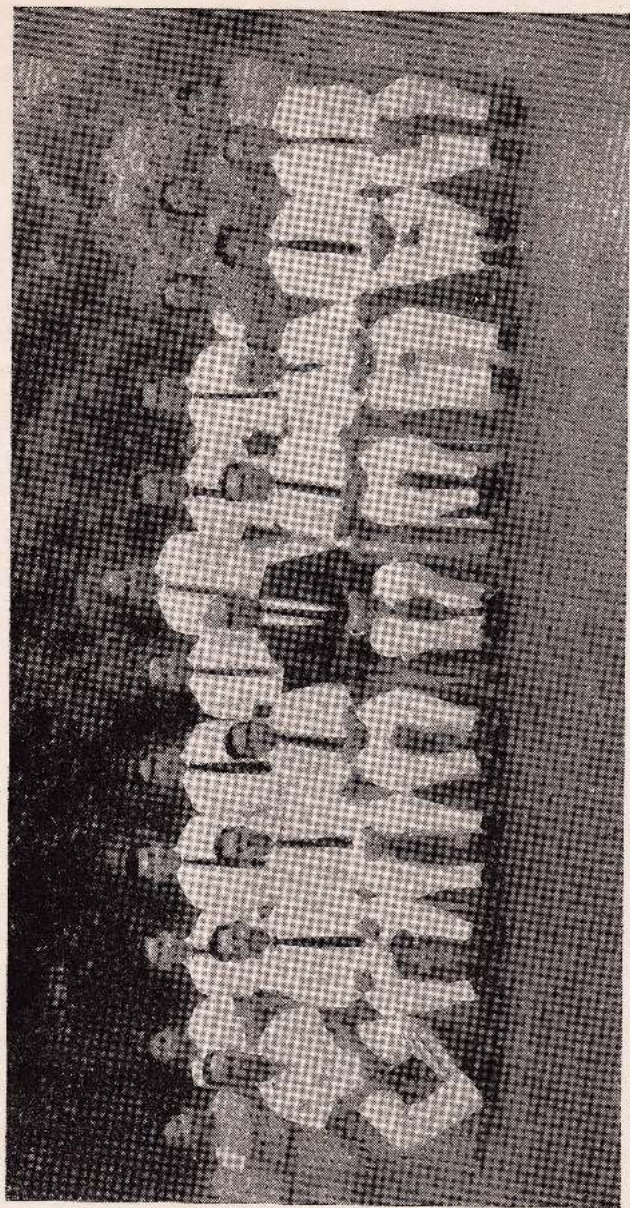
பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

க. வல்லிபுரம் அன் கோ.

அனுராதபுரம்
தொலை பேசி-307.

வவுனியா.
தொலை பேசி-526.

THE COLLEGE SPORTS COUNCIL

குறள் வழி இளங்கோ

உலகம் உவப்ப ஓர் ஒப்பற்ற அறநூல் தந்தார் வள்ளுவர். கற்பனையின் சிகரத்தை எட்டிப் பிடித்து எக்காளமிட்டான் கவிக்கு நாயகனாகிய கம்பன். கற்பனை நமமும் நுட்பமிகு அறிவுரையும் ஒருங்கெழுந்ததா மெனும்படி ஓர் அரும்பெரும் காப்பியத்தை அனைத்துலகம் ஏத்த உவந்தளித்தான் இளங்கோ. குறுகிய சொல்லிடையே பொருள் வளம் செறிந்தொளிரும் திருக் குறளை, கற்பனைச் சாற்றில் ஊறவிட்டுத் தெள்ளமுதாக்கி நயம்படப்பலகாலும் தன்படைப்பில் உருவாக்கினான் இளங்கோ! ஐம்பெரும் காப்பியங்களில் ஒன்றாகிய சிலப்

பதிகாரத்தில் வள்ளுவர் குறளின் விளக்கமாக அமைந்த பகுதிகளனைத்தையும் ஈண்டு ஆராய முற்படின் அது விரிந்து, பரந்து, தனியொரு நூலேயாகிவிடும். ஆதலின் சிறப்பான சில பகுதிகளின்மூலம் “குறள் வழி சென்ற இளங்கோ”வை யாம் காண்போம்.

“உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துவர்” என்பது சிலப்பதிகாரத்தின் சிறப்பான கோட்பாடுகளில் ஒன்று. வஞ்சிக் காண்டம் முழுவதுமே இதற்கு உதாரணமாகும்.

“பெற்றான் பெறின்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப் புத்தேளிர் வாழும் உலகு”

என்கிறது குறள். கற்புள்ள மகளின் சிறப்பைச் சின்னஞ்சிறு குறளில் சிறப்புறக் கூறினார் வள்ளுவர். “கற்பெனும் பெயர்தொன்றும் களிநடம் புரியக் கண்டேன்” என்றான் கற்பனை நயம்மிகு கம்பன். குறள்

வழி நின்று இளங்கோ கூறுவது என்ன? மதுரைக் காண்டத்தின் முடிவில் வரும் ஒரு வெண்பாவில் இந்தக் கருத்தையே கற்பனையோடு கலந்து தருகிறான் இளங்கோ.

“தெய்வத் தொழாஅள் சோழநற் றெழுந்தெழுவானைத்
தெய்வத் தொழுந் தகைமை திண்ணிதால்—தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க் கணியாய் கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து.”

தெய்வமாகக் கொழுநனைப் பேணிய கண்ணகி மண்ணக மாதர்க்கு அணி என்று கூறும் இளங்கோவின் பாடலில் வள்ளுவனின் குறள் தெள்ளிதாக இணைந்தொளிர

வது தெரிகின்றது.

“அரசியல் பிழைத்தார்க்கு அறங் கூற்றும்” என்பது சிலப்பதிகாரத்தின் பிறிதொரு முக்கிய கோட்பாடு.

“என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை அறம்.”

என்ற குறளின் பொருளை விரித்துரைக்கும் தன்மையைச் சிலப்பதிகாரத்தில் நாம் காணமுடிகிறது. அறம் பிழைக்கவே மன்னனின் அரசியல் பிழைத்தது. அந்தப் பிழையே அவனுக்குக் கூற்றாகவும் அமைந்துவிட்டது. அன்பு நெறியாகிய அறநெறியின் பாற்பட்டு ஒழுக வேண்டியவன்

அரசன். அந்த நெறியினின்றும் பிறழ்வானுக்கு அறமே கூற்றாக அமைகிறது என்ற வள்ளுவர் கூற்றின் உண்மையை உணர்த்துமாறுபோல அமைந்தது பாண்டியனது மரணம். ஆராய்வில்லாத அரசனது தன்மையையே குறளும்,

“இனத்துஆற்றி எண்ணுத வேந்தன் சினத்துஆற்றிச்
சேரின் சிறுகும் திரு”

என்கிறது. இவ்விடத்தில் இளங்கோவின் சிந்தனைச் செல்வம் வள்ளுவரது அறிவொளியோடுகூடி மிளர்கின்றது.

“ஊழ்வினை உருத்து வந்தாட்டும்” என்பது சிலப்பதிகாரத்தின் சிறப்பான கோட்பாடுகளில் ஒன்று. “கவிங்க நாட்டிலுள்ள

சிங்கபுரம், கபிலபுரம் என்னும் இரண்டு ஊர்களையும் வசு, குமரன் என்னும் இருவர் அரசாண்டனர். இவர்கள் இருவரும் ஒரு வரை ஒருவர் பகைத்தனர். சிங்கபுரத்துக்குப் பெரும் பொருளிட்டும் பொருட்டுச் சங்கமன் என்பான் மனைவியுடன் வந்தான். வந்து கடைவீதியில் அணிகலன்களைவிற்பது கொண்டிருந்தான். சிங்கபுரத்து அரசனாகிய வசுவுக்கு அரசவினை செய்பவனான பரதன் என்பான் சங்கமனைக் கபிலபுரத்து அரச

னின் ஒற்றன் எனச் சந்தேகித்து வசவிடம் காட்டிக் கொலை செய்வித்தான். இதனால், ஆராயாது அறம் பிறழ்ந்த வசுவைச் சங்கமனது மனைவி சபித்தாள். அவள் சாப்பப் பயனே கோவலன் பிறப்பு" என்பது சிலப் பதிகார முற்கதை; பின்பு கோவலன் சங்கமனைப் போலவே கொலைசெய்யப்பட்டதும், கண்ணகி சங்கமனது மனைவியின் துயர நிலையில் அவலைச் சுவை ததும்ப,

“கீழ்த்திசை வாயிற் கணவனொடு புருந்தேன்
மேற்றிசை வாயில் வறியேன் பெயர்துவன்”

என்று கதறிக் கதறி நின்று பதறிப் புலம்புவதும்,

“ஊழிற் பெருவலி யாடள மற்றென்று
குழினும் தான்முந் துறும்.”

என்ற வள்ளுவனின் குறளுக்கு விளக் கம்கூற எழுந்ததோவெனும் ஓர் ஐயத்தை எம் மனதிலே எழுப்புகின்றன. பெருவலி

யுள்ள ஊழினை உருத்து வந்தாட்டுதலை வள்ளுவன் குறள்வழி இளங்கோ சிலப்பதி காரத்தில் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

“பிறர்க்குஇன்னு முற்பகல் செய்யின் தமக்குஇன்னு
பிற்பகல் தாமே வரும்.”

என்கிறார் வள்ளுவர். இக்கூற்றை வழியாகக்கொண்டு கவிதை பாடிய இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி கூற்றாக அமையும் வஞ்சினமாலையின் தொடக்க வரிகளான,

“கோவேந்தன் தேவி கொடுவினையாட்டியேன்
யாவும் தெரியா இயல்பினேன் ஆயினும்
முற்பகல் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு
பிற்பகல் காண்குறு உம் பெற்றியகான்”

என்பவை சிந்தனைக்குரியவை. இன்னும்,

“அல்லற்பட்டு ஆற்றுது அழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை”

என்ற குறளின் எதிரொலியேபோல்,

“அல்லஹ் ரூற்று தழுவாளைக் கண்டேங்கி
மல்லன் மதுரையா ரெல்லாரும் தாமயங்கிக்
களையாத துன்பமிக் காரிகைக்குக் காட்டி
வளையாத செங்கோல் வளைந்தது இது என்கொல்?”

என்கிறான் இளங்கோ:

“குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயுங் காத்தல் அரிது”

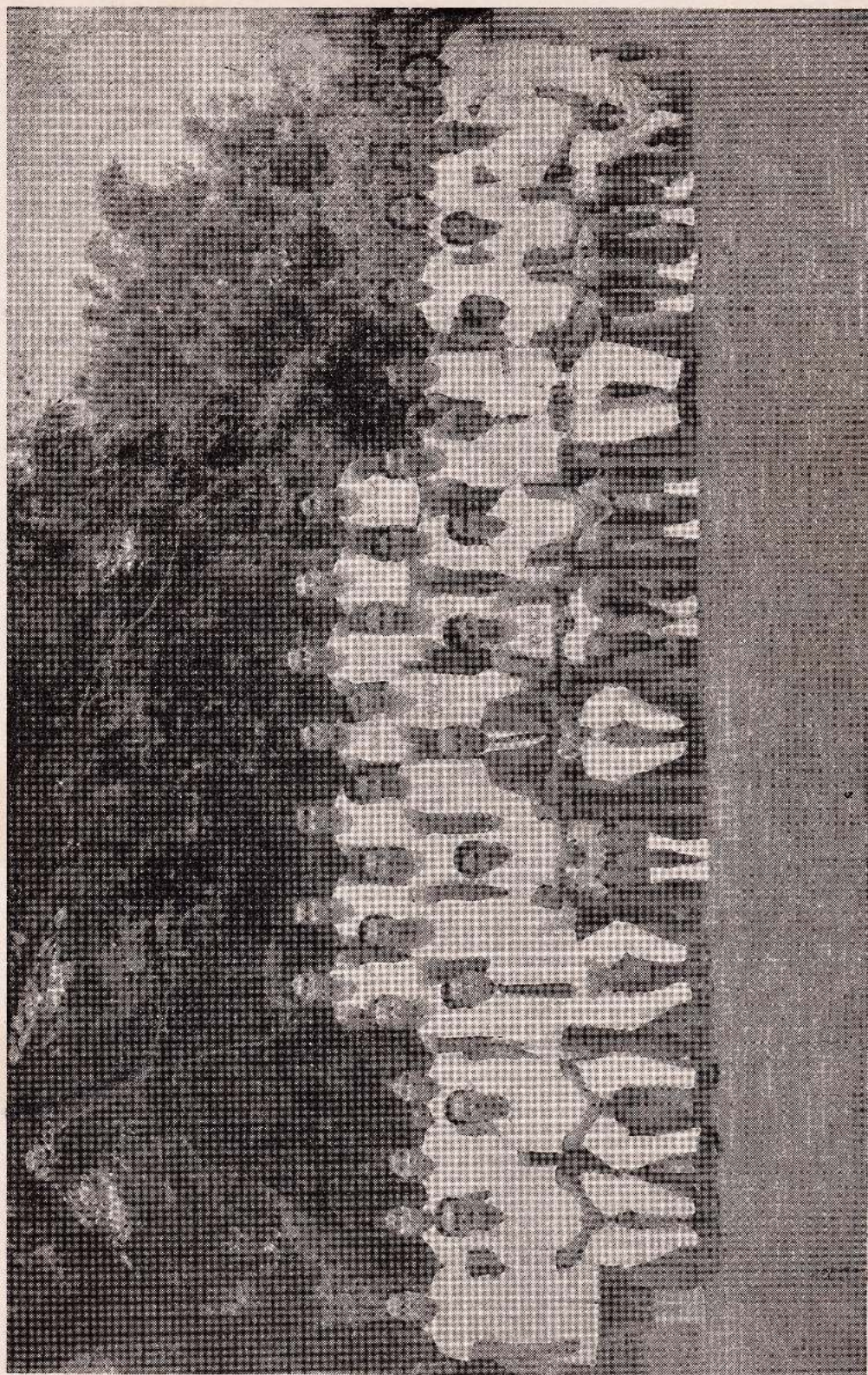
என்கிறான் வள்ளுவன். கற்பெனும் குன்றேறி நின்ற கண்ணகியின் சேற்றத்தி னால் மதுராபுரி. தீக்கிரையான சம்பவம் இக்குறளுக்கு விளக்கம் தருகின்றதன்றோ!

“கம்பனைப் போல் வள்ளுவர் போல்”
என்று இருவரையும் பாடிப் பின் இளங் கோவைப் பாடினான் பாரதி. அவ்வரிசை யே ஓர் ஒழுங்கு முறையில் அமைந்திருப்

பது பெரு வியப்பு! கம்பனைப்போல் கற் பனையை உருவாக்கி அதை வள்ளுவன் குறள்வழிச் செலுத்தி அரும்பெரும் காப் டியத்தை ஆக்கித்தந்த இளங்கோ ஓர் ஒப்பற்ற கவி. அவன் தந்த காப்பியம் குறளுக்கு இலக்கியமே!

சேல்வி விஜயலட்சுமி சிவசம்பு
ஆங்கிலம்—முதலாண்டு.

COLLEGE ATHLETIC TEAM

காதல் வாழும்!

மல்லிகைப் பந்தர்க் கிழிருந் தொருநாள்
மகரயாழ் மீட்டிய நிலையை
சொல்லினில் வடிக்கத் துடிதுடித் தின்னும்
தோல்வியே காணுகின்றேன் நான்!
முல்லையூத் ததுபோல் முழுநிலா வதனம்
மோகனப் புன்னகை சிந்த
கல்லையு முருக்கும் கனிவொடன் நென்னை
கன்னிநீ கடைக்கணற் பார்த்தாய்!

ஓவியம் உயிர்பெற் றுலவுதல் போல -
ஒளிநிலா வானம்விட் டிறங்கி
காவியம் படைக்கக் கற்பது போல -
கற்பனை ஊற்றினில் தோன்றி
நாவனில் உருவாம் செந்தமிழ்க் கவிதை
நயமென - நான்முகன் என்னும்
பாவியிங் குன்னை எழிலெலாம் சேர்த்துப்
படைத்ததைப் பாடநான் துடித்தேன்.

காற்சிலம் பொலிக்க கைவளை குலுங்க
கன்னிநீ அரங்கினில் பரத -
நூற்சிறப் பெல்லாம் சிறந்தமெய்ப் பாட்டில்
நுண்ணிடை வளைவினில் காட்டி
ஏற்றிய விளக்காய் நின்றெனை நோக்கி
இளநகை செய்தரு விழியால்
கூற்றுவன் போலென் ஆருயி ருண்ட
கொடுமையை நினைந்துளம் குமுறும்!

அலையெனக் கூந்தல் நெற்றியில் தவழும்
அழகினை — அழகெலாம் அமைந்த
சிலையென, முன்கைத் தண்டினில் செந்தா -
மரைமுகம் தாங்கிய சிறப்பை -
தலைகவிழ்ந் தெனைநீ நோக்கிய போது
தவிப்பெலாம் கண்ணிலே தெரிந்த
நிலையினை - நெஞ்சில் ஓவிய மாக்கி
நிலைபெறச் செய்யநான் நினைத்தேன்!

கூவிடும் குடிலின் ஓசையில் உன்றன்
 குரலினைக் கேட்டுளம் குழைந்து
 பாவிலும் பொருளாய் உன்னழ கொன்றே
 பரந்ததும் கண்டயர்ந்தேன் - பூங்
 காளிலும் ஆற்றங் கரையிலும் நெஞ்சம்
 கலந்துநாம் உலகினை மறந்தே
 ஆவியொன் றியதைப் பாடநான் கம்பன்
 அல்லவே என்னுளம் மறுகும்!

மாம்பழக் கன்னம் குங்கும மாக
 மயங்கினன் ; பார்வையால் நெஞ்சம்
 சாம்பநீ செய்தாய் - தவித்தனன் ; இன்பத்
 தமிழொடும் தனிமையி னேடும்
 நாம்பழ கியதை எண்ணினா னெண்ணி
 நாள்கழிந் துருகுவன் ; நங்காய்!
 கூம்பிடும் போதும் அழகொளி வீசும்
 குழுதமா முகத்தெழில் வியப்பேன்!

வேறு

பெண்ணரசி நீயெனுளம் நிறைந்த துண்மை!
 பித்தாகி யானுலகை மறந்த துண்மை!
 கண்ணழகால் நான்கவிஞன் ஆன துண்மை!
 காதலெங்கள் இடையரும்பி மலர்ந்த துண்மை!
 விண்ணகத்தே கற்பனையாம் இறக்கை கட்டி
 விம்மிதமுற் றிருவேழும் பறந்த துண்மை!
 எண்ணினரா இதையெல்லாம் உனது பெற்றோர்?
 எமைப் பிரித்தார் - உனக்குமணம் பேசிவந்தார்!

வானகத்து வட்டநிலா வதனந் தன்னை -
 மாம்பழத்துக் கன்னத்தை - மலரை - அன்னம்
 போல் நடக்கும் பூங்கொடியை - நெற்றிக்கீற்றில்
 பொட்டிட்டென் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட
 மானை - இரு கரும்பாம்பை முதுகில் குட்டும்
 மயிலை - மணி விளக்கை - அருந் தமிழை - நாளும்
 நானகத்தில் எழுதுமுயிர் ஒவியத்தை
 நாயகியை நான்மறக்க வேண்டு மென்றார்!

வெண்ணிலவு தண்மையினை மறப்பதில்லை!

வேய்ங்குழ வின்னிசையமுதை மறப்பதில்லை!
வண்ணமலர்த் தேனைவண்டு மறப்பதில்லை!

வளமார்ந்த தமிழைஉளம் மறப்பதில்லை!
எண்ணமுனை இமைப்பொழுதும் மறந்ததில்லை!

என்றாலும் இதையுணரா இரும்பு கெஞ்சர்
கண்ணை - என துயிரை - உளங்கோயில் கொண்ட

காதலியாம் உனைமறக்கச் சொன்னார்! சொன்னார்!!

யான்புனைந்த பாடலினைக் கான டாவில்

யாழிசைத்து நீபாடக் கேட்ட பின்பு
தேன்கசந்து போனதடி! "ஏனான் தந்தை

தெரிந்தெடுத்த மாப்பிளைக்குக் கழுத்தை நீட்டத்
தான்துணிந்தா யோ?" எனநான் கேட்ட போது

தவிதவித்தாய்; துடிதுடித்தாய்; எனினும் என்னை
ஏன்துறந்தாய்? துணிவின்மை யாலா? என்றன்

ஏழமையா லா? இனும்நான் அறிக லேனே!

"பெற்றுவளர்த் தென்வாழ்வின் நலனே எண்ணும்

பேரன்பை - மாபுநெறி பேணு கின்ற
சுற்றத்தை பிரிந்தால்பின் காதல் வாழ்வில்

சுகமென்ன? எனைமறந்து விடுங்கள்!" என்று
கற்றதமிழ் ஆற்றலெலாம் காட்டி இன்று,

கண்மணியே! கடிதமொன்று தீட்டி விட்டாய்
உற்றவரும் மற்றவரும் நீயே யானால்

உனைமறத்தல் எங்ஙனமென் றெண்ணி னாயா?

ஏழை, தமிழ்ப் புலவனிவன் என்றுன் தந்தை

எள்ளிகை யாடியிருப் பாரென்றாலும்
சோழன்பாண் டியன்சேரன் இல்லா நாளில்

தோன்றியதென் குற்றமல்ல எனினும் உம்மை
"ஏழிசையும் இன்தமிழும் போல நீவீர்

இருவீரும் என்றென்றும் அன்பால் ஒன்றி
வாழிய!" வென்றொருகவியில் வாழ்த்த வெண்ணி

வாயெடுத்தேன்! - முடியவில்லை! மன்னிப்பாயா?

வேறு

கண்ணால் எனையளந்து காதல் மொழிபேசி
பண்ணால் உலகளந்த பாவாய் பிரிந்தனையோ!

அலைபோலும் கூந்தல் அழகை வியந்தபடி
சிலைபோல நின்றதெல்லாம் சிதைந்தகன வாச்சுதடி!

தென்றல் வருமென்று திசைபார்த் திருந்தேன்னான்
இன்று புயல்விச இதயமலர் வாடுதடி!

தென்பாங்கு பாடத் திறந்தவாய் மூடவில்லை
அன்பேஎன் பாட்டில் அவலம் வரலாச்சே!

ஆவி கலந்தாய் - அகமகிழ்ந்தேன் - அன்புவைத்தேன்
பாவி மனமனலாய்ப் பற்றி எரியுதடி!

நிலையான காதலென்று நெஞ்சம் குளிர்த்தேன்; நீ
விலை பேசி அதைவிற்ற மேன்மை நிலையாச்சுதடி!

மான்போல நோக்கியதும் மயில்போல ஆடியதும்
தேன்போலப் பேசியதும் தெருவில் விநிதற்கோ!

பெண்மையினை மாயையெனப் பேசியவர் வாக்கிலுள
உண்மை உணர்கின்றேன் - உள்ளம் உடைந்தபின்பு!

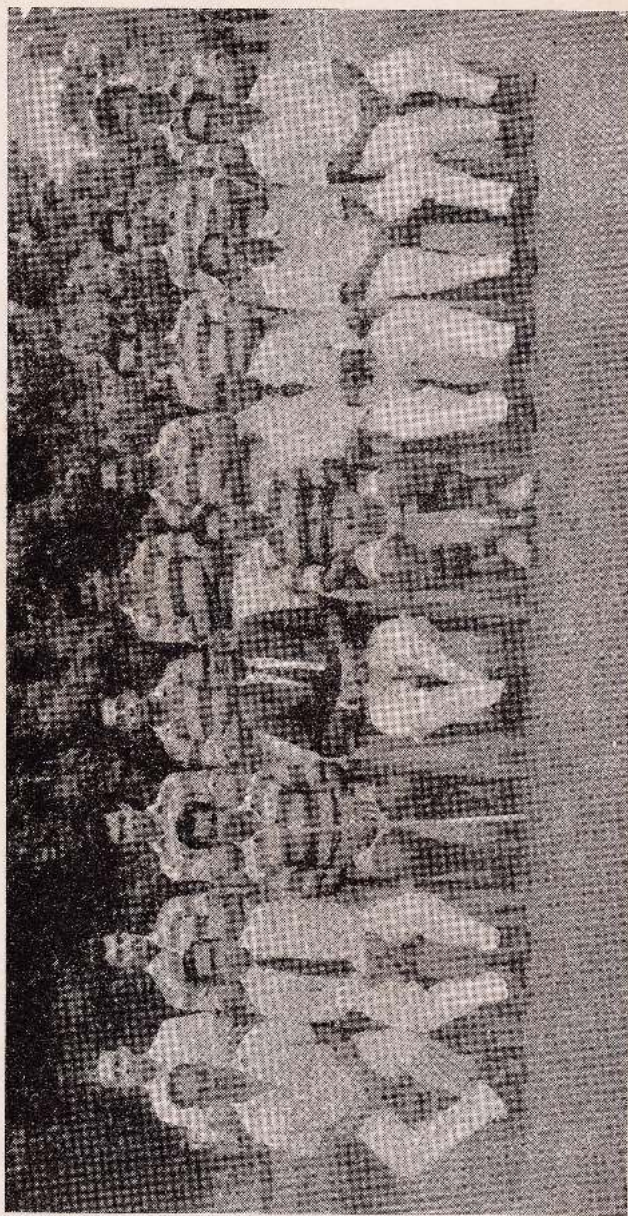
இன்பத் தமிழ்ப்பயிலும் என்னாவால் உனைத்தூற்றேன்
அன்பு சுரந்தமனம் ஆரஉனை வாழ்த்தேன் போ!

பெண்ணும் பொய்; இன்பம்பொய்; பேரழகு பொய் இந்த
மண்ணும் பொய்; ஆனாலும் வாழ்மடி. என்காதல்!

‘ஈழமேகம்’

ஆங்கிலம்-முதலாண்டு

OUR HOCKEY TEAM

ஆசிரியர் கல்வி

[அ. க. சர்மா, B. Sc. (Lond), Dip in Ed. (Cey).]

“எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன்” என்று முதுமொழி வழங்குகின்றது. சமூகத்திலே ஆசிரியன் உயர்ந்தவனாக, இலட்சிய புருஷனாக, வழிகாட்டியாக எண்ணப்பட்டு வந்தான். “குருபக்தி” குறிப்பாகக் கிழைநாட்டிலே சீரியமுறையில் இருந்தது. குருகாணிக்கையாக, தனது வீரலையே யீந்த ஏகலைவன் வரலாறு நமக்குப் பழக்கமானதே. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை வரலாற்றின் ஏடுகளைப் புரட்டினால், ஆசிரியன், சமூகத்திலே தனது ‘மதிப்பை’ இழந்து, தற்சமயம் பொதுஊழியனாக, எல்லாருமே எள்ளிநகையாடும் ஓர் அவல நிலையை யடைந்து வருகின்றான் என்பதையறியக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

ஆசிரிய சமூகத்திற் பெரும்பாலானோர் இன்று “அரசாங்க ஊழியர்” என்று கணிக்கப்படுகின்றனர். அரசாங்கத்தின் கொள்கை, செல்வாக்குள்ளோரின் விருப்பு வெறுப்பு, சட்டத்தின் கெடுபிடி, இவையனைத்தும் இன்று ஆசிரியனை இற்றைய நிலைக்குத் தாழ்த்திவிட்டது. கல்வி கற்ற பின், வேலைதேடும் படலத்தையாரம்பிக்கும் இளைஞன் வேலைகிடைக்கப்பெறாமல் பொருளாதார நெருக்கடியால் பாதிக்கப்பட்டு குறைந்தது ஆசிரியனாலைப்போதும் என்றினைத்து ஆசிரியனாலைப்போதும் சூழ்நிலையையே நாம் இன்று காண்கின்றோம். நிலையான வருமானத்திற்கு வழிசெய்தாய் விட்டது எனும் துணிவில் தனது கடமை இதுதான் என உணராமல், அரசாங்க ஊழியன் மனப்போக்கை வருவித்துக் கொண்டு, கல்விபுகட்டுதலைப் புறக்கணிக்கும் நிலையை இன்று பெரும்பாலும் காணக் கூடியதாயிருக்கின்றது.

மேடைப்பேச்சிலும், மற்றும் ஆடம்பரமான வைபவங்களிலும், மந்திரிமுதல் பாமரன்வரை, “ஆசிரியன் மகத்தான சேவைபுரிவன். மற்றைய தொழில்களைப் போலன்றி, உன்னதமான தொழில் ஆசிரியத் தொழில்” ஆசிரியன் ஆதர்ச புருஷ

னாகத் திகழவேண்டும்” என்றெல்லாம் முழங்குகிறார்கள். ஆசிரியரிடையே இலக்கணமாய்த் திகழும் சிறந்த ஆசிரியர்கள் இல்லாமலில்லை. மிகவும் குறைந்த எண்ணிக்கையிலேயே சிறந்த ஆசிரியர்கள் உள்ளனர். அவர்தம் கடமையுணர்ச்சியால் கல்வித்தரம், இந்நிலையிலேனும் இருக்கின்றது.

மக்களனைவரும் எதிர்பார்க்கும் வண்ணம் ஆசிரியர் இலட்சிய புருஷனாகத் திகழ, சமுதாயம், அவனது சம்பளவிகிதம், வாழ்க்கை வழி, தனித்தன்மை முதலியன பெரிதும் உதவுகின்றன. சமுதாயத்திலே ஆசிரியன் உயர்ந்த ஸ்தானத்தை வகிக்கிறானென்றால், இல்லையென்றே கூறவேண்டியிருக்கின்றது. அவனது சம்பளத்திட்டமோ உலகின் மேற்குநாடுகளைவிட மிகவும் குறைவு. வாழ்க்கை வசதியோ மிகமிகக் குறைவு. தனது கருத்திற்பட்டதை எடுத்துரைக்கச் ‘சட்டம்’ இடம்கொடாது. தான் விரும்பும்விதம் கல்வி புகட்டலாமோ வென்றால் மேலிடத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட பாடத்திட்டத்தை அப்படியே கிளிப்பிள்ளை போல ஒப்புவிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. எனவே, சமுதாயத்தையுருவாக்கவேண்டிய ஆசிரியன், வீரக்தியடைந்தவனாய்த் தனது கடமையினின்றும் தவறுகிறான். பாதிக்கப்படுவதோ சமுதாயம். எல்லாருமே ஆசிரியனாகிவிடலாம் என்னும் இன்றையநிலை என்றுமாறுமோ அன்றுதான் கல்வித்தரம் நம்நாட்டிலேயுருகும்.

ஆசிரியர் கல்வி மாணவரிடையே பிரதிபலிக்கின்றது. கடமையுணர்ச்சி மேற்கொண்டு, விரும்பி ஆசிரியனாக விழையும் இளைஞரைப் பயிற்சிக் கலாசாலைகளிற்குத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டும். உயர்ந்த கல்வி, போதனைக்கு வேண்டிய பயிற்சி, நாட்டின் தேவைக்கேற்ற கல்வி, வாழ்க்கையில் அவனது விருப்பவெறுப்பு இவையனைத்தும் செவ்வனையமைந்தால்தான் ஒருவன் சிறந்த ஆசிரியனாகலாம்.

ஆசிரியன் கல்வி, நாட்டின் கல்விக்கொள்கையின் பொருளிற்கும், தேவைக்கும் அமைந்துள்ளதாயிருத்தல் வேண்டும். நம்நாட்டிலே அனைவருக்கும் ஒரேவழியான கல்வி என்ற அடிப்படையிலேதான் ஆசிரியர்கள் பயிற்றப் படுகின்றனர். சிறந்த சித்தனையாளர், திறமைமிக்க தொழிலாளர், ஆராய்ச்சியில் திறமையுள்ளவர்கள் ஒருவரையுமே நம்நாடு உருவாக்கவில்லை. இது மக்கள் குற்றமும்ல்ல; ஆசிரியரின் குற்றமும்ல்ல. கல்வித் திட்டத்திலேயுள்ள குறைபாடுதான் இதற்குக் காரணம்.

நாம் விஞ்ஞானயுகத்திலே யிருக்கின்றோம். எனவே, அனைவரும் விஞ்ஞானக் கல்வியை நாடுவது இயல்பு. எல்லாருமே விஞ்ஞானிகளாகிவிட முடியாது. அதற்கென்ற மனப்போக்கும், திறமையும், ஆர்வமும் அமையவேண்டும். இவையமைந்தாலும், சரியான வழியிலே அவர்தம் கல்வி புகட்டப்படாவிட்டால் விஞ்ஞானியையோ ஆராய்ச்சியாளனையோ உருவாக்க முடியாது. இங்குதான் ஆசிரியன் பங்கு இன்றியமையாததாகிறது.

இன்று சமுதாயத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கும் பிரச்சினைகள் வளரும் விஞ்ஞானயுகத்தில் எவ்வாறு கல்வித்திட்டம் அமையவேண்டும், கல்வி போதிக்க எத்தகைய முறைகளைக் கையாளவேண்டும், இப்பணிக்கு ஆசிரியர்களை எவ்வாறு பயிற்ற வேண்டும் என்பனவே, நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றம், வளர்ச்சி முதலிய வற்றினடிப்படையிலே கல்வித்திட்டம் அமைதல்வேண்டும். நாட்டின் வருமானத்திற்கு பெரும்பங்கை, 'இலவசக்கல்வி' விழங்கும். நம்நாட்டிற்கு இது தீராப்பிரச்சினையாகிவிட்டது. அன்னியர் அன்று கொண்டு வந்த கல்வித்திட்டத்தையே நாம் கண்மூடித்தனமாக இன்றும் பின்பற்றுகிறோம். இந்நிலை மாறவேண்டுமென்று தேசிய அரசாங்கம் தீர்மானித்துக் கல்வித்திட்டத்திலே பெரும் மாறுதலை விளைவிக்க விழைகின்றது. நமது நாடு பெரும்பாலும் விவசாய நாட்டமுள்ளது. எனவே, கல்வித்திட்டத்திலே விவசாயம் முக்கிய பங்கு பெறவேண்டும். மேலும், குடிசைக் கைத்

தொழில்கள் பற்றிய அறிவும்வேண்டும்; இது விஞ்ஞான யுகமாதலால், விஞ்ஞானம் கல்வித்திட்டத்தின் கருவாக அமைதல் வேண்டும்.

நமது சமுதாயத்திலே ஆசிரியன் பங்கு மிகமிக முக்கியமானது. இதை நாம் அனைவரும் உணரவேண்டும். எனவே, ஆசிரியன் கல்வி நன்கு அமையவேண்டும்; சர்வகலாசாலைகள், ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலைகள் மிகவுஞ் சிறந்த கல்வியை, மிகவும் வேகமாக முன்னேறும் இன்றைய நிலைக்குத் தேவையான கல்வியை அளித்தல் வேண்டும். பட்டதாரிகளான பின் ஆசிரியர்களான ஒரு வகுப்பினரும் பயிற்றப்பட்டபின் ஆசிரியர்களான ஒரு வகுப்பினரும் நம்மிடையே இருப்பது வருந்தத்தக்கது. போதனைக்கு அறிவுஆழம் முக்கியம். எனவே, தேர்ந்தெடுக்கும் பாடங்களில் கலை அல்லது விஞ்ஞானப் பிரிவுகளில் ஆழ்ந்த தேர்ச்சிபெறுவது மிக முக்கியம். தேர்ச்சிபெற்றால்மட்டும் போதுமா? கல்வி கற்பிக்கும் திறமையை அவர்கள் பெறவேண்டும். கல்வி போதிக்கும் முறைகள் வெகுவாக முன்னேறிய காலம் இது. எனவே, போதனையிலே தகைமை பெறப் பயிற்சி அவசியம். இங்குதான் பயிற்சிக்கலாசாலைகளின் பங்கு தங்கியுள்ளது. ஆசிரியனாவதற்குத் தகுந்தவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து நவீன முறைகளில் அவர்கள் பரிச்சய முடையவர்களாகும் வண்ணம் பயிற்சியை அளித்தபின்னரே அவர்களைக் கல்வி போதிக்க விடவேண்டும்.

ஆசிரியன் வளமான வாழ்க்கையுடைய வனாஸ்தான் தன் பணியைச் செய்யமுடியும். எனவே, தகுந்த ஊதியம் ஆசிரியனுக்கு அளிக்கப்படல்வேண்டும். தற்போது காணப்படும் பல்வேறு சம்பளத்திட்டங்களை மாற்றி மூன்று அடிப்படைத்திட்டங்கள் அமைத்தல்வேண்டும். ஆரம்பநிலைப் பள்ளி ஆசிரியனுக்குத் தேவையானது ஒன்று; கனிஷ்ட, சிரேஷ்டதரப் பள்ளியாசிரியனுக்கு ஒன்று, சிறப்புப் பாடங்களை உயர்நிலையில் போதிக்கும் ஆசிரியனுக்கு ஒன்று என மூன்று சம்பளத்திட்டம் இருத்தல் நன்று.

ஆரம்பப் பள்ளியில் கல்விபோதிக்கும் ஆசிரியன் போதனா முறைகளிலே மிகவும் பரிச்சயமுடையவனும், இளஞ் சிறுக்குத் தகுந்த முறையிலே கல்விபுகட்ட உளநூல் அறிவு வாய்ந்தவனாக இருப்பது சாலச் சிறந்தது. கனிஷ்ட, சிரேஷ்ட பள்ளிகளில் பொருளறிவும், போதனா முறையும் நன் கமைதல்வேண்டும். இதற்கு அவ்வவ் விடயங்களிலே குறைந்தது உயர்தர பொதுத்தராதர நிலையை ஆசிரியன் பெற்ற வனாயிருத்தல் வேண்டும். மேலும் தொழில் கள் போதிக்கும் ஆசிரியன், அத்தொழில் களில் சிறந்த பயிற்சிபெற்றவனாயமைதல் வேண்டும். உயர்நிலைப் பள்ளிக்கான ஆசிரியர் பட்டதாரியாகவும், பயிற்றப்பட்ட வராகவும் இருக்கவேண்டும். பயிற்றப் பட்டவரே ஆசிரியனாகலாம் என்ற கொள்கை அரசாங்கத்திலே அமுல் நடத்தப் பெறின் இன்னும் பத்துவருஷத்தில் இப் போது நாட்டிலுள்ள எல்லா ஆசிரியர்களும் பயிற்சி பெற்றுவிடலாம். இவ்வாறாய் ஆசிரியன் கல்வியமைந்துவிட்டால் கல்வித் தரம் மிக வேகமாக முன்னேறும் தற்போதைய நிலைக்குத் தகுந்ததாகும்.

தொழிற்கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் கலை நேரங்களில் தொழிற்சாலைகளிற் றொழில் பழகி, அத்தொழிலின் நுணுக்கங் களைப் புரிந்துகொள்ளத் தேவையான அறிவை மாலை வகுப்புகளிற் பெறும் ஒரு வசதி வேண்டும். இரண்டு உலகயுத்தங்களிலே சின்னாபின்னப்பட்ட ஜெர்மனி, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளிலே இம்முறை வெற்றிகரமாகக் கையாளப்படுகின்றது. இது 'பின் தங்கிய' எந் நாட்டிற்கும் பொருந்தும்; அவசியமுகூட.

சர்வகலாசாலைக் கல்வி, ஆராய்ச்சியை உட்கருவாகக்கொண்ட விரிவுரை, சர்ச்சைகள் முதலியவற்றைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறே, ஆரம்ப, இடை, உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும், தொழிற் கல்விச் சாலைகளிலும், சர்வகலாசாலைகளிலும் பணியாற்ற தகைமையும், அறிவும் பெற்ற ஆசிரியர்கள் நம்மிடையே உலவுவர். இந்நிலை என்றெய்தப்பெறுமோ அன்றுதான் சமுதாயம் வளரும். ஆசிரியன் நல்லாசானாகப்படும் நிலையும் அமையும்; இது நம் நாட்டில் அத்தியாவசியமுமாகும்.

விவசாயி என்ற கனிமண்ணைக் கொண்டுதான், தொழிலாளிகள், நகரவாசிகள், வியாபாரிகள், பாதிர்கள், அதிகாரிகள், பிரபுக்கள், அறிஞர்கள், கலைஞர்கள் ஆகியோரை வரலாறு வலிந் தெடுத்துத் தந்துள்ளது.

— மாக்ஸிம் கார்க்கி —

உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணியஃ தாற்றாது
எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து.

— வள்ளுவர் —

பால் நினைந்தாட்டும் தாய்

[புலவர் சி. சத்தியமூர்த்தி, B. O. L.]

அம்மையப்பன் வடிவத்தைத் “தொன்மைக்கோலம்”¹ என்று பழமை பாராட்டினார் அறிவாற் சிவனேயான மணி வாசகப் பெருமான். அப்பன் சிவம்; அம்மை அவனது திருவருள். அம்மை வழிச் சென்றுதான் அப்பனை அடைந் துய்யவேண்டும். இதனைத்தான் “தாயுடன் சென்று பின் தாதையைக் கூடி.....” என்று அழகாகப் பாடினார் பட்டினத்தடிகள். திருவைந்தெழுத்து உணர்த்தும் அரும்பொருளும் இதுவே: “நந்தம்மை ஆளுடையாதன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான்” என்று பிரியாமை பேசுவதில் அடியார்களுக்கு ஒரேயின்பம். ஆகையினால்தான் பெரும்பாலும் அடியார்கள் அம்மைக்கு முதலிடம் அளித்துப் பாடினார்கள். “அம்மே! அப்பா!” என்றுதான் புனிதவாய் மலர்ந்தழுதார் திருஞானசம்பந்தர். “அம்மையே! அப்பா! ஒப்பிலா மணியே!” என்று உருகிப்பாடினார் மணிவாசகர். தாயுமின்றித் தந்தையுமின்றித் தான்தனியனாய் நின்ற முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவ பெருமானும் காரைக்காலம்மையாரை “அம்மையே!” என்று வாயார அழைத்தமை வரலாறு அன்றோ!

தாயன்பைத் தலையாகக் கொண்டாடுவது இவ்வுலக வியல்பு. “தாயேயாகி வளர்த்தனை போற்றி”² என்று இறைவனை வாழ்த்தினார் மணிவாசகர். அஃறிணையுயிர்களில் பசு தாயன்பில் சிறந்துவிளங்கக் காண்கிறோம். “பிறந்தநாள் தொட்டும் சிறந்த தந்தீம்பாலே”³ நமக்குத் தந்துதவுவதால் பசுவினைத் தாயென்றே (கோமாதா) நினைக்கின்றோம். அரும் பெற்ற புதல்வனை ஆழியில் மடித்த சோழன் வரலாற்றில் கன்றையிழந்த காரரவின் தாயன்புத் துடிப்பைக் காண்கிறோம். தான் ஈன்ற கன்றை நினைத்த அளவில்

பால் சுரப்பது பசு. சிறிது நேரமேனும் தன் கன்றைப் பிரியாத தன்மையுடையது பசு. அவ்வாறு பிரிய நேரினும் தாங்கற் கரிய துன்பப்படுவது அதன் இயல்பு. ஊரையும் பேரையும், உற்றாரையும் கற்றாரையும், கற்பனவற்றையும் வேண்டாத வாதலுரடிகளும் கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துள்ளருகுவதைத்தான் குற்றலத்து அமர்ந் துறையும் கூத்தப் பெருமானிடம் வேண்டுகிறார்.

“பாளைத்தும் போய்யேனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல் ஆருந் துறக்கை அரிதரிது”

என்று தாயுமானவாடிகளால் பாராட்டப் பெற்ற பட்டினத்தடிகளும் தாயிறக்குமட்டும் தம்மூரிலேயே தங்கினார். தாயிறந்த போது பட்டினத்தார் பாடிய பாடல்கள் அவ்வளவும் அன்புப்பெருக்காய் இன்றும் நம் நெஞ்சை நின்றருக்குகின்றன.

“நொந்து கமந்துபெற்று நோவாமல் எந்திமுனை தந்து வளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே—அந்திபகல் கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற்றுந் தாய்தனக்கோ மெய்யிலே தீழுட்டு வேன்”

என்று அவர் தமொறி நின்றநிலையை நாம் காண்கிறோம்.

பிள்ளைப்பேற்றின்போது தாய் படுந்துன்பத்தினைத் “துக்க சாகரத் துயர்”⁴ என்கிறார் மணிவாசகப்பெருமான். அத்தகைய துன்பத்தை அடைந்தாலும் குழந்தையை ஈன்றபொழுது தாய் பெரிதுவக்கின்றாள். தன்துயர் காணாத தகைமை தான் தாய்மையின் உயர்நிலை. குழந்தை வயிற்றில் இருக்கும்போது, எங்கு அதற்கு நோவுவந்துவிடுமோ என்றஞ்சித் தாய் மெள்ள எழுந்திருப்பாள். இறைவனும் தன்னை நினைந்துருகும் உயிர்களைப் “பையவே கொடுபோந்து பாசமெனுந் தாமுருவி

(1) திருக்கோத்தும்பி — 18.

(2) மணிமேகலை — 18 : 53.

(3) திருவாசகம் — போற்றித்திருவகவல் 87.

(4) திருவாசகம் — போற்றித்திருவகவல் 25.

உய்யும் நெறி" ⁵ காட்டுவான். பிறந்த குழந்தைக்கு நோய்வரின் மருந்துகொடுப்பதற்கு அதன் பசுங்குடல் பொறுக்காது எனவெண்ணித் தானே அம்மருந்தை உண்ணத் துணிகின்றான். அதுபோன்று உயிர்களின் "வினைவளம்" ⁶ அழிவுறும்படி இறைவனும் தானே நிறைந்து கொள்கிறான். நடைபயிலும் குழந்தை தவறி விழுந்துவிடுமே என்ற அச்சத்தால் தாய் அதன்பின்னே வந்தவண்ணம் இருப்பாள். இறைவனும் அடியாரை இடைபூற்றிலி விருந்து காப்பாற்றப் புறம்புறந் திரிவான். தாய் இரவும்கலும் விழித்திருந்து குழந்தையைக் காப்பதுபோல, இறைவனும் இமையாநாட்டத்துடன் உயிர்களின் நடமாட்டத்தைக் கண்காணித்து வருகிறான். குழந்தையின் மழலைச் சொற்களைக் கேட்டுத் தாய் மகிழ்வாள். இறைவனும் 'தமிழோடிசை கேட்கும் இச்சையால் காசு நித்தம் நல்கி' ⁷ னான். உடலுக்கு உரந்தரும் உணவைக் குழந்தை விளையாட்டுப் போக்கில் உண்ண மறுத்தாலும், தாய் அடித்து நல்வழிப்படுத்தியாவது அதனை உணவருந்தச் செய்வாள். இறைவனும் தான் அருளாரமுது ஊட்டும் பொழுது, அதனை உண்ண மறுத்த அடியார்களுக்கு அடித்தடித்து அக்காரந் தீற்றுவான். மகன் கல் நெஞ்சத்துடன் குற்றம்செய்தாலும் அதனைக் குற்றமாகக் கொள்ளாத அன்பு முதிர்ச்சி தாயுள்ளத்திற்கு உண்டு. "பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு" என்ற முதுமொழி இதனை வலியுறுத்தும். அன்பு முதிர்ச்சியினாலும் இறைவன் 'பித்தன்' எனப்படுகிறான். உயிர்கள் வெறுப்பனவே செய்யும் சிறுமையைத் தன்பெருமையாற் பொறுத்து குற்றமே செய்யினும் குணமெனக்கொள்ளும் வள்ளலாக விளங்குகிறான். தான் வேறு குழந்தை வேறென்று நினையாது ஒன்றாய்க் கட்டியணைக்குந் தாயைப்போல, பக்குவமடைந்த உயிர்கட்கு இரண்டறக்கலக்கும் பேராவியற்கை நெறியை இறைவன் தருகிறான்.

தந்தையாயிருக்கும் இறைவன் உலக உயிர்கட்குத் தாயாகவும் நின்றருள் சுரக்கின்றான். அடியார்கள் அதனை நன்குணர்ந்திருந்தார்கள். "தாதாய் மூவேழ் உலகுக்கும் தாயே!" என்று ஓலமிட்டார் மணிவாசகப்பெருமான். "அத்தா!" என்றழைத்த சுந்தரர் இறைவனை "ஆயா!" என்றழைக்கத் தவறவில்லை. "அப்பன் நீ!" என்று பாடிய அப்பரடிகள் அவனை "அம்மை நீ!" எனவும் விளித்தார். "பெண்ணாகிய பெருமான்" என்று அண்ணாமலையானைப் பாடினார் திருஞானசம்பந்தர். ஒரு பெண்ணின் தாய் காவிரிப் பெருக்கினைக் கடக்கமுடியாத நிலையிலிருக்க, உயிர்கட்கெல்லாம் தந்தையாயிருக்கும் சிராய்ப்பள்ளி மேவிய சிவன் அப்பெண்ணின் பிள்ளைப்பேற்றிற்காகத் தாயுமான வராய் மாறிச்சென்று உதவினார்.

தந்தை குழந்தையை இவ்வுலகிற்குத் தந்தவன் என்றாலும், அக்குழந்தையைத் தாங்கிச் சுமந்துபெற்றுத் தன்செங்குருதியைப் பாலாகக் கொடுத்தாட்டி வளர்த்து வருபவன் தாய்தான். எல்லாவுயிர்கட்கும் தாயாய்ப் பாலூட்டி வளர்க்கும் இறைவன், தனக்குமட்டும் அருள் தராவிடின் தான் சவலைக் குழந்தையாய் இறக்கப் போவது திண்ணம் என்று நினைவூட்டுகிறார் மணிவாசகப் பெருமான்.

"தாயாய் முனையைத் தருவானே
தாரா தொழிந்தார் சவலையாய்
நாயேன் கழிந்து போவேனே" ⁸

குழந்தை பசியெடுத்துப் பாலுக்காக அழும் முன்னரே அதற்குப் பசியெழும் வேளையை அறிந்து அவ்வப்போது அதற்குப் பாலூட்டுபவன் தாய். உயிர்கள் வேண்டுமுன்பே இறைவன் அவைகள் வேண்டத்தக்கதை அறிந்துவைத்திருந்து நுகர்விக்கிறான்; பாலூட்டும் பருவத்திலேயே தாம் பெற்ற உயிர்களைக் கலங்கவிட்டு விண்ணேகும் மண்ணுலகத் தாயுயிர்கள் பல; என்றும் கைவிடாத இயல்பினையுடையவன் இறைவன் ஒருவன்தான்.

(5) திருவாசகம் — அச்சோரப்பத்து 7.

(7) சுந்தரர் தேவாரம் — திருவிழிமிழலை 8.

(6) திருக்கோவையார் — 118.

(8) திருவாசகம் — ஆனந்தமாலை 6.

பன்றியொன்று தான் ஈன்ற பன்னிரண்டு குட்டிகளையும் விட்டுவிட்டு, வேட்டையாடி வந்த வேந்தனால் எய்யப்பட்டு உயிர் நீத்தது: தாயை இழந்த குட்டிகள் பசியால் வருந்தின: அவற்றின் ஆற்றாமை கண்டு தரியாத இறைவன்தானே தாய்ப் பன்றி வடிவில் சென்று அவைகளுக்குப் பாலூட்டி மகிழ்வித்தான்.

புலி நிறைந்த கடப்பங்காட்டில், தன் கூட்டத்தைவிட்டு ஒதுங்கி வாழ்ந்த பெண் மாடு ஒன்று தான் ஈன்ற குட்டியைப் புதரில் மறைத்து வைத்துவிட்டு நீர்த்துறைக்குச் சென்றது. அங்கு வேடன் ஒருவனால் கொல்லப்பட்டது. மான், இறக்குந்தறுவாயில் தன் குட்டியின் நிலையை நினைந்து வருந்தியதை இறைவன் அறிந்தான். பாம்பையும் திங்களையும் ஒருங்கே படர் சடைமேல் வைத்த பெருமான், அக்காட்டிலுள்ள பெண் புலியொன்றையே பசியால் வருந்தும் மான்குட்டிக்குப் பாலூட்டுமாறு ஆணையிட்டான். புலிப்பாலைக் குடித்துப் புல்வாயும் வாழ்ந்தது. இவ்வாறு இறைவன் அஃறிணையுயிரிக்குப் பாலூட்டியும் ஊட்டுவித்தும் அருள்புரிந்ததை முறையே "ஏனக் குருளைக்கருளினே போற்றி" ⁹ என்றும் "புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினே போற்றி" ¹⁰ என்றும் மணிவாசகப்பெருமான் போற்றுகிறார்.

சீர்காழிப் பெருங்கோயில் தீர்த்தக்கரையில் நின்று "அம்மே! அப்பா!" என்றமுத ஞானசம்பந்தக் குழந்தையின் குரலுக்கேட்ட "தோடுடைய செவியன்" அம்மையின் பாலைப் பொன்வள்ளத்தில் கறந்துட்டுமாறு ஆணையிட்டான். அவ்வாறே அம்மையும் தன் திருமுலைப்பாலைப் பொன் வள்ளத்தில் கறந்து சிவஞானத்தைக் குழைத்து ஞானசம்பந்தக் குழந்தைக்கு ஊட்டினார். அமுத பிள்ளை பால் குடித்தது. ஊனைப் பெருக்கியது பகவதியார் கொடுத்த பால். ஊனினே உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கியது பார்ப்பதியார் ஊட்டியபால். ஞானப்பாலுண்ட குழந்தை ஊழிதொறும் உணர்வரியவற்றை ஒரு

நொடியில் உணரும் வாய்ப்பினைப் பெற்று "மறை ஞானஞான முனிவன்" ஆயிற்று.

உபமன்யு என்பவர் புலிக்கால் முனிவரின் மகன். ஓங்கி உலகளந்த திருமாலுக்குச் சிவபூசை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொடுத்த குரு. குழந்தையாயிருக்கும் போது அவர் ஒருமுறை பாலுக்காக அழுதார். "தாழச் செய்தார் முடி தன்னடிக் கீழ் வைத்து அவரை விண்ணோர் சூழச் செய்" ¹¹ யும் எம்பெருமான், பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிடப் பாற்கடலையே அழைத்துப் பருகுமாறு கொடுத்தான். இத்தகைய இறைவனின் திருவருட்செயல்களைத் துய்த்த அடியார்கள் "தாயினும் நல்ல தலைவர்" ¹² என்று அவனைப்போற்றிசைப்பதாகப் புகலியர் பெருமான் பாடுகிறார்.

"தாயான தத்துவ" ¹³ கைவும், "தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவ" ¹⁴ கைவும் நின்று இறைவன் உயிர்கட்கு உய்தியளிக்கிறான். தன் வயிற்றில் பிறந்தவர்களுள் கல்வியிற் சிறந்தோனைத்தான் தாயும் விரும்புவாள்.

"பிறப்போ ரன்ன உடல்வயிற் றுள்ளும் சிறப்பின் பரணற் ருயுமனத் திரியும்" ¹⁵ என்பது நாட்டின் நடவடிக்கைகளை நன்கு புரிந்துகொண்ட வேந்தன்மொழியன்றோ!

".....இல்லாணை இல்லானும் வேண்டாள்மத் தின்றெடுத்த தாய்வேண்டாள்"

என்பது ஓளவை மூதாட்டியின் அறிவுரை. திரியாத மனமுடைய தாயும் சிவவேளைகளில் நிலைமாறிவிடுகிறாள். திருவருள் சுரந்து என்றும் ஒரு பெற்றித்தாய் நிற்பவன் சிவபெருமான். உடற் பசியையும் பிணியையும் தீர்க்கும் நம் தாயைக்காட்டிலும் அவற்றொடு நீங்காத உயிர்ப்பசியைப் போக்கிப் பிறவிப்பிணியை நீக்குபவன் இறைவன். எடுக்கும் பிறவிதொறும் தாயர் பலராக எப்பிறவியினும் தானே தாயாய் நின்று அருள்புரியும் இறைவன் பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப் பெரியவனே.

(9) திருவாசகம் — போற்றித்திருவகவல் 166, (10) திருவாசகம் — போற்றித்திருவகவல் 207,

(11) திருக்கோவையார் — 43,

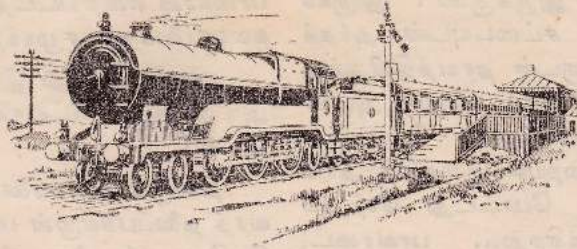
(12) திருக்கோனமலைத் தேவாரம்.

(13) திருவாசகம் — 181.

(14) திருவாசகம் — சிவபுராணம் 61.

(15) புறநானூறு — 183.

நடந்ததென்ன?

திருப்பவும் ஊருக்கா?

எண்ணமே இனிக்கிறது. இதயத்தில் ஆயிரம் ரீருந்துக்கள் குளிர் ரோய்ச் சொரிவது போலிருக்கிறது.

இதோ, பரத்தன் இராசாயனத் தொழிற்சாலை தாண்டியாய் விட்டது. புகைவண்டியானையிறவுப் பாலத்தை நோக்கி விரைந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அருகிலுள்ள பற்றைக்காடுகளெல்லாம் பின்னோக்கி ஓடுவது போல் தென்படுகிறது. தந்திக் கம்பிகளெல்லாம் தாழ்த்தும் உயர்ந்தும் மனித மனவோட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

தன் வருகையைப்பற்றி அவன் தந்தைக்கு அறிவிக்கவில்லை. அறிவித்திருக்கும் பட்சத்தில் கட்டாயமாக அவன்விட்டில் வண்டியோட்டும் கர்த்தன் ஒற்றைத் திருக்கல்வண்டி சகிதம் நாவற்குழிப் புகையிரத நிலையத்தில் அவன் வருகைக்காகக் காத்திருப்பான். அவன் பெட்டி படுக்கை சகிதம் ஒற்றைத் திருக்கலில் கோதிவு வீதியில் செல்லும்போது அத்தெரு வீதியில் உள்ளவர்களெல்லாம் அவனை உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால்வரை உற்றுப்பார்த்து நந்தகோபால் செட்டியாரின் மகள் போர்த்து பொலிந்து வந்திருக்கிறாள் எனத் தமக்குள்ளே கதைத்துக் கொள்வார்கள். இவள் மன உழைச்சல் அவர்களுக்கெங்கே தெரியப் போகிறது.

தந்தைக்கு முன்கூட்டியே அறிவிக்க இதைன்ன திட்டமிட்ட பிரயாணமா? திடீரென முடிவு செய்யப்பட்டதுதானே!

ப-11

சித்திரவேலாயுத கோவில் மேற்குப்பிரகாரத்திலுள்ள கேணி ரிம்பி வழித்தபடி இருக்கும். சிவன் கோவிலின்முன் நிற்கும் புன்னை மலர்த்து பொலிந்திருக்கும். ராவலடிப் பிள்ளையார் கோவில் கொண்ட இடத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள கெல்லிவில்லம் கிளை விட்டுச் சடைத்து வளர்த்திருக்கும். ஏன்? அர்ச்சகர் இராமலிங்கக் குருக்கள் தனது பஞ்சகச்ச வேட்டியைத் தாறுபாய்ச்சி அணிந்தபடி, 'என்ன பிரய்னா! கொழும்பு வாழ்க்கை எப்படி?' என ஆவலுடன் வினாவார்.

சிவவயது முதற்கொண்டே அவன்மேல் அக்குருக்களுக்கு ஏதோ இனம் புரியாத தனியன்பு. பிரஜை வெள்ளியுப் சீபமிட எண்ணெயுடன் கோவிலுக்கு அவன் செல்லும்போது அவன் பெயர் நட்சத்திரம் சொல்லி அர்ச்சனை செய்யத் தவறமாட்டார்.

இப்போது மார்கழி மாதமல்லவா? கோவிற பிரகாரத்தைச் சுற்றிப் பச்சைப் பசேல் என்ற ரெல்வயல்கள் காட்சியளிக்கும். வயல்களிலெல்லாம் நீர் தேங்கிநிற்கும். நினைத்தாலே புல்லரிக்கிறது. ஊர்வந்துவிட்டதா?

"பச்சைமலை ரீதும்"... விளம்பரப் பலகை இல்லாதது. சிவவயதிலே கல்லூர்க் கந்தசாயி கோவிலுக்குச் சென்றுவரும் போது தந்தை வண்டியைச் சந்தியில் நிறுத்தித் தயிர்வடை வாங்கித்தந்த ஞாபகம்.

அப்போதெல்லாம் என்ன... பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயது இருக்குமா? இருக்கலாம்; பாவாடை சட்டையுடன் அந்தக் குறிச்சிப் பிள்ளைகளுடன் தாயத்திலிருந்து கிளித்தட்டுவரை விளையாடி மகிழ்ந்த அவளை ஒருநாள் தோயவார்த்துச் சித்தாடை அணிவித்து நடு அறையுள் இருக்கித் தாம் பாளத்தில் பணம் போட்டது நேற்றுப் போல்லவா இருக்கிறது... பாவாடை, சட்டை அணிந்து துள்ளித்திரிந்த அந்த நாட்கள் இனியும் வருமா?

புக்கத்து வீட்டுப் பார்வதியின் மகள் மாலினியைப் போலப் பருவமடைந்தவுடன் தனது படிப்பும் தடைப்படும் எனத்தான் எண்ணினாள் அவள். ஆனால், காமாட்சி கோபாலருடன் வாதாடியதால் ஈற்றில் பிரமீளாவின் படிப்பைத் தொடர்வதென உறுதியாயிற்று.

‘அம்மா! நீ எனக்கு நன்மை செய்யப் போய் அதே தீமையாயல்லவா முடிந்து விட்டது!’

பின் அவளது பாடசாலை வாழ்க்கையை அவளால் அசைபோட முடியவில்லை!

* * *

விழைமபோல் மார்கழி விடுமுறையிட்டுப் ‘பொங்கல்’ கழித்துப் புதுத்தவணை ஆரம்பமாகிறது. புதுப்புதுவகுப்புகளைப் பொறுப் பேற்கப் போகிறோம் என்ற சந்தோஷத்துடனும் ஒருமாத காலமாகப் பிரிந்திருந்த சக ஆசிரியைகளைச் சந்தித்து அளவளாவப் போகிறோம் என்ற களிப்புடனும் கலாசாலைக்குச் செல்கிறாள் பிரமீளா.

அங்கங்களின் பூரண வாளிப்புடன் அவள் மேனி தளதளவென்று தக்காளிப்பழம் போல் ஜொலிக்கிறது. அவள் நிறத்திற்கேற்ற சிவப்புநிற டெக்கா சில்க் சாரியும் மஞ்சள் நிறத்தில் சோழி ஜாக்கெட்டும் அவள் தளிருடலின் அழகுக்கு மேலும் மெருகட்டுகின்றன.

கலாசாலையில் அன்று எல்லோருக்கும் ஒரு திடீர் ஆச்சரியம் காத்திருக்கிறதென எப்படித் தெரியும்? ஒப்பெற்றுச் சென்ற

கார்த்திகேசு மாஸ்டரின் இடத்திற்குப் பாஸ்கான் என்ற பட்டதாரி நியமிக்கப்பட்டுக் கலாசாலைக்குச் சமுதந்தந்திருந்தான்.

அவன் தனது இதயத்திலும் அன்றே அடிவைத்து விட்டானெனக் கண்டாளா அவன்!

தினமும் கலாசாலைக்கு நேரம் பித்தியே வரத் தலைப்படுகிறான் பாஸ்கர். மறுவாரத்திலேயே தான் தங்குவதற்குக் கலாசாலைக்குச் சமீபத்தில் இருப்பிடம் ஒன்று தேவைப்படுகிறதென சக ஆசிரியர்களுக்குத் தெரியப் படுத்துகிறான். பிரமீளா அவ்விடயமாக விட்டில் கதைத்தபோது, முதலில் எடுத்தெறிந்து கதைத்தாலும் பின் ஒருவிதமாகக் காலியாயிருந்த அறைகளுள் ஒன்றைப் பாஸ்கருக்கு உதவ முன்வந்தார் பிரமீளாவின் தந்தை.

ஒளியும் இருளும் கைகலக்கும் ஓர் அந்தி மாலை நேரத்தில் முதல் முதலில் பாஸ்கான் பிரமீளா விட்டிற்குச் சென்றது புனைப்படம் போல் இன்றும் அவன் மனதில் பதிந்திருக்கிறது.

பாஸ்கான் விட்டிற்கு வந்த ஓரிரு தினங்களாக அவன் கண்களில் படாமல் கண்ணுமூச்சி விளையாடியதும் அவன் உலரப் போட்ட உடைவகைகளை அவளில்லாத வேளைகளில் அவளது அறையில் கொண்டு சென்று வைத்ததும் எழுத்துப் பைத்தியம் பிடித்த அவளது படிப்புமேசை அவள் கோலமாகக் கிடத்தபோதெல்லாம் அவற்றை ஒழுங்கு செய்து வைத்ததும்... என்ன கனவுதானா?

* * *

புனைவண்டி ஏதோ ஒரு நிலையத்தில் தங்கி நின்றுவிட்டுத் தன் பிரயாணத்தைத் தொடர்கிறது... சங்கிலிக் கோர்வைபோல் சம்பவக் கோர்வையும் தொடர்கிறது.

பாஸ்கான் கலாசாலைக்குச் சென்றநாள் முதல் கலாசாலையே களைகட்டத் தொடங்குகிறது. கலாசாலைக் காற்பந்தாட்டப் பொறுப்பு, கலாசாலை இலக்கியமன்றப் பொறுப்பு முதலியவற்றை உவந்து ஏற்கிறான்

பாஸ்கர், பாஸ்காணைக் கண்டாலே மாணுக்கருக்கு ஒரு தனி உற்சாகம்.

அன்றொருநாள்.....

தனது அறையில் மாணுக்கரின் பயிற்சிப் புத்தகங்களைத் திருத்துவதில் தன்னையே மறந்து முழுமும் முரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறான் பாஸ்கர். பிரமீளா தான் தயாரித்த மில்க் சொக்லேட்டை அவனுக்குக் கொடுப்பதற்காகக் கொண்டு செல்கிறான்.

தட்டைப் பாஸ்கர்முன் நீட்டிய படி, “பாஸ்கர் நான் தயாரித்த மில்க் சொக்லேட்” என்கிறான் அவள்.

பயிற்சிப் புத்தகங்களிலிருந்து பாஸ்கரின் தலை நிமிர்கிறது. மௌனம்... அவளையே அள்ளி விழுங்கிவிடுவதுபோல் பார்க்கிறான். இதுவரை பாஸ்காரின் நெழித்த கேசத்தைப் பார்த்து இரசித்தபடி நின்ற பிரமீளா தன்னைச் சுதாரித்துக் கொள்கிறான்.

“பிரமீளா! உம்மை ஒன்று கேட்கிறேன்... தவறாக நினைக்கக் கூடாது.”

“பாஸ்கர்!”

“வந்து... நீர் தொடர்ந்து இந்த உத்தியோகம் பார்ப்பதாக உத்தேசமா?”

“அப்பாவுக்கு அப்படியான எண்ணமில்லை. ஏதோ என் பொழுது போக்கிற்காகப் படிப்பிக்கிறேன். இதைப்பற்றி இப்போ என் கேட்டீங்க...”

“இல்லை... வந்து...”

“வந்து...”

“வந்து... பிரமீளா... நான் உம்மை மனப்பூர்வமாகக் காதலிக்கிறேன்.” பிரமீளாவின் உடம்பு பதறுகிறது. அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றுவிடத் துடிக்கிறான்.

“பிரமீளா! நீர் என்னை விரும்புகிறீரா?”

“என் திருமணத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க என் அம்மா, அப்பா ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். நான் என்னத்தைச் சொல்வது...” திக்குத் திணறிக் கூறி விடுகிறான் அவன்.

“பிரமீளா! அதற்காகத்தானே கேட்டேன். நீர் என்னை மனதார விரும்பினால் நான் எனது அம்மாவை உமது பெற்றோ

ரிடம் பெண்கேட்டுவாச் செய்யலாம் என எண்ணுகிறேன்.”

“ஆ... அப்படியானால்... அப்படியானால்... நான் பாக்கியசாலிதான்.” முகம் குங்குமமாகிறது.

“பிரமீளா!”

பிரமீளா அங்கு நின்றால்தானே!

பின் பாஸ்கான் தன் தாயைப் பிரமீளா வீட்டுக்குப் பெண் கேட்டுவாச் செய்ததும், வெகு ஆடம்பரமாக அவளுக்குப் பாஸ்கருக்கும் திருமணம் நிகழ்த்ததும், பிரமீளா உத்தியோகத்தை விட்டதும், கொழும்புக்கு வேலை மாற்றம் வந்ததும், தனிக்குடித்தனம் வைத்ததும் பழங்கதை.

* * *

புலகயிராதம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது... அவள் சித்தனையும் குரங்காகிறது... அவளுடைய ஐந்து வருட தாம்பத்திய வாழ்க்கை ஆற்றொழுக்குப் போல அமைதியாகத்தான் கழிகிறது. இருந்தும் என்ன? பெண்களின் மனம் ஆற்றுவீரைப் போன்றது. அதற்கு நிலையாய் கிற்கும் தன்மையிலலை... பெண் மனம் பாலப் பருவத்தில் தாய் தந்தையர் தன்மேல் மாறா அன்பு செலுத்த வேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறது; கன்னிப் பருவத்திலோ காதலனின் அன்பை நாடுகிறது; கைப்பிடித்ததும் குழந்தையொன்றைக் கொஞ்சி விளையாட விளையாடும். அவளும் ஒரு குழந்தைக்காக அங்கலாய்த்ததில் ஆச்சரியமில்லையல்லவா?

குழந்தைகளையும், அவற்றின் தாய்மார்களையும் காணும்போது அவளையறியாமலே அவளுக்கு அவர்கள்மேல் பொருமை ஏற்படும்.

“குழந்தையின்றித் தாம்பத்திய வாழ்க்கை பூரணமடையாது.” எவ்வளவு அனுபவரீதியான பொன்மொழி.

பாஸ்கானும் பிரமீளாவும் ‘கன்சல்ட்’ பண்ணைத் ஸ்பெசலிஸ்டிகள் இல்லை. வைத்தியர்களும் ஏகமனதாக அவர்கள் உடற்கூற்றில் குறை யொன்றுமில்லை எனக் கூறியதால், பிள்ளைவாம் வேண்டித் தெய்வங்களில்

பழிபோட்டுக் கொண்டு ஒவ்வொரு கோவிலாகச் சென்றுவாத் தலைப்படுகின்றனர் அவர்கள். ஒவ்வொரு பாடசாலை விடுமுறை நாளுக்கும் ஏதாவதொரு கோவிலுக்குச் சென்றுவாத் திட்டமிட்டிருப்பாள் பிரமீளா. “எனக்கு ஏதோ உவ்விடயங்களில் கிஞ்சித் தேனும் நம்பிக்கையில்லை. ஆனால்... உன் மனத் திருப்திக்காக வருகிறேன்” என்று கூறுவான் பாஸ்கர்.

நாட் செல்லச் செல்ல அவளுக்குத் தானும் பாஸ்கரும் சிட்டுக் குருவிள் போலச் சிறகடித்துப் பறந்துவந்த அந்தவிடு சிறைக்கூடம் போலக் காட்சியளிக்கிறது. அங்கு இருக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் நெருப்பின்மேல் இருப்பதாகவே தோன்றுகிறது. அவள் புதுக்குடித்தனம் ஆரம்பித்த புதிதில் தன் வருங்காலப் பிள்ளைக்கென்று பின்னிய கால்மேசு, தொப்பி, சுவெட்டர் எல்லாவற்றையும் காணும்போது அவள் மனம் அலமருகிறது.

தான் பிறந்த வீட்டிற்குச் சென்று சில நாட்கள் தங்கிவந்தால் மனதுக்குத் தென்பாயிருக்கும் என்றுகூறி யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புறப்படுகிறாள் அவள்.

காலையில் கோட்டை ஸ்ரேசனில்.....

கொழும்புப் பட்டினத்தை விட்டுப் பிரிகிறோம் என்ற எண்ணத்துடன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறாள் அவள். பாஸ்கரன் மனக் கவலைபுடன் பிளர்ட் பராதில் நிற்கிறான்.

“பிரமீளா! உன்னை என்னால் பிரிய முடியாது இருக்கிறது. பிறந்த வீடே சொர்க்கம் என்று இருந்து விடாதே. ஒரு கிழமையில் திரும்பி விடு.”

அவள் வாயே திறக்கவில்லை.

“பிரமீளா போய்ச் சேர்ந்ததும் ரெனிகளும் கொடு.”

யாழ்ப்பாணம் நகருகிறது.

பாஸ்கரனை அறியாமல் இருதுளிக் கண்ணீர் பூமாதேவியைச் சரணடைகின்றன.

பாஸ்கரனை அங்கிலையில் பார்க்க அவளுக்குப் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கிறது.

* * *

முன்னறிவித்தல் இல்லாது மகள் திடீரென வந்ததால் தாய் என்னவோ ஏதோ எனப் பதறிப் போகிறாள். பிரமீளா அவ்விதம் ஒரு விசேஷமூழில்லை எனக் கூறியதால் நிம்மதியடைகிறாள்.

சிறிது நேரத்தில் வீடு களைகட்டத் தொடங்குகிறது.

“பிள்ளை! தனக்குச் சுகமில்லையென்று என்னை ஒரு மாதத்துக்குத் தன்னோடைவந்திருக்கச் சொல்லித் தங்கச்சி கலாவதி கூட்டிட்டுது. நான் போகேல்லை.” இது தாய்.

“ஏனா! ஏன் போகாமல் விட்டனி”

“இவளவு காலமாச்சுது என்றா கைபடாத சாப்பாட்டைக் கொப்பர் சாப்பிட்டிருக்க மாட்டார். இப்ப அவரை எங்கையேன் கடை கண்ணிலை சாப்பிட விட்டுட்டு நான் அங்கை போய் என்ன செய்யிறது.”

“அதுக்காகச் சுகமில்லாத தங்கச்சி கஷ்டப்படுகிறதே.”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்யறது? இஞ்சை இதை அலையவிட்டுட்டு நான் அங்கை போனால் இந்த மனிசனுக்குக் கதி?”

இதென்ன..... சாட்டையடியா?

“அம்மா! இசவு மெயில் ரெபினிலையே நான் கொழும்புக்குப் போக வேணும்”

ஆசையுடன் ஊருக்கு வந்தபிள்ளை உடனேயே கொழும்புக்குத் திரும்பவேண்டுமென்று சொல்லக் கூடியதாக நடந்ததென்ன என விழிக்கிறாள் காமாட்சி—பிரமீளாவின் தாய்.

வி. ச. சுப்பிரமணியம்,
கணிதம்—இறுதியாண்டு.

NETBALL TEAM

INDOOR GAMES TEAM

சுருக்கெழுத்துக் கலை

அரசியல், விஞ்ஞானம், தத்துவம், கலை, தருக்கம் போன்ற அறிவுத்துறைகளிலெல்லாம் கிரேக்கதேச மக்கள் உலகின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தனர் என்பதை நாம் சரித்திர வாயிலாக அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. சுருக்கெழுத்துக் கலையையும், அதன் சரித்திரத்தையும் நாம் ஆராயப்புகின் அத்துறையிலும் கிரேக்கர்களே முன்னோடியாகத் திகழ்ந்துள்ளனர் எனத் தெரியவரும்.

இந்த நூற்றாண்டில் உபயோகத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கும் சுருக்கெழுத்துக்களெல்லாம் உருவாகுவதற்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கிரேக்கப்பட்டண ஆட்சிமன்றங்களில் திகழ்ந்த சொற்போர்களை யெல்லாம் கிரேக்கர்கள் ஒரு சொல்கூட விடாமல் சுருக்கெழுத்தில் வடித்துள்ளதாகச் சரித்திரம் சான்றுபகர்கிறது. இவ்வாறான சரித்திரப் பெருமை வாய்ந்த சுருக்கெழுத்துக்கலையை ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் தோன்றிய அறிஞர்கள் தங்கள் தங்கள் அறிவுக்கேற்பப் பல்வேறு முறைகளை உண்டாக்கி விருத்தி செய்தனர். அம்முறைகளை எல்லாம் தள்ளிவிட்டு சிறந்ததொரு முறையைச் சர். ஐசெக் பிட்மன் அவர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள். அவருக்குப் பின்வந்தவர்களான ஜே. எம். ஸ்லோன் 1882-ம் ஆண்டில் ஒரு முறையையும் ஜோன் ரோபர்ட் கிரேக் என்பவர் 1888-ம் ஆண்டில் இன்னொரு முறையையும் கண்டுபிடித்தார்கள்.

ஆங்கில “பிட்மன்”, “கிரேக்”, “ஸ்லோன்” சுருக்கெழுத்து முறைகள் எல்லாம் தமிழ் நாட்டிலும், இலங்கையிலும் பரவின. எம்நாட்டு மக்கள் இம்முறைகளைக் கற்றுத் தேறிச் சிறப்பாகத் தொழில் புரிந்து வந்தனர். அந்தக் காலத்தில் தமிழில் திகழ்ந்த சொற்பொழிவுகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தே ஆங்கிலச் சுருக்கெழுத்

தில் எழுதினர். இவ்வாறு மொழிபெயர்த்து எழுதும் சமயம் அநேக பிழைகள் நிகழ்வதுண்டு. இப்படியான வழக்களை நீக்குமுகமாகவே திரு. எம். சீனிவாசராவ் அவர்கள் “பிட்மன் ஆங்கிலச் சுருக்கெழுத்து முறையைத் தழுவி முதன் முதலாகத் தமிழில் ஒரு முறையைக் கண்டுபிடித்தார். அவர் காலத்தில் அம்முறை ஓரளவு தமிழ்நாட்டில் கற்கப்பட்டு வந்தாலும் சிறப்பான வளர்ச்சி பெறவில்லையென்றே கூறலாம். 1924-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் திரு. சீனிவாசராவ் அவர்கள் காலஞ்சென்றபின் அவர் இயற்றிய முறை காலத்திற்கேற்ப மாற்றமடையவில்லை; குறைகளைத்து புதுமெருகிடப்படவுமில்லை. இவ்வாறு தமிழ்ச் சுருக்கெழுத்தின் நிலை பரிதாபத்துக்கிடமாக இருந்த காலையில் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்கேற்பவும் இலக்கணவரம்புக்குட்பட்டதுமான ஒரு சுருக்கெழுத்து முறையைத் திரு. என். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் 1935-ம் ஆண்டில் கண்டுபிடித்தார்கள். திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஏற்கனவே ஆங்கில “ஸ்லோன் டிப்ளவாயோ” சுருக்கெழுத்து முறையைப் பிழையறக் கற்றுத்தேறிச் சென்னை நகராண்மைக் கழகத்தில் நிருபராக இருந்து சிறப்பாகத் தொண்டாற்றினார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 1958-ம் ஆண்டு இவர் தமது பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின் “இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்”, “அந்திராப் பிரபா”, “தினமணி” ஆகிய பத்திரிகைகளின் நிருபராகக் கடமை புரிந்து வருகிறார் என்றால் சுருக்கெழுத்துத் துறையில் இவருக்குள்ள ஆற்றலையும், அனுபவத்தையும் யாரும் புரிந்து கொள்வர். இவர் உருவாக்கிய சுருக்கெழுத்து முறையை இந்திய அரசாங்கம் ஆங்கீகரித்துள்ளது. அது நூல் வடிவில் பல பதிப்புகளாக வெளிவந்துள்ளமை இச் சுருக்கெழுத்தின் சிறப்பைத் தான் எமக்குக் காட்டுகின்றது.

இன்று இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் "சுப்பிரமணியம் முறை" என வழங்கப்படும் இம்முறையை அநேகர் கற்றுத் தேறி அரசாங்க இலாகாக்களிலும், பொதுஸ்தாபனங்களிலும் கடமை புரிந்து வருகின்றனர். இலங்கையில் பாராளுமன்றம் முதல் சுகல அரசாங்கக் காரியாலயங்களிலும் இம்முறையே பெரும்பாலும் கையாளப்பட்டு வருகிறதென்றால் சுப்பிரமணியம் முறை சிறப்புள்ளதாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என எவரும் ஒப்புக்கொள்வர். ஏனைய சுருக்கெழுத்து முறைகளுடன் இம்முறையையும் நாம் ஒப்பிட்டு நோக்கினால் இம்முறையில் கையாளப்படும் அலகுகள், இரட்டித்த மெய்கள், கூட்டோசைகள், முற்கூறுகள், பிற்கூறுகள் போன்ற சுருக்க முறைகளினால் விரைவாக எழுதவும், விரிவெழுத்தில் பெயர்த்தெழுதக் கூடியதாகவும் இருக்கின்றது. அநேகமானோர் இம்முறையை விரும்பிப் படிப்பதனால் பொதுவாக இம்முறை ஏனைய முறைகளைவிடச் சற்றுச் சிறப்புடையது என்று துணிந்து கூறலாம்.

அறிவுத் துறையில் அன்று மக்கள் இருந்த நிலைக்கும், இன்றிருக்கும் நிலைக்கும் எவ்வளவோ தூரம் வித்தியாசம் உண்டு. இன்று மனிதன் முன்னேறி விட்டான் என்று நாம் கூறுகிறோம். ஆம், மனிதன் இன்று சந்திரமண்டலத்தில் குடியேறுமளவுக்குப் பல துறைகளிலும் முன்னேறித்தான் விட்டான். ஒவ்வொரு துறையும் மிக மிக வேகத்துடன், முன்னேறிக் கொண்டதான் இருக்கின்றது. எத்தத்துறையும் முன்னேறுவதற்கு ஊக்குவிக்கக்கூடிய சாதனங்கள் அகிழக்கியமாகும். தினமும் பல்வேறு துறைகளில் கடமை புரிந்துவரும் அநேகர் சிறந்த உபகரணங்களைக் கையாளும் திறமையும், பயிற்சியும் பெறாமையினால், தாம் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் தொழிற்சூழலில் முன்னேற முடியாது வேதனையடைகின்றனர்.

பத்திரிகைத்துறையில் ஈடுபடும் எழுத்தாளர்கள், நிருபர்கள், கல்லூரிகளில் கடமையாற்றும் ஆசிரியர்கள், நீதிபதிகள், நியாய தூர்தரர்கள், அரசாங்க லிசிதர்கள், சாதாரண எழுதுவினைஞர்கள், இவர்களில் யாராக இருந்தாலும்கூட சுருக்கெழுத்து அறிவைப் பெற்றால் அவர்கள் ஈடுபடும் துறையில் வெகு வேகமாக முன்னேற முடியும்; அதற்கான வாய்ப்புக்கள் அநேகம் இருக்கின்றன. கல்லூரிகளில், உயர் வகுப்புகளில், கல்வி பயிலும் மாணவர்களில் அநேகர் வகுப்பறையில் ஆசிரியர்களால் ஆற்றப்படும் பாடச் சொற்பொழிவுகளை விரிவெழுத்தில் எழுத முடியாமலும் சொற்பொழிவுகளின் சாராம்சங்களைக் கிரகிக்க முடியாமலும் கஷ்டமடைகின்றனர். இப்படியாகக் கல்விகற்கும் காலத்தில் ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகளைத் தவிர்க்க வேண்டுமானால் குறைந்தது எட்டாம் வகுப்பிலிருந்தாகுதல் சுருக்கெழுத்துக் கலையைப் போதிக்க வேண்டும். இதற்குப் பெற்றோரும் அரசாங்கமும் கவனஞ் செலுத்த வேண்டும். சுருக்கெழுத்துக் கலையைப்பயிலும் மாணவர்கள் சுருக்கெழுத்துத் துறையில் மட்டுமல்லாமல் ஏனைய பாடங்களிலும் முன்னேற முடியும். பிற்காலத்தில் அவர்கள் ஈடுபடும் ஒவ்வொரு துறைக்கும் சுருக்கெழுத்துக்கலை மிகவும் உதவியாக இருக்கும்.

பாராளுமன்றங்களில் நிகழும் சொற்போர்களில் ஒரு சொல் கூட விடாமல் "ஹன்சார்ட்"யில் வெளிவருகிறதென்றால்— தினப் பத்திரிகைகளில் வெளிவருகிறதென்றால்— அதற்குச் சுருக்கெழுத்தாளர்கள் திறமையே காரணமாகும். சுருக்கெழுத்துக்கலையைக் கற்றவர்களின் உதவியினால் சிறந்த அறிவாளிகளின் சொற்பொழிவுகளைச் சுருக்கெழுத்தில் எடுத்துப் பின் விரிவெழுத்தில் அச்சிடமுடிகிறது. இந்து சமயத்தவர்கள் போற்றிப் படிக்கும் "மகாபாரதக் கதையை" வியாசமாமுனிவர் வெகு வேகமாகக்கூற வினாயகப் பெருமான் அக்கதை

களை ஒலி எழுத்தில் எழுதிப் பின் விரி வெழுத்தில் பெயர்த்து மக்களுக்கு அருளி னார் என்பது சைவசமயிகளின் நம்பிக்கை யாகும். இப்படியானதொரு உயரிய, சிறப் பான, தெய்வீக அம்சம் பொருந்திய சுருக் கெழுத்துக்கலையை ஒவ்வொருவரும் கற்றுப் பயன் அடையவேதான் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தமிழ்மொழியின் இலக்கண வரம் புக்குட்பட ஒரு சுருக்கெழுத்து முறையைப் புதிய முறையில் எமக்கு உருவாக்கித் தத் துள்ளார். இப்பொழுது வழக்கிலிருக்கும் முறைகளில் இம்முறையை மக்கள் அதிக மாக விரும்பிக் கற்று வருகின்றனர். தமிழ் மொழியில் கல்விபயிலும் எல்லோரும் 'சுப் பிரமணியம் சுருக்கெழுத்து முறை'யைக்

கற்று வாழ்க்கையில் சகல துறைகளிலும் முன்னேறுவார்களாக.

'சுப்பிரமணியம் முறை' இப்போதிருக் கும் நிலையையிட, இலங்கை மொழி வழக் குக்கமைய அறிஞர் பெருமக்கள் சற்று ஆராய முற்படின வெகுவேகமாக முன்னேற வும், அதனால் மக்கள் பயனடையவும் முடியும். இம்முறை இன்னும் விருத்தியடையக் கூடிய ஏதுக்கள் அநேகம் இருக்கின்றன. இப்பணியைச் சுப்பிரமணியம் முறைச் சுருக்கெழுத்தைப் பயின்ற, பயிலுகின்ற அறிஞர்கள் மேற்கொள்வார்களாக.

யூ. எல். எம். ஹரிபா,
வர்த்தகப் பயிற்சி,
விடுகை வருடம்;

கலை காட்டும் வாழ்வு

கலை மனிதரின் அறிவையும் ஆற்றலையும் வளர்க்கும் ஒரு சிறந்த சாதனமாக அமைந்துள்ளது. அழகுக் கலைகள் இரசனைக் கலைகள் ஆகின்றன. ஒருவன் எத்துணைப் பெருஞ் செல்வச் சிறப்புடையனேனும் கலைகளை இரசிக்கும் இரசனையில் லாதவனாக இருந்தால் அவனது வாழ்வில் நிம்மதியும் ஆறுதலும் காண்பது அரிதாகி விடுகின்றது. நாம் காணும் பல்வேறு பட்ட கலைகளில் சங்கீதம், சித்திரம், ஓவியம், நாட்டியம், அழகுணர் பொருள்களை ஆக்கும், கைப்பணி போன்றவை மனிதனின் இன்ப இரசனைக்காகவே—உள்ளத்தின் அமைதிக்காகவே உலகின் எப்பாகத்திலும் எச்சாதியினருக்கும், அவரவர் கலாச்சார பண்பாட்டிற்கமைய ஆக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், அதனைச் செய்யும் வழிகள் வேறு பட்டதாக இருந்தாலும் கலைகளினால் கிடைக்கும் பயன் எல்லா மக்களிடத்தும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றது. அதுவே மகிழ்ச்சி இரசனை; அவற்றைக் கண்டு கேட்டு தொட்டு உணருவதனால் மனித உள்ளங்கள் காண்பது நிம்மதி.

துன்பம் வந்த போது சிந்தனையில் ஆழ்ந்து உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் அலைச் சலைத் தேடிக்கொள்ளாது, ஏதாவதொரு கலையில் ஈடுபடுவோமாகில் அத்துன்பத்தை மறப்பதற்கு ஒரு சிறந்த வைத்தியனை அணுகிக்கொண்டவராகின்றோம். கலையில் ஈடுபட்டு அதில் எம்மை நாம் பறிகொடுத்து விடுகின்றோம். அதனாலேயே துன்பத்தை மறக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. மனித வாழ்வின் துன்பந்துடைக்கும் ஒரு கருவியாகவும் கலை அமைந்துவிடுகின்றது.

கலை கலைக்காகவேயானாலும் கலை ஒரு வனின் பொருளாதாரத்தையும் உயர்த்த வல்லதாக இன்று இருக்கின்றது. இன்று ஆக்கப்படும் கலைப்பொருள்கள், நிகழ்ச்சிகள் நியாயமான தரமுடையதாக இருந்தால் உலகச்சந்தையில் அவற்றின் பெறு மதியும் தரமடைகின்றது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் கலையைக் கலையாகவே இரசிக்கும் இரசிகர் குழாம் இன்று அதிகமாக இருப்பதே. இன்றைய கல்வி அமைப்பும் பாடசாலைப் பாடவிதானங்களும், படிப்பித்தல் முறைகளும் புதுவித

மாக மாற்றியமைக்கப்பட்டிருப்பதும் மற்றொரு காரணமாக இருக்கின்றது. அன்று பாட விதானத்தில் மொழியாற்றலுக்கு மாத்திரமே இடமளிக்கப்பட்டது. ஆசிரியர் சுற்பிக்க விரும்புவதைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் ஒருமுறையிலே மாணக்கன் மனனம்பண்ணி ஆசிரியரிடம் ஒப்படைத்து விடவேண்டும். எவன் நெட்டுருப்பண்ணும் சக்தியுடையவனாக இருக்கின்றானே அவனே உத்தமமான சுற்றலுக்குரிய மாணக்கன் என்று கருதப்பட்டான். நெட்டுருப்பண்ண முடியாத வேறு எத்தகைய சிறப்பாற்றல்கள் உடைய மாணவனாக இருந்தாலும் அவனுக்கு வழங்கப்படும் பட்டம் "மொக்கன்" என்பதேயாம். ஆனால், இன்றைய பாடவிதானத்திலே எல்லாவிதமான சிறப்பாற்றல்களுக்கும் இடமளிக்கப்பட்டு அவை நடைமுறையிலும் ஓரளவிற்கு இருந்து வருகின்றன. சங்கீதம், சித்திரம், நாட்டியம், விளையாட்டு, கைப்பணி போன்றவற்றிற்குப் பாடசாலை நேரகுசியில் இடமளித்து அவை ஒழுங்காக நடைபெறுவதற்கேற்ற வசதிகளும் ஆக்கப்பட்டிருப்பது தனிக் குழுவியின் நலனில் இன்றைய கல்விப்பொறுப்பாளருக்குள்ள சிரத்தையை எடுத்தியம்புவதாக உள்ளது.

மேலும் பாடவிதானத்திற்குப் புறம்பான அலுவல்களை நடாத்துவதினால் அவற்றை வளர்க்க ஆசிரியர், மாணவர்கள் ஆர்வங்கொண்டுள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது. கலைக் கைப்பணிக்காட்சி, சங்கீத கலைவிழா போன்றவற்றைப் பாடசாலைகளில் நடாத்துவதினால் மாணவர்களின் கலை ஆர்வத்தையும், விருப்பத்தையும் அவை சம்பந்தமான பல்வேறு தூண்டல்களையும் இலகுவில் ஏற்படுத்திவிடலாம். அன்றியும், மாணவரிடத்தில் இதன் காரணமாகப் புதுவிதமான "தான் தொடங்காற்றல்" ஒன்றும் ஏற்படுவதை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. தம்முடைய ஆற்றல்களைப் பிறருக்குக் காட்டவும் பிறருடைய ஆற்றல்களையும் ஆர்வங்களையும் தாம் காணவும் முடிகின்றது. ஆர்வம் தொற்றுவியாதி போன்றது. ஒரு சிறந்த கலையில் ஈடுபட்டுத் தன்னை மறந்து இரசிக்கும் ஒருவரைக் காணும் போது ஏனையவருக்கும் அவ்வார்வம் தொற்றுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு சங்கீதக்கச்சேரியில் சிறந்ததொரு வித்துவான் தக்க இராக தாளத்தோடு பாடிக்கொண்டிருந்தால் பார்வையாளராக வந்த இரசிகர் குழாத்தில் சிலர் சிரத்தையும் சிலர் கரத்தையும் வேறுசிலர் காலையும்

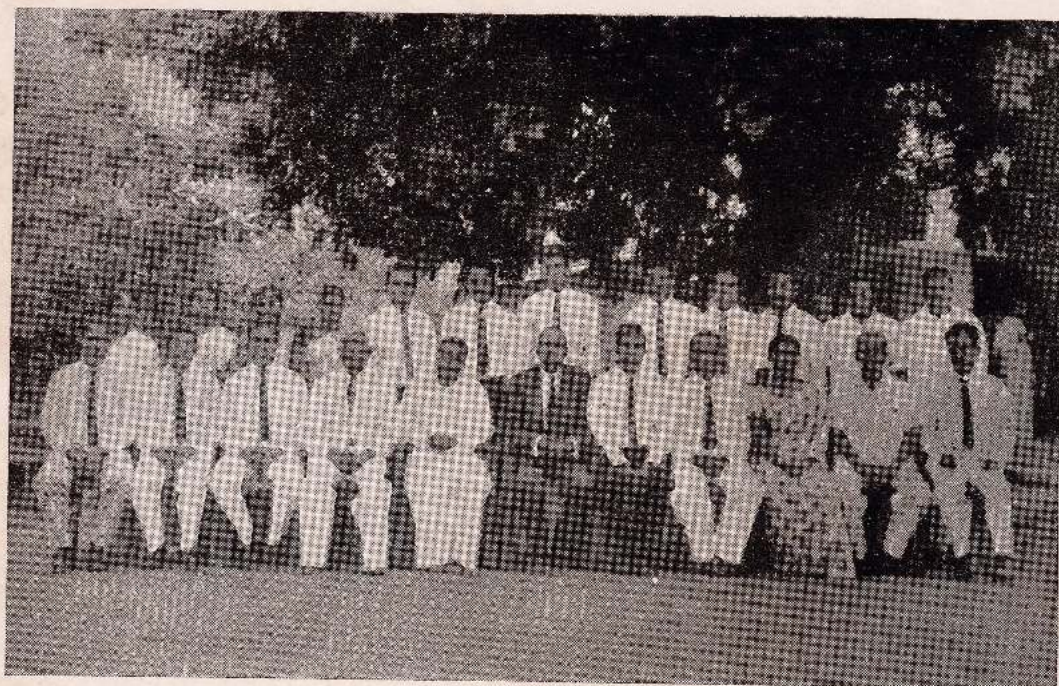
அசைப்பதை நாம் காண்கின்றோம். பாடத் தெரியாதவர்களும் இராக தாள ஞானம் இல்லாதவரும் கலை இரசனையில் ஈடுபட்டுத் தம்மை மறந்தநிலையில் இருக்கின்றார்களெனில் கலை ஆர்வம் தொற்றுவோய்லாது வேறு எதுவாகும்? மேற்சொல்லிப் போந்த விழாக்களினாலும், காட்சிகளினாலும் பிள்ளைகளின் உள்ளங்களில் சிறந்த ஆர்வங்களை இலகுவில் ஏற்படுத்திவிடலாம். இவை சம்பந்தமாக ஆயத்தப்படுத்துவதினால் விழாக்களை அரங்கேற்றுவதிலும் பார்க்கக் கூடுதலான அறிவை மாணவர் பெறுகின்றனர். தம்மைத்தாமே அறிந்து கொள்ளவும், மற்றவர்களைப் புரிந்துகொள்ளவும் ஒன்றில் ஈடுபட்டுத் தன்னை மறந்த நிலையில் நிலையாக இருந்து ஓர் ஆக்கமான கருமத்தைச் செய்யவும் மற்றவர்களின் செயல்களை மதிக்கவும் அவற்றிற்குப் பெறுமதியளிக்கவும் பழகுகின்றனர்.

எனவே மனித சமுதாயத்தில் சிறந்த தொடர்பினை ஏற்படுத்துவதற்கும் சமூக குழுவில் மனிதர்கள், பல்வேறுபட்ட சிறப்பியல்புகள் அமைந்த பல்வேறு தனிப்பட்ட இயல்புகளுடைய மக்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒத்துழைத்துத் தமக்கும் சமூகத்திற்கும் பயன் தரக்கூடியவிதத்தில் வாழ்வதற்கும் கலைகள் பெரிதும் உதவுகின்றன. பெரியவர், சிறியவர், உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்ற மனப்பான்மைகள் ஒழிந்து கலைவாழ்வில் அனைவரும் சமத்துவம் எய்துகின்றனர். எப்படியெனில், கலைக் கைப்பணிக் காட்சி ஒன்றில் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்ட பொருள்கள் அனைத்தும் பல்வேறுபட்ட தொழில்களாக இருந்தபோதும் பொருள்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் மதிப்புகள் சமஅளவானதாக இருக்கின்றன. நெசவு, தையல், மரவேலை, பன்னம், சித்திரம், காகிதம், சிப்பி என்பன போன்ற பல்வேறு தொழில்களின் கூட்டாக இருந்தபோதும் வழங்கப்படும் பெறுமதிகள் பொருள்களின் இரசனையையும் கவர்ச்சியையும் பொறுத்ததாக இருக்கின்றன.

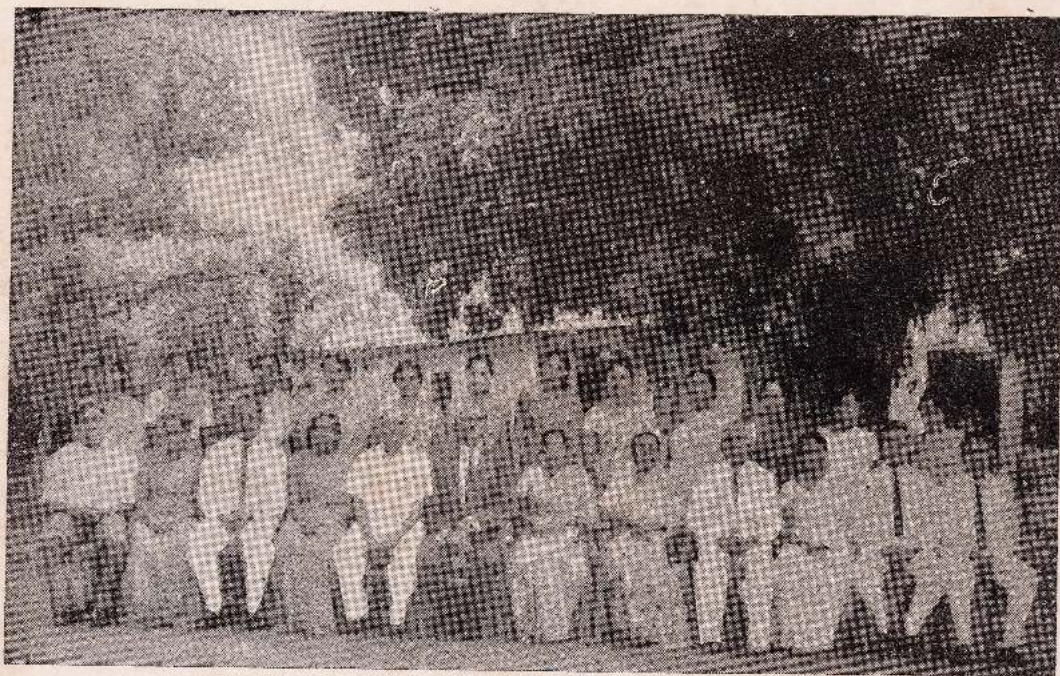
சுருக்கமாகக் கூறின் கலைகள் மனித வாழ்வின் சந்தோஷத்திற்கும், சுபீட்சத்திற்கும், தெய்விக வாழ்விற்கும், புத்துணர்ச்சிக்கும், சமூகத் தொடர்பிற்கும் உதவுகின்றன. ஒரு சமூகத்தின் கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு என்பவை அனைத்தும் அச்சமூகத்தின் கலைச்சிறப்பிலும் தனித்துவத்திலுமே தங்கியுள்ளது. எனவே, கலைகள் தனிச் சிறப்புடையதாக மிளர்கின்றன.

செல்வி. சு. இரத்தினம்,
கைப்பணி — இறுதியாண்டு.

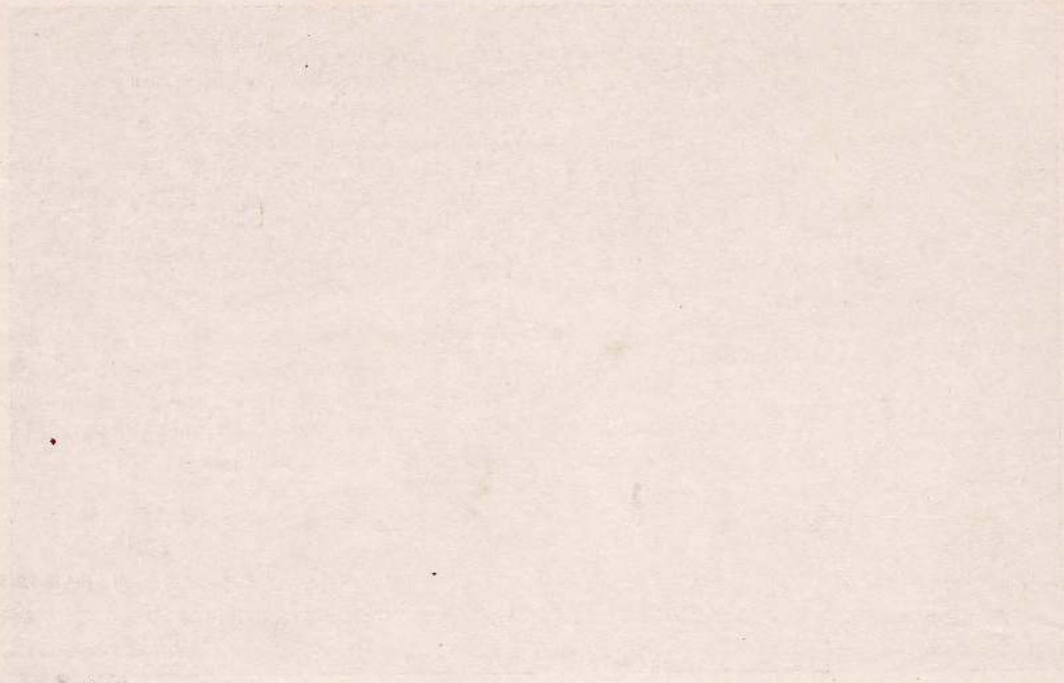

THE KALAWATHY MAGAZINE COMMITTEE

STUDENT CHRISTIAN MOVEMENT

THE KAWAIAU BOAT CO. LTD.

THE KAWAIAU BOAT CO. LTD.

கலாவிருத்தி மன்றம்

போஷகர் :	உயர்திரு அதிபர் அவர்கள்
தலைவர் :	திரு. மு. ஓங்காரசோதி
துணைத்தலைவர் :	திரு. அ. மழுரேஸ்
செயலாளர் :	திரு. வி. ச. சுப்பிரமணியம்
துணைச்செயலாளர் :	திரு. மு. மு. மு. மஹாபகீர்
பொருளாளர் :	திரு. அ. ஜா. சாதிக்
கணக்குப்பரிசோதகர் :	திரு. வே. யோகானந்த சிவம்

செயற்குழு உறுப்பினர்

திரு. அ. காலிட் அகமது	சென்னை யோகராணி செல்வத்துரை
திருமதி ச. சுப்பிரமணியம்	திரு. K. சுப்பிரமணியம்
திரு. ஆ. சுப்பிரமணியம்	சென்னை S. நாகமணி
திரு. S. M. நாதர்	திரு. ஆனந்த கோபால்

இவ்வாண்டிற்குரிய இம்மன்ற அறிக்கையைச் சமர்ப்பிப்பதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இம்மன்றம் காலத்திற்குக்காலம் ஒழுங்குசெய்த இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் இங்கு குறிப்பிட முடியாதெனினும் திரு. மு. சிவானந்தன், M. A. அவர்களது "இலக்கியம் எது?" என்ற சொற்பொழிவு, திருவள்ளுவர் நினைவு தினத்தன்று திரு. வி. கந்தவனம், B. A. அவர்கள் நிகழ்த்திய 'வள்ளுவர் ஒரு வீஞ்ஞானி' என்ற ஆய்வுச் சொற்பொழிவு, திருமதி. R. சதாசிவம், B. A. அவர்களாற்றிய 'வள்ளுவர் காணும் வாழ்க்கை' என்னும் சொற்பொழிவு முதலியவற்றை ஈண்டு குறிப்பிடவேண்டியவனாயிருக்கிறேன்.

மேலும் தமிழகத்திலிருந்து வருகை தந்த பச்சையப்பன் கல்லூரி விரிவுரையாளர் திரு. சி. பாலசுப்பிரமணியன், M. A., M. LIT. 'சிறைபிருந்த செல்வி' என்னும் சிறப்புச் சொற்பொழிவை எம்மன்றச் சார்பில் நிகழ்த்தினார்.

இம்மன்றம் நன்முறைபில் இயங்க வேண்டிய வழிகளிலெல்லாம் உதவியும் ஊக்கமும் அளித்த உயர்திரு அதிபர் அவர்களுக்கும், நிர்வாகசபையினர்க்கும், அங்கத்தவர்களுக்கும், இம்மன்ற ஏடாகிய—உங்கள் கரத்தில் திகழும்—இந்தக் கலாவதிக்குச் சிறப்புக்கட்டுரைகள் தந்துதவிய பெரியார்களுக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் எமது இதயங்களிந்த நன்றி.

வி. ச. சுப்பிரமணியம்,
செயலாளர்.

English Literary Union

Annual Report, 1966

Patron: S. Magasu, Esqr.
 President: Miss N. Abdul Cader
 Vice-President: Mr. D. R. Arumainayagam
 Secretary: V. Varathasuntharan
 Assistant Secretary: Miss I. P. Casinader
 Treasurer: Mr. S. A. S. Pulle
 Auditor: Mr. M. A. Haniffa
 Members of the Committee: Miss G. M. Arumainayagam, Mr. S. A. M. Ameer, Mrs. N. Balendra, Mr. Murugappa.

It is a matter of pleasure and modest pride to submit the annual report of our English Literary Union, 1966. But, I regret to note that we could not realize to the fullest extent all our aims and objectives.

We organized an instructive lecture on "Home, School and Community", by Mr. K. Nesiah. Mr. E. A. Champion spoke to us on, "Tragedies and Comedies of Shakespeare". Mr. E. L. Tibbits and M. Manicavasagar addressed us on various aspects of teaching English in Ceylon.

At an exhibition of Visual Aids held at Palaly Training College we exhibited some visual aids, relevant to the teaching of English. We congratulate Miss S. Esmailjee, Miss I. P. Casinader, Mr. A. Balamanotharan, Mr. A. Khalid Ahamed and Mr. A. Mayures for their valuable contributions to the exhibition.

Matters of education can be best determined by teachers for they are directly involved in the strenuous task of instruction. Therefore, it is the duty of the teachers in this country to place their views on matters of education to the public and the Department of Education to enable them to arrive at a wise, educationally sound and feasible decision. With this end in view, we organised a debate on "English as the medium of instruction for higher education". The following members participated.

The Proposition
 Mr. T. Nallarathnam, (Leader)
 Mr. M.M.A. Haq,
 Mr. J.L.L. Gunanayagam,

The Opposition
 Mr. K. Sithamparapillai, (Leader)
 Mr. M.I.M. Ansar,
 Mr. S. Pathmanathan.

We thank them for their active and efficient participation.

The syllabus and scheme of work for the teaching of English issued by the Department of Education is a good guide to teachers of English. But, it is unfortunate that this syllabus is not available for sale. Therefore, we distributed among all our members cyclostyled copies of extracts from this syllabus to facilitate a careful study of the syllabus and to be of assistance to us in the preparation of our lessons during teaching practice here and the teaching career afterwards. I am thankful to Mr. M. K. M. Haniffa for his very able assistance in this task.

Besides our association has issued to members a booklet containing an anthology of views of experts on the teaching of English as a second language. We are grateful to S. Magasu Esqr., our lecturer on Special Methods of Teaching English, for editing this booklet.

We are thankful to our patron, the Principal, the members of the staff and Mr. S. Manuelpillai, our Senior Prefect for their advice and encouragement.

I owe a deep gratitude to our Madam President Miss N. Abdul Cader and the members of the committee for the kind and fair gesture with which they advised, encouraged, assisted and co-operated with me in the conduct of the business of our union.

V. Varathasuntharan,
 Secretary.

பலாலி அரசினர் ஆசிரியர் கழக வர்த்தக மன்றத்தின்

1966-ம் ஆண்டு அறிக்கை

உத்தியோகஸ்தர்கள் — 1966

கௌரவ போஷகர் :	திரு. சி. கந்தசாமி அவர்கள் (அதிபர்)
,, உபபோஷகர் :	திரு. ஜி. என். எட்வேட் அவர்கள் (உபஅதிபர்)
தலைவர் :	திரு. த. பரமானந்தன்
உபதலைவர் :	திரு. ஆர். ஆர். அப்பாத்துரை
செயலாளர் :	ஜனாப். எஸ். எச். எம். சாஹீஸ்
பொருளாளர் :	செல்வி. கி. செல்வத்துரை
உபபொருளாளர் :	ஜனாப். டி. எஸ். எம். ஹனீபா
பத்திராதிபர் :	திரு. ஐ. சரபணபவான்
உபபத்திராதிபர் :	செல்வி. ஆர். சின்னத்துரை
கணக்குப் பரிசோதகர் :	ஜனாப். ஏ. ஏ. ஜுனைத்தின்

பலாலி அரசினர் ஆசிரியர் கழக வர்த்தக மன்றத்தின் 1966-ம் ஆண்டு அறிக்கையைச் சமர்ப்பிப்பதில் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இம் மன்றம் இவ்வருடம் மாசி மாதம் ஆறாம் நாள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோதிலும் இக்குறுகியகால எல்லைக்குள் மிகத்திறமையாகவும், இக்கலாசாலையின் ஒரு முக்கிய அங்கமாகவும் செயலாற்றியுள்ளதென்பதைக் கூறவிரும்புகிறேன். எங்களை விட்டுச்சென்ற எங்கள் இரண்டாம் வருட வர்த்தக ஆசிரியமாணவர்கள் எங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு எமது நன்றி. தற்போது முதலாம் வருட உறுப்பினர்களாக இருக்கும் எங்கள் சகோதர சகோதரிகள் எங்களுக்கு ஒத்தாசையாக இருந்து, தொடர்ந்து எங்கள் பொறுப்பை ஏற்று இம்மன்றத்தைச் சீரிய முறையில் நடாத்த முன்வந்தமைக்கும் இவர்களைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இக்கலாசாலையில் கல்வி இலாகாவில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட அகில இலங்கைத் தமிழ் வர்த்தக ஆசிரியர்களினைவுறுத்தல் வகுப்பிற்குச் சமூக மனித ஆசிரியை, ஆசிரியர்களுக்கும், இதை ஏற்பாடு செய்த வர்த்தகப் பிரிவின் உயர் வித்தியாதிகாரி திருவாளர் சி. ஏ. எம். கெக்குலாவல அவர்களுக்கும் மற்றும் இவ்வகுப்பை ஆரம்பித்துவைத்த வடபகுதி கல்வி அதிகாரி திரு. எஸ். ஞானசேகரம் அவர்களுக்கும் ஏனைய விரிவுரையாளர்களுக்கும் இம்மன்றம் மகத்தான வரவேற்பு அளித்தது. இந்நினைவுறுத்தல் கழகத்தை வெற்றிகரமாக நடத்த எங்கள் உயர்திரு அதிபர் பெரும் உதவியுடன் இம்மன்ற உறுப்பினர்கள் பங்குபற்றிப் பயன்பெறவும், நாங்கள் கல்விமந்திரி அவர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்குமுகமாகக் கொடுத்த மகஜரை உரிய முறையில் ஆராயவும் உதவி செய்தார். அன்றாடம் எம்மன்றம்

என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ள தோடு உளங்கணிந்த நன்றியறிதலையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறது. மேலும், எங்கள் உப அதிபர் எங்கள் மன்ற விடயங்களிலும், ஏனைய விடயங்களிலும் எங்களுக்கு உதவி புரிந்துள்ளார். அன்னாருக்கும் எங்கள் மன்றம் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

கல்விமன்றிக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மகஜரில் குறிப்பிட்ட வேண்டுகோள்களில் கீழ்க் குறிப்பிடுவன கிராமமானதென ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அவைபாவன:

1. க. பொ. த. ப. (சாதாரண) பரீட்சைக்குச் சருக்கெழுத்தும் தட்டச்சும் வெவ்வேறு பாடமாக இருக்கவேண்டும்.
2. தட்டச்சு யந்திரம் ஒவ்வொரு பாடசாலைக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும்.
3. சர்வகலாசாலைப் புகழுகப் பரீட்சைக்கு வர்த்தகம், இலக்கியம் ஆகிய பாடங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.
4. தமிழில் வர்த்தகப் பாடத்திட்டம் தயாரிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.
5. வர்த்தகப் பயிற்சி இக்கலாசாலையில் தொடர்ந்து நடாத்தப்பட வேண்டும்.
6. வர்த்தக வித்தியாதரிசிகள் நியமிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

தற்போது சிங்களத்திலிருந்த வர்த்தக பாடத்திட்டத்தை எங்கள் உறுப்பினர்களுள் ஒருவரான ஜனப். ஏ. சி. எல். முகம்மது புறாறி அவர்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பலருக்கும் உதவக்கூடியதாக ஆக்கியுள்ளார். அவரின் முயற்சிக்கு எம்பாராட்டுக்கள் உரித்தாகுக.

எம்மன்றத்தின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி உயர்திரு. என். வன்னியசிங்கம் அவர்கள் (விரிவுரையாளர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி) 25-7-66-ல் "இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் சில முக்கிய அம்சங்கள்" என்னும் விடயம்பற்றிச் சொற்பெருக்காற்றியுள்ளார். அன்னரின் சிறந்த பேச்சைக் கேட்க வாய்ப்புக் கிடைத்தமைக்கு அன்னாருக்கு மகிழ்ச்சியுடன் நன்றியறிதலை இம்மன்றம் தெரிவித்துக்கொள்கிறது. எங்களுக்கு விரிவுரையாளர்களாக இருந்து தன்னலம் பாராது கடமையுணர்ச்சியுடன் கல்வியூட்டிய திரு. சி. இராமலிங்கம் அவர்களுக்கும், திரு கு. பத்மநாதன் அவர்களுக்கும் மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் நன்றியறிதலைச் சமர்ப்பித்துக் கொள்கிறேன். இறுதியாக இம்மன்றத்துக்கு ஒத்தாசையாகவும் இதன் வளர்ச்சிக்குப் பாத்திரமாகவும் இருந்து, பலவகைகளிலும் உதவிய அங்கத்தவர்கள் அனைவருக்கும் நன்றியைச் செலுத்தி என் அறிக்கையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

என். எச். எம். சாஹு,
செயலாளர்.

இந்து மாணவர் மன்றம்

போஷகர் :	செந்தமிழ்மணி பண்டிதர் பொன், கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள்
தலைவர் :	திரு. சி. சண்முகம்பிள்ளை
உபதலைவர் :	திரு. ஐ. சரவணபவான்
செயலாளர் :	திரு. சு. சே. இராமச்சந்திரன்
உபசெயலாளர் :	செல்வி சி. இரத்தினம்
பொருளாளர் :	திருமதி இ. திருச்சிற்றம்பலம்
கணக்குப்பரிசோதகர் :	திரு. வே. சிவசம்பு

செயற் குழுவினர்

திரு. பி. நடராசா	செல்வி சா. கணபதிப்பிள்ளை
திரு. வி. வரதசுந்தரம்	திருமதி க. கனகரத்தினம்
திரு. க. உமாமகேஸ்வரன்	திருமதி நா. பாலேந்திரன்
திரு. சோமசேகரம்	

ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கும், அறவழிச் சிந்தனைக்கும், நன்னெறி வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையாதது சமயம். உலகெலாம் பரந்து நின்றும், எல்லா உலகமுமாயிருக்கும் ஆதிபகவன் நாமத்தின்பேரால் பணிபுரியும் எமது இம்மகாசபை தொடர்ந்து நற்பணியாற்றி வருகிறது என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

முதற் தவணையிலே மகா சிவராத்திரிதினம் கலாசாலையிலேயே அதிவிமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. திரு. கணேசசுந்தரத்தின் கதாப்பிரசங்கமும், திருமதி. குழந்தைவேலு, செல்வி ராதா சோமசுந்தரம் ஆகியோரின் இன்னிசை விருந்தும், செல்வி இந்திராணி வைத்திலிங்கத்தின் வீணையிசையும் விசேட நிகழ்ச்சிகளாக இடம் பெற்றன.

கிரீமலை நகுலேசுவரர் ஆலயத்தில் வழமையாக இச்சங்கத்தினரால்

நடாத்தப்படும் ஆனி உத்தர விழாவும், கலாசாலையிலே நடைபெறும் நவராத்திரி விழாவும் சிறப்புற நடந்தேறின.

வெள்ளிக்கிழமைதோறும் பூசைகளும் கூட்டுப்பிரார்த்தனையும் சிறப்பாக நடைபெற்றுவருகின்றன. எமது கூட்டுப்பிரார்த்தனை நேரத்தில் யாம் ஒதும் மறைகளில் எமது அங்கத்தினர் பங்குகொள்வதோடு சமய சம்பந்தமான சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றுகின்றனர். நாயன்மார் குருபூசைகள் ஒழுங்காக நடைபெற்றன.

எமது சங்க நிகழ்ச்சிகள் செவ்வனே நடைபெறவேண்டிய வழிகளிலெல்லாம் நன்கு உதவிய உயர்திரு. அதிபர் அவர்களுக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும், அங்கத்தினருக்கும், ஏனைபோருக்கும் எமது நன்றி.

சு. சே. இராமச்சந்திரன்,
செயலாளர்.

இஸ்லாமிய மஜ்லிஸ்

ஆண்டறிக்கை — 1966.

“அல்ஹமீது லில்லாஹ்” சர்வலோக இரட்சகனாகிய அல்லாஹின் திருவருளால் இவ்வறிக்கையை உங்கள்முன் சமர்ப்பிப்பதில் உள்ளங்குளிக்கிறேன். எந்த ஒரு சமூகமோ தாபனமோ செயலாற்றிச் சிறப்புறவும் சேவைசெய்து மதிப்புறவும் வேண்டுமாயின் அதன் அங்கத்தவர்களுக்கிடையே ஒற்றுமையும், அமைப்புமுறையில் அதிசிறந்த நிலையும் இருத்தல் இன்றியமையாதனவாகும். இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டாக எமது இஸ்லாமிய மஜ்லிஸ் சமய, சமூக, கலாச்சார விடயங்களில் ஒன்றுபட்டு ஒருமித்து உழைத்துவருகின்றது என்பதைக் கூறிவைப்பதில் பெருமைப்படுகின்றேன்.

அங்கத்தவர்கள் :

சென்ற ஆண்டில் எழுபத்துமூன்று அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக இருந்த இம் மஜ்லிஸ் எங்கள் மூத்த சகோதரர்களாகிய முப்பத்தொன்பது ஆசிரியர்களும் வெளியேறியதனால் முப்பத்துநான்கு பேர்களை யுடையதாகி, இவ்வாண்டில் எமது இளைய சகோதரர்களான இருபத்தொரு பேரினதும் வருகையினால் அங்கத்தவர்கள் தொகையை ஐம்பத்தைந்தாக்கிக் கொண்டது. இப்படியாக வருடாவருடம் அங்கத்தவர் தொகை அதிகமதிகமாகக் குறைந்து கொண்டுவருவதைக் கண்டு மிகத்துக்கம் அடைந்துள்ளோம். இந்நிலைமை இன்னும் நீடிக்காதிருக்க அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளிலே அதிகமானவர்கள் இங்குள்ள பயிற்சிகளுக்குத் தெரியப்பட எல்லாம் வல்ல அல்லாவை வேண்டுகின்றோம். இவ்விடயத்தில் ஏற்ற நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் படி சம்பந்தப்பட்ட சகலரையும் வேண்டிக் கொள்கின்றோம்.

சமய நிகழ்ச்சிகள் :

1. வழமைபோல் நோன்பு நோற்றல் நடைபெற்றது. பலகஷ்டங்களை அனுப

விக்கவேண்டியிருந்தும் இம்மதக் கடமையில் அங்கத்தவர்கள் தவறாதிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

2. ரம்ஸான் பிறை பதினேழு “பத்ர்” தினத்தில் விசேட பிரார்த்தனை (“தௌபா”) (மன்னிப்பு) பிரார்த்தனை நடத்தப்பட்டது.

3. ரபீயுல் அவ்வல் மாதத்தில் எம் பிரான் அவர்களின் பேரால் சுபஹான “மௌலுத்” பாராயனம் மிகவிமரிசையாக நடந்தது.

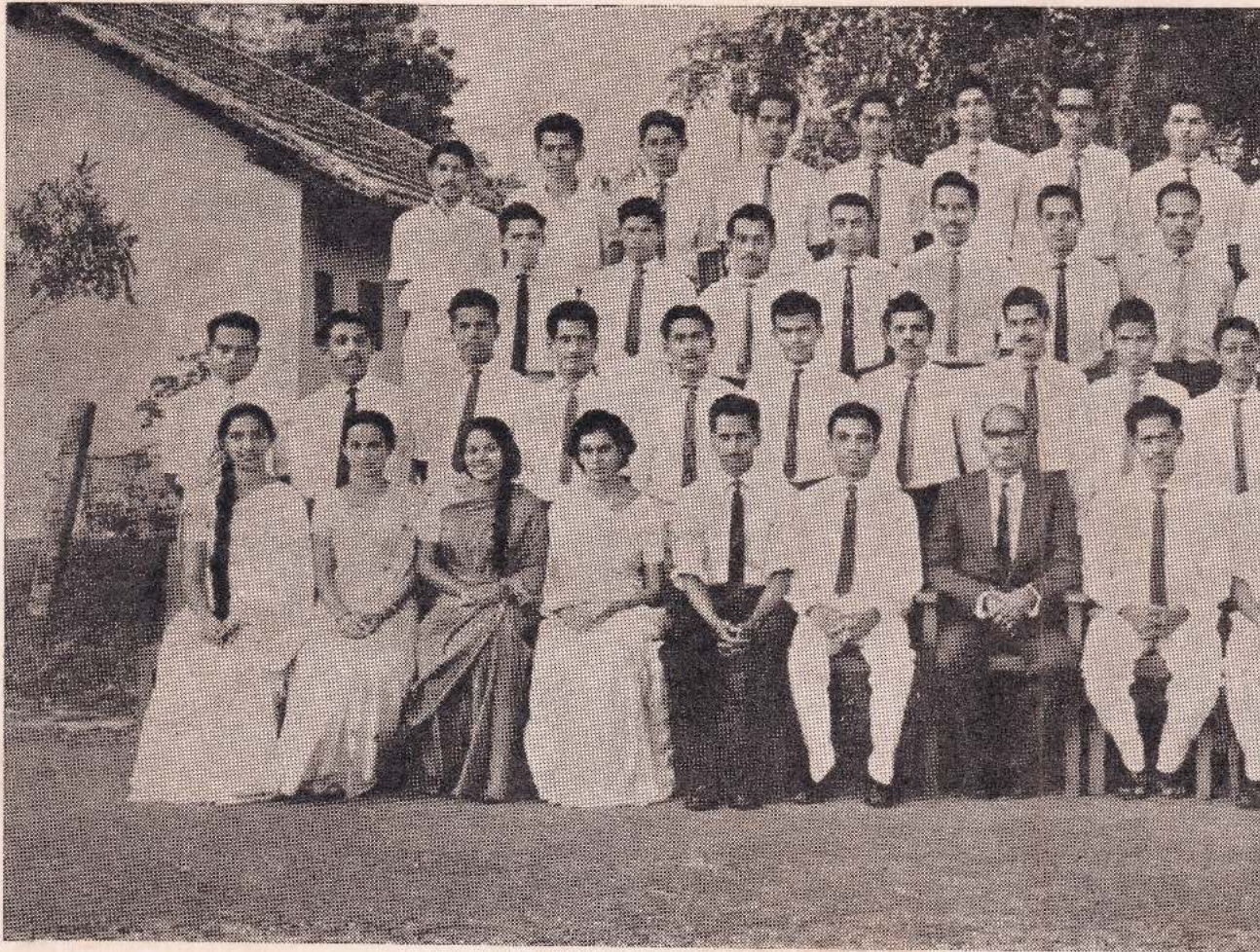
4. எம்பிரான் முகம்மது (ஸல்) அவர்களின் ஜனன தினத்தைக் கொண்டாடும் வாய்ப்பு எமக்குக் கிடைத்தது ஒரு பெரும் அதிஷ்டமாகும் என்றே எண்ணுகின்றேன்.

சமூக கலாச்சார நிகழ்ச்சிகள் :

1. கல்லெவிய முஸ்லிம் அனாதைச்சிறுமியர் நிலையத்திற்கு நிதிதிரட்டிக் கொடுக்கும் பணியிலும் அல்ஹுஜ் ரி. பி. ஜாயாஹ் (அவர்களின்) தினத்தில் கொடிகள் விற்கும் பணியிலும் எங்கள் மஜ்லிஸ் பெரிதும் பங்கெடுத்துக் கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

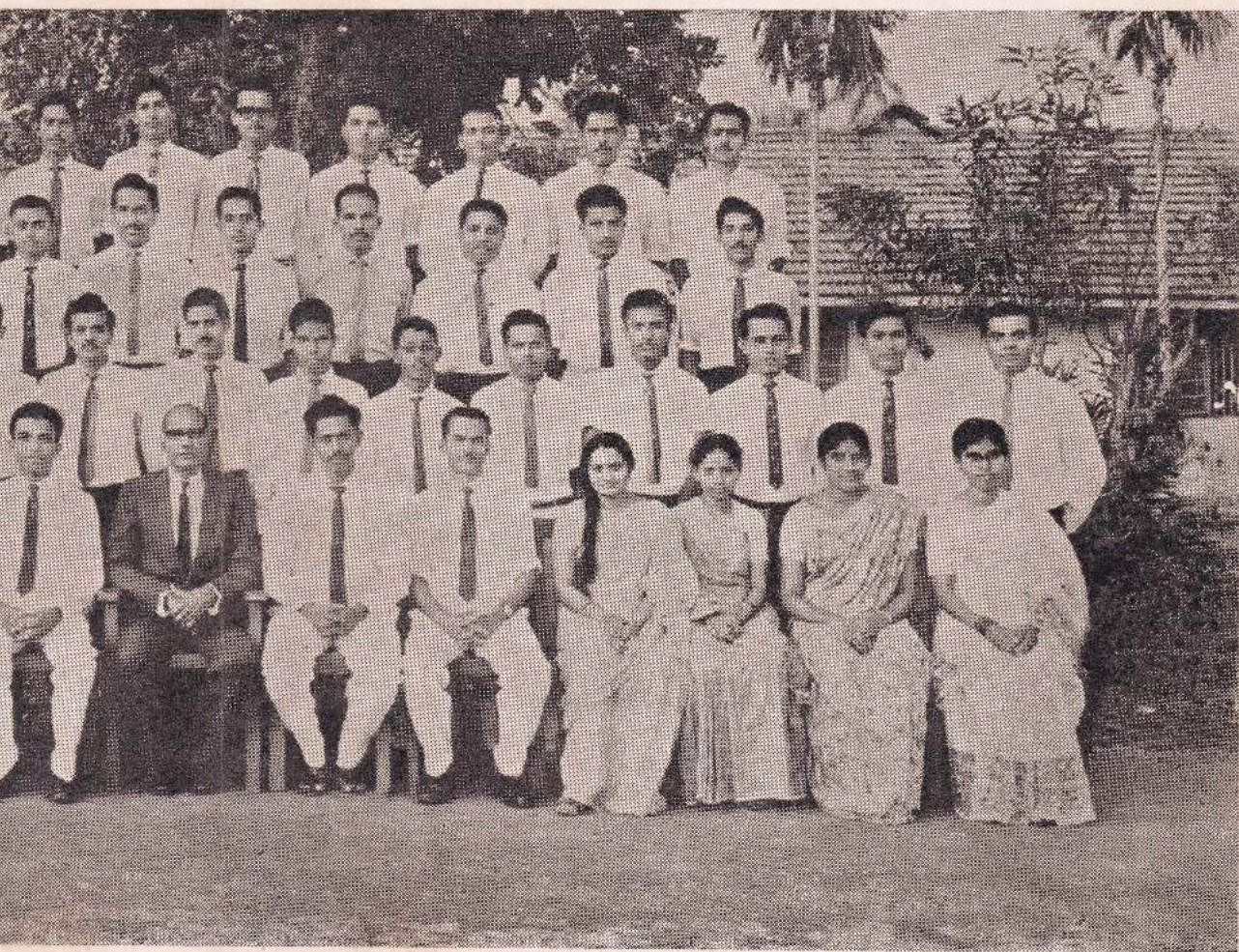
2. எங்களால் என்றுமே மறக்கப்பட முடியாதவரும் எங்களின் மதிப்புக்குரிய ஆலோசகருமான, பருத்தித்துறை மாவட்ட நீதிபதியாக இருந்து இப்பொழுது கழுத்துறை மாவட்ட நீதிபதியாகக் கடமையாற்றும் அல்ஹுஜ் எம். எம். அப்துல் காதர் அவர்களின் ஆலோசனையின் பேரில் எமது மூத்த சகோதரர்கள் அச்சு வேலிச்சீர்திருத்தப் பாடசாலையில் உள்ள முஸ்லிம் மாணவர்களுக்குச் சமயபாடம் கற்பிக்கும் பணியை மேற்கொண்டனர். இச்சிறப்பான சேவையை நாமும் மிகவும் ஆவலுடனும் கரிசனையுடனும் நடத்தி வந்துள்ளோம். இளைய சகோதரர்கள் இக்கைங்கரியத்தில் தொடர்ந்து ஈடுபடுவர்

THE ISLAMIC MAJLIS

THE ISLAMIC MAJLIS

என்பதில் எமக்குத் திடமான நம்பிக்கை யுண்டு.

நன்றி :

1. எங்கள் மஜ்லிசுக்குப் போசகராக அமர்ந்து சகலதுறைகளிலும் வழிகாட்டிப் புத்திமதி கூறிவரும் உயர்திரு அதிபர் சி. கந்தசாமி அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி என் றென்றும் உரியதாகும்.

2. எமது சமய, கலாச்சார விடயங் களைச் செவ்வனே நடத்திச் செல்லக்கூடிய முறையில் கால அட்டவணைகளைத் தயாரித் தும் விடுமுறைகள் வழங்கியும் ஆலோசனை கள் தந்தும் உதவிய எங்கள் மதிப்பிற் குரிய உபஅதிபர் திரு. ஜி. என். எட்டவேட் அவர்களை நாம் மறக்கவே மாட்டோம்.

3. இன்னும் எங்கள் அழைப்பைப் பெருமனங்கொண்டு ஏற்று நபி ஜனனதின விழாவைச் சிறப்பித்த அகில இலங்கை இஸ்லாமிய நிலையச் செயலாளர் அல்ஹாஜ் எம். பி. எம். மாஹிர் அவர்களுக்கும் எமது நன்றி என்றென்றும் உரியதாகும்.

4. எங்கள் மஜ்லிஸ் நடாத்திய விழாக் களுக்குச் சமூகமளித்தும், ஏனைய கருமங் களில் ஒத்துழைத்தும் வந்த இந்து, சுத் தோலிக்க, கிறிஸ்தவ மாணவர் சங்கங் களின் அந்தத்தவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி யைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

5. பல சந்தர்ப்பங்களில் பலவகை யான உதவிகளைத் தந்துதவிய கலாசாலை அலுவலக, நூலக ஊழியர்களுக்கும் நன்றி பகரவேண்டியது நம் கடமையாகும்.

எங்கள் வருடாந்த வெளியீடாகிய “யாழ் பிறை” சிறப்பாக அமைய அரும் பணியாற்றி உரிய நேரத்தில் உங்கள் கர மெட்டச் செய்த பெருமை பத்திரிகைக் குழுவையே சாரும். பத்திராதிபர் ஜனப் எம். ஐ. எம் அன்சார் அவர்கள் பொறுப்பு மிகு பணியைச் சிறப்பு மிகச் செய்துள்ளார். அவருக்கும், பத்திரிகைக் குழுவுக்கும் நாம் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

எங்கள் மஜ்லிசின் மூல வருவாய் அமைந்து கடமைகளைச் சீராகவும், அமைதி யாகவும், பொறுமையுடனும் செய்வதில் வெற்றிகண்ட எம் தலைவர் ஜனப் எம். ஸி. ஆதம்பாவா அவர்களின் தலைமையில் பொருளாளர் ஜனப் எஸ். எச். எம். சாலி ஹு, உப செயலாளர் ஜனப் எம். எஸ். எம். எம். சாபி, உபதலைவர் ஜனப் எம். எஸ். எம். நாஸீர் ஆகியோரும், ஏனைய நிர்வாகக் குழுவினரும் மஜ்லிஸ்ஸுக்காக அயராதுழைத்துள்ளனர். அவர்களுக்கும் எனது உள்ளங்கனிந்த நன்றிகள் உரித் தாகட்டும்.

பதவி வகிப்பவர், வகியாதவர் என்ற எண்ணமேயில்லாது எல்லாந் தம்பணியே என்றெண்ணி மஜ்லிஸின் வேலைகளை மன மாரச் செய்து முடித்த அங்கத்தவர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி கூறிக் கொள்வதில் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

வஸ்ஸலாம்.

ஏ. சி. எல். முகம்மது புஷாரி,

கௌரவ பொதுச் செயலாளர்;

Student Christian Movement

Office-Bearers 1966

Staff Advisor:	Mrs. K. Snell
President:	Miss I. P. Casinader
Vice-President:	Miss G. J. Selvanayagam
Secretary:	Mr. D. R. Arumaynayagam
Asst. Secretary:	Mr. S. O. Jeyanandan
Treasurer:	Miss G. M. Arumainayagam
Committee Members:	Miss C. S. Selvadurai
	Miss E. T. S. Devanayagam
	Mrs. E. G. N. Amarasekara
	Mr. W. Ariarajah

Convention demands that I should present the report of the activities of our S.C.M. for the current year. It is not an easy task to present the Annual Report in a brief service. Nevertheless I shall make an attempt.

The year under consideration saw the continuance of the smooth working of the movement in almost every direction.

We have come to an end of an year after the inauguration of a new era of having Poya days as holidays instead of Sundays. We once thought that it would be difficult for us to continue our S.C.M. activities in the new set-up. But one year of experience has taught us that we can do wonders if we have His will. I should state with great pleasure that we have succeeded in conforming to the old ways of the S.C.M.

We continue to have services twice a week—on Sunday mornings and either on Tuesday or Thursday evenings, as was necessary. One of these services is always conducted by one of us, while the other is taken by a pastor. We have to thank God for the services of Rev. S. Selvaratnam, Rev. N.W.G. Sugunarajah, Rev. D. Barlow, and Rev. Thayalan Niles, who have been only too ready to conduct religious services whenever we requested. Rev. S. Selvaratnam our guide, confessor and friend needs special mention for all his services, without whose help and ready accessibility our activities would have been greatly handicapped.

Nine members joined us this year. We welcomed them into one fold with the usual 'social'.

Our members actively participated in a number of conferences held during the year. Miss. C.S. Selvadurai attended the conference of the Christian Teachers' Guild held in Bandarawela. Most of us attended the Jaffna

Christian Teacher's Retreat held at the Ashram.

The Annual Christmas Carol Service and Nativity Play were a grand success last year, which incidentally was the major work the new committee undertook with the guidance of the office-bearers of last year. Rehearsals for the Carol Service for this year has already begun.

It is our staff advisor's inspiration and suggestion that has made the S.C.M. livelier. On her suggestion, the men Christian Trainees have started to take English lessons at the practising school within our premises at least once a week. This has been greatly welcomed not only by the Head Master but also by the children. I am glad to repeat that this social work has attracted some of our Hindu and Muslim friends and they too have joined us. I hope this tradition will go on for ever.

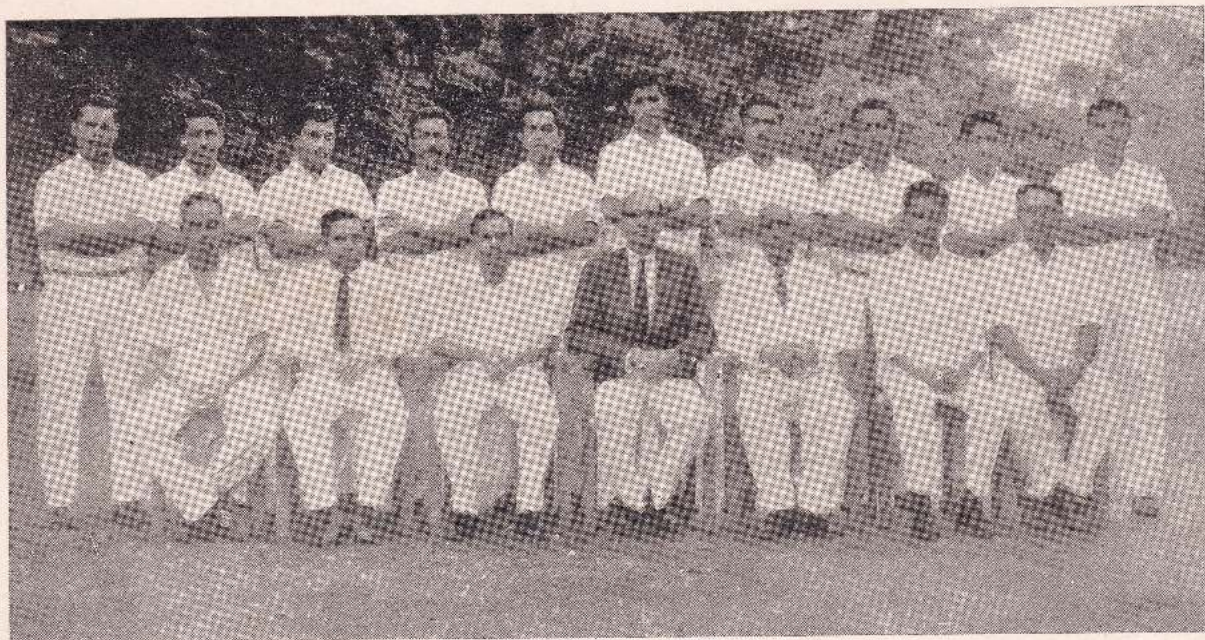
This report will not be complete without a word of thanks to our Principal, the staff advisor Mrs. K. Snell, the Vice-Principal Mr. G.N. Edward, Mr. R.E.J.A. Setukavalar, Miss. S. Sinnappu and the other christian lecturers for their encouragement, help, guidance and their interest in our Movement.

Finally my thanks are due to the President Miss I.P. Casiadar for her able leadership, the Treasurer Miss. G.M. Arumainayagam for her able accounting, the Vice-President Miss. G.J. Selvanayagam for the maintenance of the church, the Assistant Secretary Mr. S.O. Jeyanandan, and all the other members for their unstinted co-operation.

May I wish all readers a happy Christmas and a bright and prosperous New Year.

D. R. Arumaynayagam,
Hony. Secretary.

CRICKET TEAM

FOOTBALL TEAM

The Sports Secy. Speaks . . .

Patron: S. Kandasamy Esq., Principal
 Senior President: V. Kandasamy Esq.
 Junior President: Mr. A. Mahadeva (Minister of Sports)

Sports Secretary: Mr. D. R. Arumainayagam

Treasurer: Mr. C. Ambihavaran

Committee Members: Messrs. T. R. Jayman, M. I. M. Ansar, N. Somasundaram, A. A. Junaideen, T. Visvalingam, J. A. D. Alphonsus, Miss G. M. Arumainayagam, Miss S. Ratnam, Miss L. Nagaratnam, Miss R. Eliyathamby, Miss I. Velupillai, Mr. A. J. Mariadas, Mr. M. M. Thahir.

As the sports secretary, the responsibility of presenting the report of the sports activities has fallen on my shoulders. Though it is an arduous task for me to recollect all that have happened during the course of the year yet I consider it a great privilege to submit the report for the eventful year 1966. The year under review has been punctuated with great feats. It is with mixed feelings that I proceed to enter upon this task.

During the year we concentrated on the following: Athletics, Soccer, Volleyball, Netball, Table Tennis, Basket Ball, Cricket and Hockey.

Athletics:

Captains: T. R. Jayman and
 Miss S. Ratnam

The Freshers' Meet was held on 12-3-66 under the patronage of our Principal. It has been the tradition of conducting the Freshers' Meet to discover talents among the Freshers. The English Faculty became champions with 129 Points. N.M.M. Fouzer, A. J. M. Farook, M. A. H. Gafoor, S. Yogachandran, Miss R. Eliyathamby and Miss G. J. Selvanayagam excelled at the meet. All arrangements of the meet, including the laying of tracks and officiating were done by the second year trainees and all of them did yeoman service.

The annual Inter-House Athletic Meet was held on the 16th of June '66 under the distinguished patronage of S. Thanikasalam Esq., the Asst. Director of Education (N.R.) Mrs. S. Thanikasalam graciously gave away

P. T.—13

the awards. Ponniah House very comfortably became champions with 96 points. The following were the individual champions.

Women:

Miss G. M. Arumainayagam	} Tie— 15 pt. each
Miss R. Eliyathamby	

Men:

N. M. M. Fouzer	} Tie—13 points each
A. J. M. Farook	

The other athletes who impressed the spectators were T. R. Jayman, S. Yogachandran, T. Visvalingam, Miss Helen P. Edward and Miss G. J. Selvanayagam. Most of the officials of this meet were from other colleges and offices. We thank them immensely for the onerous duty they performed for the smooth running of the Meet.

The Annual Dual Athletic Meet between Maharagama and Palaly Training Colleges was held at Maharagama on the 29th of July '66 under the distinguished patronage of our Principal S. Kandasamy Esq. A high standard of athletics was prevalent at this Meet. Our men athletes excelled while the Maharagama women athletes proved too good to our shy co-eds. N.M.M. Fouzer set up a new mark in the Javelin by throwing 146' 8", which incidentally earned him the best performance cup of the Meet. Besides him, A. A. Junaideen, S. Yogachandran, A. J. M. Farook, S. Mylvaganam and M. M. Thahir did well among the men athletes. In the women section, I regret to say that only three of our athletes—Miss Helen P. Edward, Miss R. Eliyathamby, and Mrs. P. Prakashpathy won places. Miss G. M. Arumainayagam had to keep out due to knee injury.

I thank the Principal, Lecturers and the Trainees of Maharagama Training College for the kind hospitality shown to us while we were there.

Our men athletes participated at the open relay event in both the 4 × 100 metres and 4 × 400 metres held under the auspices of the Jaffna Group II Meet at Jaffna College, Vaddukoddai. We won the second place in the 4 × 100 metres relay.

Our college was also represented at the Annual Jaffna Amateur Athletic Meet. We

did tremendously well. Our congratulations to the following for their grand efforts.

Miss R. Eliyathamby —

Discus First place, 78' 9"

A. A. Junaideen —

100 metres Second place

M. A. H. Gafoor—100 metres Third place

Soccer :

Captain : M. I. M. Ansar

We had an excellent side and Ansar and his men deserve special commendation for they did not lose a single match this season. We played against the following teams.

vs. The Royal Ceylon Navy, Karainagar

Won 3—1

vs. The Army, Palaly

Won 4—1

vs. The Jolly Stars, Jaffna

Drawn 3—3

vs. The Maharagama G.T.C.

Won 2—1

The forward line with A. Mahadeva "the brain of the side," A. A. Junaideen and N. M. M. Fouzer always exhibited scientific display and pierced through the defence with ease. The skipper Ansar at centre-half was the main-stay of our defence and he excelled in all matches. The success of the soccer team was entirely due to the combined efforts of Ansar and Mahadeva. Our congratulations to both of them.

Volleyball :

Captain : T. Visvalingam

I regret to say that volleyball is not as popular as it deserves. Although our performance on the whole is very disappointing yet I should say that our team played very well at Maharagama inspite of the inclement weather. Had we had a little luck with us we would have won the match this year. We lost to Hartley College Point Pedro, The Army Palaly and The Maharagama G.T.C. S. Yogachandran was the only outstanding player.

Netball :

Captain : Miss G. M. Arumainayagam

The Maharagama results apart, we can look back to the Netball season with satisfaction. The college team led by Miss G.M. Arumainayagam the dashing centre-player and ably assisted by the sharp-shooter Helen P. Edward impressed all by winning the first two matches against the Vembadi Staff and Union College Tellippallai with

ease. However we lost the next match with Udupiddy Girls' College—probably due to over confidence. The match against the star studded and quick moving Maharagama Trainees proved to be one sided as usual. However our players fought hard to the last whistle.

Ramanathan House won the Inter-House Netball tournament. Our congratulations to the skipper Helen and her team.

Table Tennis :

Captains : J.A.D. Alphonsus and Miss L. Nagaratnam

We had good individual players but they seldom came off in matches due to impatience. We conducted a knock out tournament to select a team. We did satisfactorily at Maharagama. Morris Alwines deserves special mention.

Basketball :

Captain : A. A. Junaideen

Although we had a very formidable team yet due to unavoidable circumstance we could not have a single college match. We had only the Inter-House tournament and Ponniath House emerged as winners. Our congratulations.

Cricket :

Captain : D. R. Arumainayagam

We had a number of allrounders in the team. It is indeed very disheartening to report that our annual fixture with Maharagama had to be abandoned due to heavy rain after the first day's play.

Palaly won the toss and sent in Maharagama to bat. They batted with extra-care and plodded on to score 154 for 8 in exactly one hundred and eighty minutes. M. I. M. Ansar kept an immaculate length to capture four wickets for 69 runs.

We played three other matches and the following are the results.

vs. The Royal Ceylon Navy Karainagar—

Won by 4 wickets

vs. The Medical Dept. Jaffna—Drawn

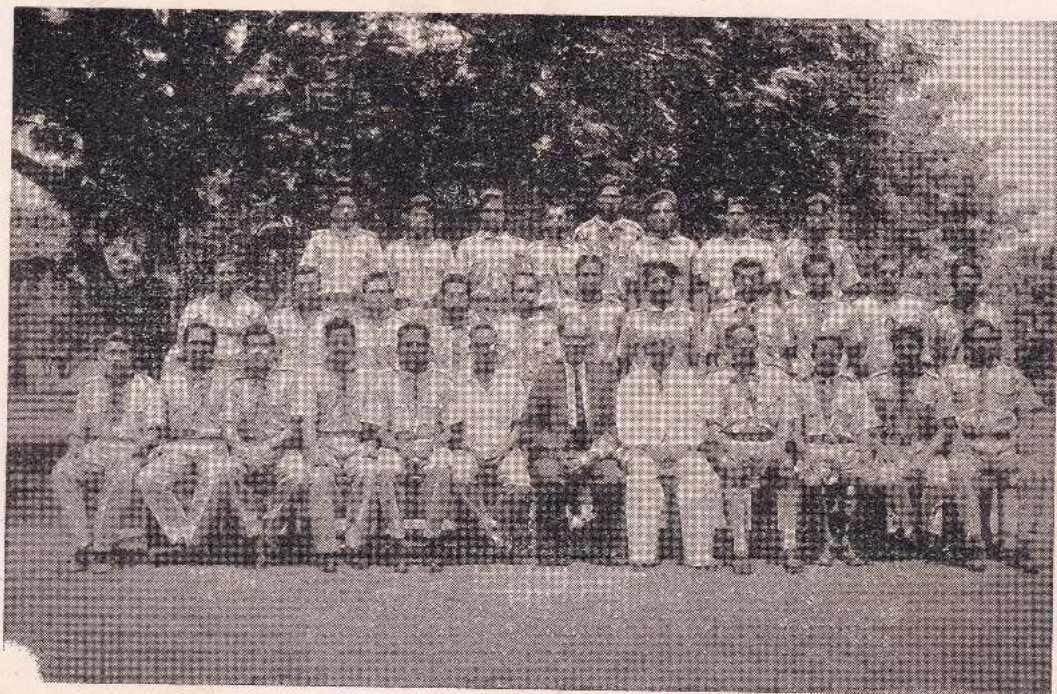
vs. The Army, Palaly —Drawn

Hockey :

Captain : N. Somasunderam

The sports council of '66 created history in introducing Hockey for the first time at the Palaly Training College. We had a

OUR SCOUTS

VOLLEY BALL TEAM

very formidable team and I am proud to report that some of the players who represented Palaly in '66 will in the very near future represent Sri-Lanka too. The Hockey maiden encounter with Maharagama ended in a convincing victory to us by 6-1. Our congratulations to the skipper and his team.

We also played three other matches. and the following are the results.

vs. Kopay	Lost 0-1
vs. The Air Port, Palaly	Won 3-0
vs. The Jaffna Combined School's	Won 6-0

Congratulations:

The backbone of the college sports consisted of the following and my pen demands me to make special mention of them because of their allround sports ability. I refer to A. Mahadeva, M.I.M. Ansar, S. Yoga-chandran, N.M.M. Fouzer, A.J.M. Farook, Miss. G.M. Arumainayagam and Miss. G.J. Selvanayagam.

A. Mahadeva popularly known as 'Anna' to the sportsfans of the island is a class player by himself in Hockey, Cricket and Football. It is indeed a treat to watch him in action in any of these games. M.I.M. Ansar besides being a fine footballer, is an excellent Hockey player who has a very good chance of winning the 'Ceylon-cap'. He also plays cricket with equal competence. S. Yoga-chandran, N.M.M. Fouzer and A.J.M. Farook have one more year to go at Palaly and all three of them are great sportsmen who have a bright future before them. N.M.M. Fouzer is also in the running to win the 'Ceylon cap' in Hockey. Miss. G.M. Arumainayagam and Miss. G.J. Selvanayagam were the only two lady Trainees who not only participated but also shone in all the three sports activities that were available to the ladies, namely—Netball, Athletics and Table Tennis. The latter has one more year of stay at Palaly.

My congratulations and best wishes to all of them and also to the others who have excelled or contributed in no small measure to the sports at Palaly.

THANKS :

We can look back with satisfaction at our progress and achievements during the year under review. This could be mostly attributed to our sports minded Principal, the Vice Principa Mr. G. N. Edward and the Lecturers for endeavouring at this institution to foster in the minds of the Trainees a love for sports and games. My thanks are due to them on behalf of the sports council.

Our Senior President Mr. V. Kandasamy is very energetic and painstaking. His generosity knew no bounds. To him we owe our thanks.

Our entire success was due to the untiring efforts and skills of Mr. A. Subramaniam and Miss. N. Sinnathurai. Their hands can be seen in any activity. We thank them for their courtesy and sense of duty.

I also wish to express our thanks to our Past-Trainees for honouring us by their presence at the various matches and Athletic Meets.

Before I conclude, I should like to mention that without the co-operation and effort of my colleagues nothing would have been achieved and I thank all of them whole heartedly for the help rendered to me at all times.

Finally, I take this opportunity to wish all a bright and prosperous future.

"The winner never quits,
The quitter never wins."

D.R. Arumaynayagam
Sports Secretary

Lest we Forget ! ?

ENGLISH GROUP

1. Ahamed, M.L. 'Olana' Madulbowa, Hemmattagama
2. Arumaynayagam, D.R. 39, Sivapragasam Road, Jaffna
3. Ansar, M.I.M. 35 A, Harrisons' Jones' Road, Matale
4. Balamanoharan, A. Thaniyoothu, Mulliawalai
5. Haniffa, M.K.M. 132, Godapola Road, Matale
6. Haniffa, M.A. 27, Marikkar Street, Puttalam
7. Haq, M.M.A. 34, Main Street, Matara
8. Hassan Zacky, M.S.M. 313, Main Street, Dickoya
9. Hussain, H.L.M. 'Hill Lodge' Muruthagahamula, Gelioya.
10. Jabire, M.S.M. 24, Kamal Road, Muslim Ward, Jaffna
11. Jayman, T.R. B.65, Badulupitiya, Badulla
12. Kandasamy, N. 203/6, Dimbulla Road, Hatton
13. Khalid Ahamed, A. 'Ahamed Lodge' Sainthamaruthu, Kalmunai
14. Manickavasagar, C. Sathivanthai, Kalapoomi, Karainagar
15. Mayures, A. Sambativu, Trincomalee
16. Matthews, P.P. Pasayoor, Jaffna
17. Mahadevan, A. 17 Eladalua Road, Mylagastene, Badulla
18. Manuelpillai, S. Naranthanai, Kayts
19. Ameer (Mukkaram) S.A.M. 'Zarookvilla', Kirigadeniya, Mawanelia
20. Mylvaganam, S. 16, Kachcheri Lane, Jaffna
21. Nallaratnam, T. Div. No 1, Periyakallar, Kallar
22. Ongarasothy, M. Mathagal West, Mathagal
23. Pulle, S.A.S. 240, Welihena, Kochchikade.
24. Ramachandran, S.S. Mahena, Warakapola
25. Shanmugampillai, S. Arasadi Lane, Chankanai
26. Sithamparappillai K. Nallathola, Vathiri, Karaveddi
27. Somasundaram, N. No.1, Clock Tower Lane, Jaffna
28. Thajudeen, A.M.C. 127, Galhinna, Katugastota.
29. Varathasundaran, V. 54, Sivan Street, Trincomalee.
30. Visvalingam, T. 2/3 Singing Fish Road, Batticaloa
31. Zubid, O.M. 81, Gongawela Road, Matale
32. Abdul Cader, N. (Miss.) 31, 14th Lane Colombo 3.
33. Amanulla, M. (Mrs.) 31, 14th Lane Colombo 3.
34. Arulanantham, R. (Miss.) Veemankaman, Tellipallai
35. Arulappah, M.J. (Mrs.) St. Henry's Lane, Ilavalai
36. Arumainayagam, M. (Miss.) Central Dispensary, Pinnawela
37. Arumugam, N (Mrs) 5, "G" Block, Police Flats, Colombo 2
38. Casinadar, I.P. (Miss.) 1, Upstair Road, Batticaloa
39. Chelliah, S.N. (Miss.) 98, Alwis Place, Kotahena
40. Cumarasamy, S. (Mrs) 'Shivajin' Hospital Road, Chavakachcheri.
41. Devanayagam, E.T.S. (Miss.) 119/5, Peradaniya Road, Kandy
42. Edward, H.P. (Miss) 140/2 Rampart Road, Kotte
43. Emmanuel, D.J.B.D.M.C. (Mrs.) 44 Central Road, Batticaloa

44. Esmailjee, S. (Miss.) 38, Lower King Street, Badulla
45. Hamid, S.M.A. (Miss.) 140, 7th Lane, Wall Street, Kotahena
46. Joseph, S.P. (Mrs.) 17/11 Ramakrishna Road, Wellawatte
47. Kanapathippillai, J. (Miss.) Market West Lane, Point Pedro
48. Kulandavelu M. (Mrs.)
49. Prakashpathy, P. (Mrs.) 'Hill Lodge' Kabatapitiya, Gampola
50. Satkunam R. (Miss) 7 Hospital Road, Batticaloa
51. Selvaratnam, T. (Mrs.) 'Lowton Road' Manipay South, Manipay.
52. Sheriff, S.Z.F.R. (Mrs.) 23, Frankfort Place, Colombo 4
53. Sivakurunathan, T. (Mrs.) 'Theivabalam', Puttur
54. Thambyratnam, L.S. (Mrs.) 30/11, Hampden Lane, Wellawatte

SCIENCE GROUP

55. Alphonsus, J.A.D. 5, Cathedral Street, Jaffna
56. Ambihavaran, C. Nubavil, Karaveddy
57. Ansary, H.M. Nankurugama, Mawanella
58. Ganesapillai, N. Guru Road, Kankesanturai
59. Krishnapillai, S. Bt/Araipattai 3, Kattankudy
60. Nadarajah, P. Mylankoodal, Ilavalai
61. Sivasamboo, V. Erlalai South, Chunnakam
62. Subramaniam, A. Meesalai South, Meesalai
63. Vairavipillai, S. Polikandy, Valvettithurai
64. Vamadevan, M. Press Lane, Kokuvil
65. Aziz, S. (Miss.) 376, Peradeniya Road Kandy
66. Canagaratnam, K. (Mrs.) Navaly North, Manipay
67. Cherubim, C.J.S (Miss.) 110, Main Street, Jaffna
68. Sivapathasunderam, G. (Mrs.) Kachchai Road, Kodikamam
69. Nagaratnam, L. (Miss.) 'Indhrai' 16, Moors Road, Colombo 6
70. Subramaniam, E. (Mrs.) Meesalai South, Meesalai
71. Tharumalingam, L. (Mrs.)

MATHEMATICS GROUP

72. Athambawa, M. C. 3rd Div. Kalmunaikudy, Kalmunai
73. Augustine, S. 11, Our Lady of Miracles Road, Jaffna
74. Esurpatham, V.K. Gnanam Thoddam, Puloly South, Point Pedro
75. Hussair, P.M. 20, Ward Street, Badulla
76. Jalaludeen, M.A. Girls School Road, Maruthamunai, Kalmunai
77. Maharroof Careem, M.M.M. Main Street, 4th Div. Kattankudy
78. Mustafa, M.C.M. New Kattankudy Kattankudy 3
79. Nadarajah, M. Thavady North, Kokuvil
80. Navaratnam, E. Erlalai North, Chunnakam
81. Sabanayagam, M. K. Araly South, Vaddukkoddai.
82. Sadique, A. J. 22, Idroos Makkam Road, Jaffna
83. Selvarajah, S. Araly North, Vaddukkoddai
84. Subramaniam, V. S. 'Nesa Vasa' Navatkuli, Kaitadi
85. Yogananthasivam, V. Vaikunthavasam, Vaddukkoddai
86. Arumpamoorthy P. (Mrs.) Viyaparimoolai, Puloly West, Point Pedro
87. Cader, R.A. (Miss.) 91, Muslim College Road, Jaffna
88. Thiruchittampalam, R. (Mrs.) 'Raj Mahal' Chayakachcheri,

COMMERCE GROUP

89. Amirthalingam, S. Kaddudai, Manipay
90. Bishrulhafi A. W. M. 20/4, Assarpa Road, Negombo
91. Hameed, K. M. S. 59, Kamal Lane, Jaffna
92. Haniffa, U. L. M. Arivunool Nilayam, Main Street, Eravur
93. Junaideen A. A. B. 64, Badulupitiya, Badulla
94. Mohamed Buhary, A. C. L. Hedideaikanda, Pasyala
95. Paramananthan, T. Achchelu, Neervely
96. Rajadurai, S. 32, Kannathiddy Road, Jaffna
97. Salihi, S. H. M. 'Ever Silver' Div. No. 4, Sammanthurai
98. Saravanapavan, A. 'Sothida Vilas' Nainativu
99. Savarimuttu, S. (Mrs.) Erlalai North, Chunnakam
100. Selvadurai, C. (Miss) 'Wind Field' Upperdrive, Bandarawela

HANDICRAFT GROUP

101. Joseph, B. 23, Sixth Cross Street, Jaffna
102. Somasegaram, K. Kondavil East, Kondavil
103. Ratnam, S. (Miss) Pannakam South, Chulipuram
104. Vaithy, T. (Miss) Kilanai, Maviddapuram, Tellippallai

Our Senior Prefect Speaks . . .

A real community had left through the spacious gates of Palaly Teachers' College to settle down in their new surroundings with rich experiences. The component parts came from different parts of Ceylon having brought with them different customs and manners and these widened the out look of the community. The dormitory system made our bonds so strong that many had to take leave with tears.

This community was not realized through force or authority, but by discipline accepted freely as an essential factor for a community life. When we look back at our happy days in this College, our petty fights and reunion, our straying away and coming into the fold, we feel that we should have them all over again. Well; we can have only a fraction of it and that is through an Alumni day.

There were activities of varied nature. The religious activities like the Maha Sivarathiri, Prophet Mohamed's Birthday, The Carol Service and the Annual Mass provided unique opportunities for the individuals to understand the philosophy of each others' religion and to appreciate them.

These activities would not have been a success if not for the untiring efforts of all the First Year and Final Year Trainees. It is my pleasant duty to thank my crew who were ready to sink or swim with me, ably assisted by my lieutenant, Mr. V.K. Esurapatham

Mrs. D. Emmanuel
Mr. N. Kandasamy
Mrs. P. Prakashpathy
Mr. B. Joseph
Mr. N. Ganeshapillai
Mr. A.J. Sadique

Mr. A. Saravanapavan and all the Junior prefects of the first years.

Also I wish to record my deep sense of gratitude to the Principal, Vice Principal and the learned Lecturers, for honouring me with this 'office' and guiding me in times of conquering situations. Finally I thank the hostel wardens and the office staff for their co-operation and service.

Mr. S. Manuelpillai

அழகான பின்னணிக் காட்சிகளுடன்

நவீனமுறையில் கவர்ச்சிமிக்க

படம் பிடிக்கச் சிறந்த இடம்

KUGAN STUDIO, PT. PEDRO

கு க ன் ஸ் கூ டி யோ

பருத்தித்துறை.

தொலைபேசி எண் : ~~~~~ ▷ **524**

WEDDING

BELLS

THE MARRIAGE WAS
SOLEMNIZED ACCORDING TO
GOVERNMENT RITES

OF

SAREE EMPORIUM

JAFFNA.

AND

C. W. E.

FOR THE SALE OF

C. W. E. TEXTILES

NOW

ON SALE

" AT

CONTROLLED PRICES

AT

SAREE EMPORIUM

(SAREE SPECIALISTS)

124. K. K. S. ROAD,

T'Grams : "SAREES"

::

JAFFNA.

T'Phone : 418